. SPITZMULLER

Cavaleru spad

ROMANELE POUTISTE
G. SPITZMULER
CAVALERUL SPADEI
Versluno românească da
IWARILErATCGDORU

E C i T U K A „EXPRESS* BUCUREŞTI, I ₤TR. ERE2CIAKÜ Ko. 8, TEL. 4.28. SÏ

L*
’PARTEA î-a S P I O A N A CAP. I Fiul Regelui Soare
Intr’un măreț apartament al Tuileriilor, se aflau idouă femei, îmbrăcate cu acea eleganță, atât de specifică timpului Regențe!.
Üna din ele se plimba de colo până colo, în prada unei vü agitații: era ducesa du Maine-
Blondă, de stat/ură joasă, trupul ei arăta proporții atât de fericite, încât, părea mai curând o bijuterie, un bebelou, o statuetă pilină de grații şi s- tra-cții.
Ochii ei sclipeau de inteligență şi duh, de v’aH* şi malițiozitate-
— Sgomot de trăsură! … Auzi, Launay?
Tovarăşa sa. – o ființă deşirată, uscată şi slab? j se repezi la. Fereastră-
— Sgomotul; se depărtează Nu-i Monsen/oat’:
À

$i Poââgnae care nti se mai înapoiază t
Piciorușul ei mititel bătu cu furie în covorul salonaşului-
— E prea de tot! … făcu ea deodată. E cu neputință ca şedința să se fi prelungit atât de mult!..
— Doamnă, am’ntiți-vă de aceia din Iulie, anul trecut.
— Nu-md mai vorbi de lucrul acela groaznic, Launay?
Cealaltă tăcu, presimțind că fuirtuma era pe a- proape.
— Ce amintiri înspăimântătoare! • ■• Să îndrăzneşti să ataci poruncile regelui răposat, ale marelui Ludovic al XIV-lea! … Şi încă de cine mă rog? Da nelegiuiții din solda

blestematului Fil-p d’Orleans şi a Ducelui de Bourbon!

— Nu vă mai gândiți la asta.

— Mi-e cu neputință! … Presimt că şedința da astăzi se prelungeşte atâta, pentru că din nou sunt atacate dispoziții le marelui rege! Astăzi nu mai ara c: ne să-i ia apărarea. Ducele du Maine, soțul meu, o cârpă, fără energie, fără inițiativă! Ce n’aş da să fiu eu în locul lui! • • . Le-aş arăta, lor!

Fremăta de mânie.

— Ce ne-a mai rămas acum? Nu suntem îndeajuns de umiliți, de sărăciți? … Ducele du Maine, era; fiul Franței, bun să urmeze la tronul ei, în lipsa unui prinț legitm, de sânge regal… Şi toate as ea asu fost anulate! Regele Ludovic îl iubea- D-na as Maimtenon la fel.

(*■-> D-ca <Se Matotenon l-a dat educația asta fn-

Frij’tă- Dar nimic nu dovedeşte că şedința de astăzi-

— Taci, ghicesc eu ce s’a întâmplat]

— Doresc ca Alteța Voasi-xă să se înşele.

Bă’u ora 7- Dinspre soară, se auzi un sgomot.

— El e, strigă ducesa palidă-

Die anticamere ş: salonaşe răsunau numeroşi paşi- Uşile se dăduseră la o parte, gărzile luară po-* *z’.* *is* şi Ducele du Maine apăru.

1 Mergea şchiopătând, spr. Jinindu-se într’un baston- Fata sa schimonosită, gesturile sale sacadate* trădau o vioientă agitație ’lăuntrică. In jurul lui, se Înghesuiau o” roa/ă de gentilomi. Ducesa îşi în. — tâmniâva soțui-

— Suie cii ați venit, Domnule 1

Ducele se aşeză lntr’um fooliu.

— Ei, puteți să-mi spuneți ce s’a întâmplat?

Ducele schța un gest obosit. Ducesa se întoarse spre gentilomi, întrebându-i cu privirea. O explozie de țipete isbucii:

— E nedemn! … Odiojs! • • • Infam! • .. J’gnitor F. „Haimanalele astea ar trebui ciomăgite I-. Regeniuî triumfa! …

Ducele încruntă din sprincene.

— Dragi prieten:, mă simt cam obosi*, spuse el, lăsați-mă.

Gentilomii salutară şi se retraseră ploconindu-se-

În salon, nu râmase decât Ducele, Ducesa şi d ra de Launay- Fata voi să sa retragă, dar ducesa îi făcu semn şi ea luă loc într'un fotoliu, într'un colţişor mai retras.

5

” • *-< SI, domnule Duce, s'auid ï. — „

Duoelo ridicil spre dûmea o privire pilictisită, temătoare şi suspinft.

Era un molüu blând şi sfios. Ii plăceau studiile şi ora un vrăjmaş declarat al sgomotului şi plăcerilor de cari se înconjura soţia sa. Era dotat însă cu o maro cultură, iar vorba lui era atrăgătoare, p. Lir. Ă de duh şi vrajă, j

— Ei, iar au învins duşmanii d-tale?

— Doamnă, şi eu am prevăzut aista! …

— Aşadar, parlamentul a încuviinţat cererile ducilor şi ale pairilor? Au anulait dispoziţiunile tes – t amen ta re ale tatălui d-tale?

Louis August făcu un gast de resemnare-

— Şi nu le-ai aruncat în faţă dispreţul şi indignarea d • 'tale? Şi fratele d-tale s'a resemnat?

— Fratele meu-. Nim: c nu s'a schimbat în ceea ce-1 priveşte 1

— Nu înţeleg, bâlbâi ducesa.

— Da, Toulouse îşi păstrează prerogativele.

— Atunci dece ai fost numai d-ta răsturnat?!

— Au socotit că Toulouse a adus regatului nenumărate servicii. —.

Ea îl întrerupse cu violenţă.

— Aşa… pe când d- «ta eşti un neputincios. Ah, Doamne, mă întreb uneori dacă într'adevăr in vinele d-tale curge sângele lui Ludovic cel Mare!

— Nu ştiu, Doamnă, surise ducele, dar nimeni nu poate tăgădui că în al d-tale curge sângele lui Condè

Desigur şi sunt mândra. Pe mice nimeni na m'ar fi traitat aşa cum au făcut-o cu d-ta.

— Ei, dacă ar fi numai asta î

— Dar ce mai e încă?

— *F*— Aflä dar: mi s'a răpit supratofendența educației regale şi i-a fost dată Ducelui de Bourbon.

Un adevărat urlet de turbare ieşi din gâtlejul Ducesei. Du Maine-

— Nu... nu. —, e cu neputință...

— Ce era să fac? Toți erau contra mea-.. Bourbon a completat şi Regentul a făcut restul.

— Trebuia să refuzi, să ameninți!

— Ei, dacă d'Orlearts nu-mi suspenda comanda trupelor! ...

— Şi ce ai de gând să faci acum?

— Nu ştiu-. — nu văd...

Aceste cuvinte părură că deslănțuăe furia Bene- d ic tei, care, apucă un vas prețios şi-l repezi spre o elegantă vitrină, prefăcând-o în mici fărâme- O lampă de alabastru spintecă un tablou scump, iar un candelambru de argint masiv se îndoi, atât do puternic fusese izbit de pardoseală-

Răsturnă scaune, mese, mobile, fărâmă bibelouri rare, împrăştiind în juirul ei tot ce-i cădea sub mână.

— O să-ți ia totul... şi titlul, şi numele şi pensii chiar!

— Doamnă, stăpâiniți-vă-.

— N'o să-mi mai rămâie nimic, nimic altceva do cât ruşinea de a mă fi măritat cu d-ta,

În fața acestei furii deslănțuite, Ducele nu g aii

Z

Altceva mal bun de făcut decât să psrfceasett *sn-* lenul.

Ducesa căzu într'un fotoliu şi începu să plâmpi ca un copil. Gemetele se îmbinau cu hohotele de plâns- Orgoliul rasei nu putea să suporte ocara primiții şi se revolta corytra afrontului.

D-ra de Launay se apropie încet şor de Ber. O- dicta, ingenuchie înaintea ed şi îi sărută mâinele.

— Doamnă, dacă vrăjmaşii Dvs- v ar vedea acurn, ar fi foarte mulțumiți.

— Ai dreptate... Nu vreau să le îngădui bucuria asta...

Mâine părăsesc Tuileriile- N'o a'aştept să nil gonească ei-..

— Şi unde vreți să vă duceț', Doamnă 7

— La Sceaux, la țară» Nu voi primi acolo decât pe prietenii mei devotați. Plecăm mediat. Nu u. Ta să iei şi oglinda.

— Nu voi uita, Doamnă.

— Ş eu nu voi uiia că trebuie să mă răzbun. Li Sceaux, voi găsi eu un mijloc oarecare- Atenție, domnilor génlilomi, răzbunarea mea e pe drum!

CAP. II Frumoasa din Sceaux

În acaa d'mineață, Ducesa du Maine se afla în lina din eamerile castelului din Sceaux. Carotta mi atât de elegant mobilată, încât te-ai fi crezut înir'o încăpere plăzmuilă de imaginația fertilă a nurorilor povestirilor din „O mie şi una de nop; i" *

B

R Benedâcta sla trântită pe o sofa, pe o mov'llț'ă do perne şi citea o carte.

Deodată, răsunară trei lovitei. Veneau chiar din cameră.

Prințesa puse în grabă cartea la o parte, se îndreptă spre colțul cernere: şi ridică o trapă. Pun deschizătură, apăru mai întâiu o claie de păr castaniu, apoi prin gaura trapei răsări d-ra de Dauna *y* în persoană-

— Uf! făcu ea râzând, credeam c'o să-mi frâng gâtul!

— Iată-te! —. V'no să vezi ee frumos e!

Îşi luă prietena de braț şi o conduce spre o fereastră de unde se vedea până hăt departe, la mai mult de opt leghe-

— Ba mie îmi place mai muh partea cealaltă.

Şi, vioaie, se repez spre o altă fereastră, în partea opusă, care domina parcul şi pădurea care se întindea pe o m.3.re distanță. Sub soarele acestei frumoase diminețe de August, adorab la par. Oran. Ă a văii Chevreuse ieşsa şi mai puternic în evidenți-

— Ce mult îmi place castelul acesta, spuse d-ra de Launay, cu o voce foarte călduroasă.

— Ş mie! răspunse ducesa- Aici mă simt la mine acasă şi ştiu că toți aceia cari vin acum aci. Inii cunt prieteni adevăraț.. Intr'adevăr, cine ar ma: îndrăzni să viziteze ■ un

prinț căzuit în di&grația Rege ni ului?

Râ, -.3 cu amărăciune ş' râsul ei sună foarte dudei: – D ra de Launay privea incă, nestânjenită, mai

9

'departe priveliştea şi parcă nu-i venea aă s® deatt- pească de fereastra.

— Vino, pronunță ducesa de Maine.

Îşi târî tovarăşa spre o canapea largă, ce se alia sufc un tablou de Watteau-

— Am de vorbit ou tine. In aceste opt zile de când suntem aici, am reflectaft îndeajuns, punând un plan la cale-

— L-ați spus şi Monseniorelui? Ce gândeşte el Ï

Prințesa înălță din umeri şi surâse dispreţuitor.

— Nu i-am spus n mic-. Sar fi înspăimântat ş: ar fi stricat totul I-.. De altfel, îl văd prea puți^- Toată ziua nu face altceva decât să spună rueft- ciun;, sau să-l traducă pe Lucretius! ...

— Şi ce-ați hotărât?

— Mai întâiu aş vrea să stăm de vorbă asupra a- celora pe cari pot conta, pentru executarea planului meu-

— Aşadar, Doamnă, nu vreți să renunțați?

— Să renunț? ... Nu mă cunoşti, prin urmare! Eu nu sunt ca soțul meu. Eu sunit o Conde şi trebuie să-mi pedepsesc vrăjmaşii. Aşa am hotărât... şi aşa se va face! .../

Fata părea foarte mâhnită-

— Regentul... Bourbon-, toți vor fi în mâna mea, umiliți, mici, goii! Răzbunarea e plăcerea zeilor, mi – cuțo- Haide, spune-mi, putem conta pa Polignac?

— Desigur. Pe amândoi-, şi pe marchiz şi pe cardinal.

— Rieux, Vieux-Pont, Chatillon şi Clermont, de nsemenea?

— Marchizul dej Pompadur-. Şi acesta v'ar fi devotat!

— II utți pe cel mai sigur din toți, pe cel mai hq- F tărât, pe cel mai viteaz: pe Contele de Laval.

D-ra de Launay surâse.

— Nu l-am uitat... eram sigură c'o să-l numiți 1

O sclipire ciudată trecu prin och'i ducesii.

— Să-l uit? Nu- Şliu că va veni aici de îndată ee-1 voi chema, căci şi el are să se plângă de Regent, care i-a deposedat familia de un privilegiu

— În virtutea căruia ea avea pasul înaintea ducilor şi marilor ofiţeri ai coroanei.

— Şi Alteţa Voastră e hdtărâtă să apeleze la ajutorul lui?

— Fără întârziere.. — Sere chiar acum ce-ţi voi dicta.

D-ra de Launay ascultă şi se instala la un mic birou şi scrise aşa cum ducesa îi dicta:

„Scumpul meu prieten,

„Ce-i cu d-ta? A venit clipa când trebuie să 1-3- . Vii printre noi. Vino repede, altfel ne> paşte nene* I rocirea.

„Te aşteaptă

Bened’cta”

— Ei, ce crezi, o să asculte de invitaţia mea?

— Va fi aid de îndată ce va putea-

▪ — Da,. Ştiu, e un suflet nobil şi viteaz, murmură ducesa cu un aer visătorii

D-ra de Loiinoy, adăuga, răutăcioasă:

— Da… arzfi to şi iubitor.

Cealaltă tresări.

— Ce vrei să zic’, Launay?

— Eu? … Nimic-., răspunse fata, temându-ee c’a mers prea departe.

Duceca o privi surâzând.

— E adevărat, suflet iubitor… Sărmanul „Băr*!..

— Doamnă de miult ţineam să vă întreb dece e astfel porecl 11

— Contele de Laval a fost, pe vremuri, ofiţer şi z primit în cursul nu ştiu căre lupte, ’ un glonte, caie i-a sfărâmat bărbia. —. Dea’ur.ci, bărbia lui e vecinic strâns într’o pangl că neagră, lată. Porecla sa pitorească îi dovedeşte, însă, vitejia-

— Vasăzică, el a părăsit armata după primirea răne:?

— Pu+ea oare să mai rămână? Nu primise ndc: o răsplată pentru vitejia arăiaiă în luptă, nici măcar nu l-au înaintat în grad. Văzând atâ’a ngratju- dine, şi-a dat dem’sia, devenind

un vrăjmaş declarat al Curţii şi mai ales al Regentului.

— E fcarte firesc, atunci, ca d- de Laval să poarte pică acelora cari nu i-au recunoscut meritele…

— Regentul a crezut că sfârşeşte cu dânsul, dân- cu-i o m că pensie, dar Lavei nu s'a declarat sars- i: cut- Dorea un grad. — pe care îl meri'a cu vâif şr îr c'csit. Tânăr, aciv, cuiajos, inteligent, avea dren- tul la cele mai mari demnităţi în armată-, cred însiï

Ëâ ducelui de Orleans îl era îeami die *omul* àéés'â care nu aproba viaţa de desfrâu şi intrigile Curţi.—

— E adevărat că d. De Laval e cam tăcui? s© spune că asta e din cauza unei dragoste neîmpâr- tăş te…

Benedicta surâse misterios-

— Eşti dată naibii, micuţo. Da, cam aşa ceva- Contele de Laval iubeşte o femeie care nu-i poaia iub: …

Tânăra fată nu mai insistă, ghicind cine e acea femeie.

— Aşadar, pe Laval putem conta-.

— Mai avem apoi pe d- de Malzieux I In calitate de vecin, va fi primul.

— Se află la Chatenay?

— Da. Mi-a şi anunţat vizita, *azi* dimineaţă.

— Îmi pare bine. D- de Malzieux îmi este foarte simpatic, deoarece e un hâtru bum de glume şi petreceri, spuse Launay.

— Vom organiza şi câteva serbări…

— Bravo, Doamnă 1 Să petrecem ca şi altădată (• .

— De răsbunare, însă, nu voi uita! —. Ia srrisca- rea contelu şi dă-i-o unui valet care s'o ducă imediat la dest: na; ie-

Târzia faă se îndreptă spre trapa pe unde venise, prinţesa însă o cpri.

— Nu, să nu mai treci pe aici, pentru că te plângi |ca ţi-e tesmă- Treci prin cealaltă trapă.

Launay intră în camsia veciră, unde, într'un colţ se af'a un focliu, care părea că e Inţepen t da ţarchet. Luă loc şi apucă o manivelă- îndată, par-

13

Cnetuî care suporta fotoliui începu să se mâşle, cd* borând, încetişor, spre etajul inferior.

După plecarea fertei, ducesa, rămase o clipă na- mşcată, apoi murmură:

— Trebuie să duc o viată plină de petreceri şi desfătări. Aşa voi păcăli pe spionii Regentului, dacă vor avea curajul să pătrundă până aid. Şi în timp | ce toată lumea mă va crede absorbită de dans şi plăceri, voi țese în umbră pânza în care vor cădea • toți duşmanii mei.

Se apropie gânditoare de fereastră-

— Numai Contele este capab-l să mă ajute şi numai el o va face.

Iar se auziră trei lovituri sacadate. Anunțau probabil, revenirea d-rei de Launay.

Intr'adevăr, ea era.

— Doamnă, mesagerul a plecat. D. De Lay al va citi scrisoarea Dvs. Chiar în astă ceară… dacă sa aflã la Paris!

Cap. M

Adoratorul

— Doamnă, nu ştiți că viața mea vă aparține? Zilele pe cari le-am trăit, decând am avu>t *nste: i s'o cunosc pe Alteța Voastră, sunt zle pe cari vi 'a datoresc, căci, la cel mai mic gest, le-aş fi dat pentru Dvs.

Ducesa du Maine surâse melancolic şi ochii ei se odhniră asupra aceluia care îi vorbia atât de frumos.

14

— Ştiu, conte-., 'dar sunt foarte Surprinsă de été» votamentul ce mi-1 arăți-

— Dece, Doamnă?

— Ce-am făcut ca să-l merit?

Contele de Laval tresări.

— Ce importă? Sunt al Dvs., nu căutați gă ştiți dece vă aparțin cu trup şi suflet!

Benedicta avu un gest de satisfacție, pe care şi-I stăpâni cu greutate.

Ducesa se afla tot în camera din ajun, pe ace: aş canapea- Contele Laval şedea pe un taburel, la picioarele ei.

Vocea sa gravă şi serioasă, avea uneori tonalităţi vibrante şi senore- In minutul acesta, părea foarte mişcat.

— Dragul meu conte, cunosc afecţiunea ce mi-o păstrezi-.. Înţelege că nu vreau să te rănesc cu cuvintele mele. Aşadar, cred în devotamentul d-tale. — totuşi...

Prinţesa se oprise- Contele aştepta, curios, urmarea-

— Totuşi... şovăi ca să pun la încercare acest devotament.

Laval se ridică galben şi răspunse ou o emoţie gi’QU stăpânită:

— Doamnă, vă implor să ptneţi la încercare sentimentele ce le am pentru *Dje.*

— Bagă de seamă, conte I

— Nu, Doamnă! —. A y pus la îndoială tot ce am eo mai scump şi sL^eer în mine-..

Ea îl întrerupse cu un gest aproape prietenos:

15

31- Afli ştiut cE vortêié mele ô sâ ie rsneiscB; tmi pare rău că precauţiun le mele n au servit la niai c.

Ccntele se aşeză pe scăunel şi murmuiă, umu:

— Doamnă... iertaţi mă 1... O rog însă pe Alleţ» Voastră să se explice...

— Orice lucru are o limită... Şi erosmul şi dra- fcosuea, şi devotamentul. Mă întreb deci, cente >ie Laval, dacă d-ta care eşti atât de loial, viteaz şi generos, ve, putea trece oare peste aceste margini *’I*

— Da, Doamnă.

— Oricare ar fi ele?

— Da, Doamnă, oricare ar £11

— Şi oriunde?

— Da, Doamnă.

Laval vorbise cu un ton solemn, grav. Prinţesa părea încântată de răspunsul-le lui-

— În acest caz, ascullă-mă-

Cred că ştii ce jignire ni s’a adus, Monsen5ore! trt *şi* mie? ... Ducele, slab şi sf os, fire paşnică, a Uitat oçara. Te

surprinde?

Contele schiță un gest vag.

— Însă, crezi, oare, că eu pot uita?

— N'ați mai fi Dvs- Nu trebu e nici să uitați, tuci &ă. Iei tați!

Prințesa tresări.

— Îmi pare bine că mă înțelegi şr mă aprobi.

Con ele făcu o plecăciune tăcută-

— Con'. E, visez numai răzbunare şi răzbunirc!

— Aveți dreptn e 1

— Viăjmaşn me sunt şi ai d-tale. —. Şl m'il «: ca, Unul e răspunzător de toate relele-. Rrgt-nlull

Mărturisesc că-'i urăsc-., aş face orice ca să-mi astâmpăr ura ce colcăie în mine!

Un fulger de triumf trecu prin ochii Benedictei»

— Acela care mă va servi, acela oare mi se va a» lătura pentru a-1 pedepsi.-

Laval asculta cu ochii dilatați.

— … Nu şt u ce aş face pentru a-1 răsplăti-

Contele *se* ridică în picioare, în prada vmei agita®

Ţii subite-

— Doamnă! Doamnă! Intr'adevăr nu-1 cunoaşteți pe acel om? Sau nu vreți să-l întrebuințați?

— Ai accepta d-ta, as, a, conte?

— Vă jur că vă voi asculta orbeşte la tot ce vă va place sâ faceți cu mine! …

Vorbind, el se aruncase la picioarele ducesei.

— Da, mă voi servi de d-ta-.. Ştiam că râvneşti să fii instrumentul răzbunărei inele- Totuşi, credeam că oarecairi scrupule te-ar reține.

— Nimic nu mă poate împiedeca de a mă închina cu trup şi suflet misiunei ce îmi veți încredința!

— Ia loc, conte! …

Îi arătă tui. Loc lângă dânsa, pe şofa şi el se âşeză, înfiorat di, n creştet şi până în tălpi.

— Ce trebuie să facem? începu eâ-

— Hotărâți Dvs- Eu voi executa-

— Ai fi îngrozit, dac'a' şti ce visez, ce doresc! ■..

— Încredinţaţi-mi visele şi nădejdile dvs. Doamnă, şi eu voi face diri ele o realitate-

— Te vei cutremura, conte –, dacă vorbesc.

— Nu cred, penirucă şi eu, în ura mea nemăxgi» iţită, am eşsfedat planuri înspăimân ătoare.

2

Ducesa Se apropie dc interlocutorul el. Catveteit lor aproape că se at'ngeau. Ochii femeii păreau ca voi să magnetizeze privirile bărbatului, transmi- ţându-i flacăra lor devoranită.

Laval rămase stăpân pe sine. Doar pleoapele li bateau eu repeziciune, sub privirile magnetice aid Ducesei.

— Conte, trebuie să-l răsturnăm de pe tron pe Filip d'Orleans blestematul- Trebdie Să-l avem prizonier, sub mâinele noastre, sub ochii noştri. Vreau să-l vedem cum ne *cere* iertare în genunchi!

— Se poate, răspunse Laval, rece. Nu-i ceva imposibil!

— Cum? Crezi că vom izbuti?

— Totul este cu putinţă artiunci când vrei şi nd flispreţuieşti ndciun m jloc-

— Dar cum vom putea pune mâna pe Regent?

— Foarte lesne, râse Laval. Ocupă o situaţie care ispiteşte pe mulţi. Să-i căutăm deci pe aceşti ambiţioşi- Mergeţi la ei, serviţi-i». Şi ei yă vor servi Ia rândul lor.

— Laval, ai dreptate… pilamul e minunat-

Şi ea se adânci îiâtr'o tăcere, ge care Lava! i-e iespeetă-

Infime, după câteva momente die linifte neîntreruptă „ea reluă disouţiâ.

— Cine ar putea fi aceştia? Contele de Toulouse, cumnatul meu, de pildă? Nu, nu çste a<mb-(ţios>.. Şi rău face.

— Nici nu ne-ar puteà ajuita. Nu ţi» © la e situaţie atât de înaltă.

Ia

. Vreunul! die sânge regal-., oaie să fie aproapé âe tron? Crezi că avem nevoie de aşa ceva?

— Prințti die sânge, ori sunt prea tineri, ori vă duşmănesc: Din categoria aceasta fac parte Ducele de Burbon, Prințul de Conde, contele de Charelais.» ® – Ei, ciné ar putea fi atunci? Ai pe vreunül?

— Da- un prinț din sânge de Franța-., un cobo^ râtor al Regelui cel Mare-., un om puternic, cai® *g* are regimente, aur, flotă-.-

Prințesa scoase un țipăt

— Regele Spaniei! … Nepotul lui Ludovic al XrV-lea!..

— Ați ghicit, Doamrili!», Acest prinț va accepta propunerea noastră!. —. Politica dusă până acum de Regent şi mizerabilul său ministru Dubois, est© vrăjmaşă planurilor lui- Dacă prințul acesta ar şti că se află în Franța câțiva oameni hotărâți să-l a- jute, ar fi de partea noastră fără zăbavă!

— Poate. — dar e; străin.

— Străin? Cum asta! Pentrucâ domneşte într'o

I

Țară vecină? Asta-1 împiedică să f'e de obârşie franceză? Se numia Ducele d'Anjou, prinț din

Sânge de Franța, înainte de a fi Filip al V-lea, Re- gele Spaniei!

— Taci-. — făcu ducesa îngrozită.

— Nimeni nu ne poate auzi aci- Alteța Voastră să a'aibe nicio grijă.

— Conte, murmură ea, aii deschis în mine o lume de sentimente noui. Desigur că Regele Spaniei nu poate uita că e nepotul lui Ludovic al XIV-lea.. N'avea decât Ï8 âni când â părăsit țara- Poale că-ți

Ïttai iubeşte încă țara sa de bajitină. Dar, oare, mi e grav să cerem ajutorul suveranului unei țari artrăine? U

— Deloc, atunci când e vorba de undr. Ul lui Ludovic al XV-lea- De altfel, de cine să ne temem? R 5* geie Spaniei nu poate să se gândească să-l detroneze pe Burbon, deoarece şi el e un Burbon… Nu, Doamnă, nu trebuie să tremurați.

— Atunci ce să-i propunem lui Filip?

— Să fie Regent în locul Ducelui d'Orléans, carë 1 îl duşmăneşte- Aşa stând lucrurile, noi devenim stăpânii regatului, deoarece F lip va rămâne la Ma – drid şi va trimite aici un reprezentant. Or, acest reprezentant nu trebuie să f e altul decât Ducele du Maine-.

— E oare cu putinţă? murmură ducesa, îneân- • tată de perspectiva asta.

— Fără îndoială: ducele servindu-1 pe Regele Spaniei," acesta îi va încredinţa puterile Regenţei; şi atunci Ducele d'Orleans va fi în puterea Dvs.

— Ce bine ar fi să se întâmple aşa! —..

— Aşa va fi-

— Conte, taci... nu trezi în mine as/tfel de vise 1 Dacă s'ar întâmpla altfel, prea crudă ar fi desamfU fii ea!.

— Să vorbim atunci de âltceva, surâse contele," ' Aş fi vrut însă, ca vorbele mele să vă fi dovedit sinceritatea mea-

— Sunt convinsă de ea-. Cum îţi voi putea arăta,

\reodată, recunoştinţa mea?

— Parcă aţi găsit adineauri o răsplaită?:

Prinţesa se cutremură, Prèâ «puâesérS *mit* cu-' vintele ei de adineauri.

— Dar ce-am spus? întrebă ea cu un aer nevi- novat.

— Aţi uitat? Cuvintele nu veneau deci din • inimă...

— Contele o fixă pe Benedicta cu ochii săi întunecaţi prin care trecea o sclipire pătimaşe, asemenea *t* unui fulger în nori*

— Nu sunt decât un simplu gentilom, dar ceeaca

am spus, rămâne: ce-am hotărât, se face; ceeaca simt în inimă, rămâne! Sunt sclavul Dvs. Porunciţi! Voi asculta.

— Ce îmseamnă asta, conte?

El rid că ochii.

Înaintea lui, deasupra canapelei pc came sta trân-

tită ducesa, se afla o oglindă italiană, una din mi- nimăţile Castelului din Sceaux-;

Laval o privi cu atenţie.

— Privimdu-mă în această oglinda, Doamnă, îmi amintesc că aici am trăit cele mai dureroase ore din k viaţa mea-.

Această oglindă a reflectat toate pa;. — $ mile ce se sbăteau în mine, din prima zi ce am j. Titrons în odaia asta! Intâiu, am simțit admirați-’, respect, neliniște sufletească... apoi, am fost entu- ziatmat... in urmă, dsperat».

Ducesa lăsă să-i scape un gest de surpriză... ’

— Dece îmi spui toate astfea?

— Pentru că niciodată nu ați luat în seamă ob’ij-

— Zul meu şi oglinda veneț’ană! ...

— Cine îți spune asta?

S-* Atunci, dac’ați băgat de seamă... m’ați Snțelas?

— Poate... murmură ea.

Contele de Laval treeări din nou.

— Doamnă, vă rog, nu vă bateți joc de m’ne! ... Ducesa îl privi cu insistență, apoi îi răspunse cu nepăsare:

— Haide, nu te raaii exalta aşa. Țin îndeajuns Ia d ta ca să te înțeleg...

— Şi ca să mă plângeți?

’*— In sinea mea... în secret? — El se aruncă la genunchii ei.

— Doamnă-

Nici nu ştia ce să spună., Prințesa surâse-

— Mă credeai atât de nesimțitoare? Conte, oricât ai fi prințesă, în fond tot femeie eşti!

Laval părea în prada unei agitații nebune.

— Iertați-mă cam îndrăznit să ridic ochii până! a Dvs. Dar sunteți ai’ât de frumoasă-., atât de bună-..

— Conte, îți spun doar atât- aşteaptă! ...

Nebun de bucurie şi de nădejde, Laval se sculă în picioare, merse, clătinându-se, spre uşă şi dispăru, făiă să spună un cuvânt.

Rămasă singură, prințesş surâse ciudat. Părăsi Canapeaua şi se privi în oglindă.

— Şi, totuş, am 42 de ani!. — După cum se vede, n’am îmbătrânit încă 1

1

Cap. Iy

Castelul de Sceaux, clădit cu mare cheltuială d® către Ministrul Colbert, fusese vândurt de fiul a*- cestuia, cu câțiva ani înainte, Ducelui du Mane-

În acest loc încântător, duoesa îşi formase o adevărată Curte.. — oe contrasta grozav cu acea deia Versailles-

La Sceaux nu exista eticheta, d doar famtezia. Şi un singur program: petrecerile-

De îndată ce se anunță că ducele şi ducesa s'*u înapoiat la castel, sosiră în grabă toți prieteni din vecinătate.

Dintre aceştia, I.lalezieux se distingea adeseori.'

Creatură a ducesei, căreia îi datora totul, el era cancelar de Dombes şi senior de Chateoay, unde avea o reşed nță foarte plăcută-

La acesta se hotărî ducesa să recurgă, pentru înfăptuirea planurilor sale.

Cu contele de Laval, care locuia acum la castel, Benedict a avusese numeroase întrevederi secrete şi era complect de părerea lui: să apeleze la ajutorul Regelui Spaniei. Dar cum oare se putea intra in legătură cu dânsul? Şi de data asita, Laval fu a- cela care răistumă toate piedirile.

— Foarte simplu- Să arătăm planurile noastre Ambasadorului Majestății sale ca-'olice.

— Prințului de Cellamare? Nar fi primejdios?

Çontele surâse.

— Deloc! Şi veți pricepe déce, ataci când vii vo! ar&ta care este misiunea lui în Franța-

— Prințul de Cellamare a sosit în Franța în Mai 1715 în calitate de ambasador extraordinar al Regelui Spaniei. Misiunea sa era să pătrundă şscretels testamentului Regelui Ludovic al XlV-lea-

— Adevărat?

— Da, Doamnă-. La Curtea Spaniei se bănuia că în jurul morții marelui monarch se țese o deasil pânză de păiajen.

— Asta-i adevărat-

— În August 1715, în urma inspirațiilor D-nei de Maine

tenon, a părintelui Tellier şi a cardinalului Voysin, regele mur bund adăugă uai codicil foarte important testamentului său.

— După acest codicil, micul Ludovic al XV-Iea trebuia dus la 'castelul Vrocennes, sub supravegherea mareşalului V lleroi, iar ducesa de Ventadour rămânea guvernanta tânărului rege până la vârsta de 7 ani-

— Afară de asta, Cancelarul Voysin trebuia s3 înmâneze codicilul sigilat primul u' preşedinte Memmes peroiru a fi depus, cu testamentul, în zidurile turnului palatului.

— De unde şt i ţoale astea?

— Ce importă acum, suiâse contele- Şi Prinţul Cellamare o ştie… şi cardinalul Alberom şi Regele Fiitp al V-lea. Aceao'ă reuta'e, când fu aflată la Bucur al, nu prea mulţumi pe rege…

黖 Alunei, Fil'p n'a renunţat la ţoale dreptur le Iul (lin Franţa?

Fi

— Nu se gândea câtuşi de puţin la drepturile de eoroană.

— Atunci ce vo'a?

— Regenţa-. — în calitatea sa de prim prinţ *d<3* sânge-

— Dece n'a vorbilt, răspicat, atunci?

— A fost oprit de împrejurări.

— Dar acum?

— Prilejul pare foarte favorabil. Mai întâiu, er xistă im partid ostil Regenţei. Acest partid, al Dvs- Doamnă, va întruni mâine pe toţi nemulţumiţ i, pe toţi duşmanii liai Filip d'Orleans, pe toţi gentilomii xămaşi credincioşi memoriei lui Ludovic al XIV-lea.

Şi asta o să ajungă să-l hotărască pe Filip V?

— Fără îndoială! Asta ar fi un prilej unfc ca tratatul dela Utrecht să fie sfâşiat, tratat care a a- cordat concesiuni atât de importante Olandei ţi Angliei.

— Dar cum să ne înţelegem cu Cell a mare?

— Aşa precum mi-aţi carut, v'ain găsit, la Paris, *o* locuinţă tainică, în str- St- Honore.

— E prea aproape de Palatul Regal-

— Tocmai – nimănui-a nu-i va trece prin gând să caute un

focar de intrigi în apropierea locuinței Regentului.

— Al dreptate, răspunse Benedicta, gânditoare. Dar aş vrea să am cu Prințul Cellamare o întrevedere dandestină, oa să nu i spun totul, aşa, dintr o dată.

— Aveți dreptate. V'

— Aici nu se poate să-l chemăm, deoarece până

Fléum nam ïoat cu el în relații prea strânse- Dacă l-aşi pofti aici, invitația ar fi foarte suspectă-

— Ba avem un mijloc-.. Malezieux e pe aid?

— Păi el nu-1 cunoaşte pe prinț.

— E bine însă cu marchizul de Pompadur, care este unul din intimii prințului.

— Minunat, strigă ducesa, veselă- 11 voi ruga pe Malezieux să organizeze la Chatenay o mică serbare şi Pompadur va veni însoțit de Cellamare! • ..

— Şi acolo îi veți putea vorbi prințului, fără să v ă compromiteți nici în ochii săi, niefi în ochii altuia-

— Dragă courte, eşti un om plin de resurse!

Laval se închrnă, respectuos-

— Atunci, vă place ideia mea?

— Chiar astă seară voi vorbi cu Malezieuac. Țin ca serbarea aste să aibă loc cât mai curând.

— Răbdare, Doamnă. Chestiunea e gravă şi graba strică treaba.

— Atunci fă D-ta aşa cum crezi că ar fi mai bine-

— Doamnă, am un dublu interes, pemtru ca planurile noastre să izbândească-

— Cum aşa?

— Mai întâ-\u vreau să vă ştiu feridtă şi triumfătoare-

— Şi apoi?

— Apoi, se bălbăi el ou vocea schimbată, vreau să câştig răsplata făgăduită în caz de succes.

— Conte, ' îmi pare rău că vorbeşti de*pre ceva... despre oare ar trebui să nu vorbeşti nimic până la victoria deplipâ,

Ț CAP. V

S p i o a n a

În acea dimineață, Marchizad Marc Rene Voyer de Paulmy d'Argenson, locotenent general de poliție, lucra în cabinetul său, când deodată uşa se des-, ch'ise şi se zări un cap mustăcios în deschizătura ei.

— E aici, monseniore, suflă omul, fără să intre.

— Fillona?

— Da-

— Să intre, porunci Argenson, cu privirea mai înviorată.

Îşi închâse dosarete, împrăştie câteva hârtii pe masă şi aşteptă.

Uşa se deschise şi în cameră pătrunse o femeie, oaire irioepu o serie de plecăciuni foarte repezi.

D'Argenson îşi întoarse fotoliul spre noua venită, oare, după ce închise uşa, râmase, nemişcată, în picioare-

Trăsăturile acestei femei de vreo treizeci de ani* neregulate şi boțite, formau o față lipsită de frumusețe.

— Te numeşti Anfanina Fillon, zisă Guerliche?

— Da, monseniore-

— Loouieşti în strada St. Honore?

— Da, monseniore-

— Locuința D-tale primeşte d'n când în când vizite de cari poliția mea are cunoştință.?

— Am un magazin de mode-

Şi un sialon oarç înlesneşte întâlnirile domni

2Z

Lor şi doamnelor din socïetate. Ştiu totul... Ai 30 de ani şi eşti f 'ica unui hamal?

— Nu toată lumea se aşte pe treptele tronului, sau în patul unei favorite!

— Tatăl D-tale era urn om cinstit. El a vrut să-ți câştigi pâinea în mod cinstit şi de aceia la 13 ani Ic-a băgat într'o spălătorie.

Antonina se înclină, fără să răspundă.

— Acolo ai avut câteva mici aventuri... aşa că tatăl D-tale a vrut să te mărite cu un sacagiu, dar D-ta ai refuzat-

— Se uita cu un ochiu Ia slănină şi cu unul la iâină şi se bălbăia de nu-1 înțelegeam deloc- Era o namilă înaltă şi

murdară. —, aşa că nu mă puteam mărita cu o astfel de matahală!

— Des’gur, aveai doar alte planuri. Ai dovedit-o fugind de acasă cu un’ băiat de familie liună, funcționarul procurorului de Paris-

— Să fie cu iertare-, Aoest tânăr era mai vârşt- n’c decât mine- M’a cunoscut, s’a îndrăgostit de mine şi eu l-am urmat. Era prima m^ dragoste-.

Pusese oarecare sinceritate în vorbele ei şi ar fi putut să înşele pe orione, numai pe locotenentul geperad. De poliție nu-

— Da? … Atunci dece l-ai părăsit pentru un altul, un om însurat şi tată de capii?

— N’a stat mult ou m ine, răspunse Antonina, pl<-’cându~şi ruşinată, capul-

— Intr’adevăr, ai revenit la Paris, unde te-ai măritat cu Hipoliț Guerliche, birjarul contelui de S «fifc

— Êu oare sunt foarte nefericita, iacrâmă Antonina-

Adevărat?

— E o brută oare Umblă ou mine, pari că aşi fi un cal. Aş vrea să scap de el! …

— Eu te-aş putea scăpa de el, surâse d’Argenson.

— Nu vă jj» ai bateți joc de mine, monseniore.

Locotenentul de poliție luă o priză de tabac din»

Ti ’o m minată tabacheră de, aur.

— Aş putea să te scaț> de soțul D-tale şi să-ți creez multe avantaje, dacă-

Se opri, închise tabachera ou un sgomot sec şi reluă ou nepăsare:

— Dacă.. — aş putea să te întrebuințez. ’

— Sunt la ordinele Voastre, Excelență!

— Am să-ți vorbesc deschis: Vrei Să intri în ser-> viciul poliției? \

Antonica tresări. Nu se aştepta lâ o asemenea propoinere-

— Refutzi?

— Nu-., dar nu ştiu dac’aş fi capabilă… — Eşti. Se spune efi eşti ô mijlocitoare minunată.< çi că te însărcinezi uneori

cu intrigi foarte dèl’cate. — Dibace cuini eşti, îți va fi foarte uşor să afli lucruri importante. —. Însfârşit, cred eă mă înțelegi.

— Da-

— Şi accepți?

— Da.

— Începând de astăzi-., faci parte dintr’ai noştri! începe prin a supraveghea Castelul de Sceaux şi:

22

I

Ambasada àpaniei- fie cite ori îmi tfeî aàvICÔ Vïéô ştire importantă, te voi răsplăti regeşte.

— Dar ce mă fac cu soțul meu?

— Vom vedea ce e de făcut cu el!

— ViJ. Mulțumesc-. Altceva nu mai aveți a-mi spune?

— Deocamdată nu. — Atât doar: serveşte-mă bine. Cred că ştii că nu ducem lipsă de temnițe!

— Excelența Voastră să aibe încredere în mine, răspunse Fillona, făcând o plecăciune adâncă.

Când noua spioană a poliției ieşi din curtea pala^- tului din Versailles, tocmai trecea un sergent cava. – lerst, care îi trimise o ochiadă incendiară- Vlăjganul era minunat în uniforma sa strânsă pe corp şi-şi zomăia mândru, pintenii de arginit, de ți-e era mai mare dragul.

— Ce cauți pe aici, frumoaso?

— Îmi caut trăsura. N’ai vazut-o pe aici?

— Ba da! Postul de gardă a gonit mai adineauri de aici pe o puşlama de birjar care staționa înaintea porții- Birja era zugrăvită în verde-..

— A mea era-. Unde s’o fi dus?

— S’o fi dus prin partea cealaltă. P’aid au e voe.

— Numai să-l regăsesc-

— Hai să-l căutăm împreună.

— Mulțumesc, Domnule. — Ai voe să te depărteii He Palat?

— Nu fac pairie din corpul de gardă, ’râfle n£KÙ-

M

Ml *I* ôü Sifet àèrgeûï recrutôr şl Vâü uùeori si *vk$t** boudez pe aici, pentru că adeseori Irai pică muşterii în labă.

— Muşterii? se miră Filona.

— Prin împrejurimilè palatului, vagabondează adeseori nespălați cari aşteaptă să le pice vreun prilej- Eu mă apropii de ei, le propun să bem un păhărel în cârciuma de alături. De nouă ori din zece, individul acceptă-. Odată cu paharul în mână, l'tmiba iui se desleagă… şi aproape întotdeauna plee ou un nou recrut la cazarmă! —. — In tot cazul, îmi pare bine că m'ai găsit pe aici, ca să te pot servi!

D-na Guerliche părea îû prada unor gânduri- Amândoi păşiau dealusngul zidurilor parcului dirt. Versailles.,

Locui era pustiu. Sergentul jucă totul pe o carte, întinse mâna, strânse mijlociul nerves al femeii şi hiurmuiră:

I – Repede-. — o sărutare-. Îngeraşule!

Fillona i se strecură printre degete, cu un râs batjocoritor, dar ral păru deloc supărată.

— Domol, domol. —, mergi cam repede, prietene f

— Din obicinuință! Nu trebuie Să laşi femeile să tè aştepte. Mie, de pildă, îmi place să bruschez a- taoul! …

Şi încercă 3in nou s'o apuce de nvjloc, dar şi de astă dată femeia îi scăpă.

— Mai aşteaptă! îi spuse ea, serios. [Vreau sM-țl. Vorbesc…

I – La ordinele D-tale, ocheşica mea Vorbeşte şț «n te «scultl r&spunw militând hâflă<: firându-cc.

— 'bite trăsura mea, striga Antonica deodată-

Şi sc îndreptă în grabă spre birjă-

Sergentul făcu o miutră desamăgită, de un car ligii oslâc de riedescris.

— Îmi pare rău că pleci *t*

— Ba de loc-. — te iau ou mine.

— Unde?

— La Paris.

— Păi ce să fac acolo?

— Asta-i secretul meu-.. Haide, vii cil m! ne?

Ochii ei făgăduiau toate feric rile pământeşti-

— Drace, te urmez până la capătul lumii! … strigă sergentul.

Şi se urcă în trăsură, alături de D-na ’Guerl’che.

Pe drum, Antonina deschise discuția:

— Lămureşte-mă acum-

— Dece te iubesc? întrerupse el-

Şi mâinele sale atiraseră spre dânsul corpul mlădios al mijlocitoarei.

— Nu! … încetează! … Fii cuminte! … Avem ma întâiu de vorbit! …

— Ba-, e foarte serios!

Fillona înțelese Că militarul n’O va lăsa îh pac< cu una, cu. Două, aşa că se resemna s”. Se abandone *ze* brațelor vânjoase ale sergentului: în timp Ce a fceeta o strângea, fericit, în brațe, ea îi şopti la u ieohe:

— Am nevoe de D-ta,

Aceeaş frază pe care şi dargenson l-o spusese-

— Pentru ce, inimioara mea?

$2

IT” – Ouiiôbc pé cineva, pe cà’rô tare aş avea PBfti ăs-1 văd recrutat.

— Ah! Aih! >

% – Poaite c’o să refuze.. — dar cred că ştii să vii da hac uniuia care refuză?

Cavaleristul rânji cu vanitate: g – Aibi încredere în mine, frumoasa mea! —. — Când sergentul Sosteoe Ramage pune ochii pe careva, «apoi acela nu-i mai scapă

— De data asta trebuie să reuşeşti.

— Şi-. — care-d răsplata?

— Nu-ți ajunge că-ți dau uin recrut şi cărți vel căpăta prima?

— N’am nevoe de ea… Un sărut vreau eu! …

1-1 şi fură, fără să nxai aştepte-

— Eşti plătit, surâse ea.

4 – Asta-i un avans-

— Ei… îl înrolezi?

— S’a făcut.

— Când?

— Chiar mâine, dacă vrei- % – Bine, mâine...

ı Trăsura gonia mereu pe şosea- In zare, zidurile Parisului începeau să ia forme mai precise.

CAP. VI

/Recru tor ii

ı Hipolit Guerliche, surugiul contelui de Saxa şî ţ soţul Fillonei, se'ândrepta tocmai spre Piaţa Regală „când, deodată, aproape, de Chatelet. Fu oprit de uni rergent cavalerist.

3. 33

— Scuzaţi, Domnule-, n'aţi putea să-mi spuneţi unde e Palatul Contelui de Saxa?

— Cazi bine, răspunse Hipalit râzând... toomai a» colo mă duc şi eu-

— Atunci, îmi dai voe să te întovărăşesc?

Şi cum, în drumul lor, pe malurile Senei, apă: u

O cârciumoaxă, sergintui, bine crescut, îşi înviiă tovarăşul de drum la un păhărel.

Surug ul, care se avea bine cu băutura, se feri să refuze o astfel de pleaşcă, aşa că cei doi oameni pătrunseră în cârciuma, aproape pustie la acea oră-

La masă. Se aflau patru soldaţi dintr'un regiment de infanterie, care beau şi jucau zaruri.

Când uşa cârciumei se deschise, soldaţii întoarseră capul, dar Hipoliţ, care mergea înainte, nu putu să zăr ască semnul pe care sergentul îl schimbase cu soldaţii.

Guerliche şi noul său prieten luară loc la o fereastră, într'um colţ al sălii şi cârciumarul le aduse îndată un vin de Anjou.

După pr mul păhărel, limba lui Hipolit se des'e- gase:

— Ah! se plânse surugiul cu vin enorm suspin, naş fi aşa de nenorocit dacă n'ar exista nevastă- mea! Locul e bun, D-l Conte e un om cumsecade şi foarte darnic-, dar ce să i fac dacă am şi nevasrfij

— Părăseşte-o, îl sfătui m litarul. >»

— E o căţea! ... Mi-ar căşuna zed de necazuri!

— Ba eu aş cunoaşte un mijloc prin care nu ți-ax mai putea *br'°* niciun rău!
— Caret
31

— Înrolează-te.
— Să mă înrolez? Cum asta? întrebă surugiul, uluit-
— Ascultă-mă, îi făspunge celălalt ou un aer o- crotitor-. Tânăr şi deştept cum eşti, îți va fi uşor să-ți câştigi galoanele de of țer. Răsboaie, sumt, Slavă Domnului, destule şi o să găseşti prilejul s& te distingi-
— Nu. —, seuitură H polit din cap- Meseria armelor nu face de mine-. — Nu mă ispiteşte-
Sergentul nu se declară învins.
— Mă cârdumare, mai a<£u două… tot din ăsta* porunci el-
Apoi, mai încet şopti la urechea lui Hipolit:
— Ce ți-am spus era numai, aşa, ca să scapi da jumătate. Ştii, eu mă gândeam că ea n'ar avea curajul să vie să te caute în vreo cazarmă sau forlU* reață!
— Astari drept! recunoscu surugiul.
Cârc'umarul aduse cele două căni poruncite, isr sergentul să grăbi să umple paharul prietenului s-5 -.
— Şi apoi, să-ți spun drept, mi se rupe inima când văd un băiat aşa, ca D-ta, că face pe servitorul. — Ai stofă în D-ta şi în militărie ai reuşi cu siguranță! …
— Nu spun nu, răspunse Guerliche modest, căci vinul începuse să-l cam cherchelească.
— Ascultă-mă pe mâne-. Înrolează-te şi ai să-mi mulțumeşti mai târziu…
— Am să mă mai gândesc, răspunse surugiul, căruia îi cam începuse să i se împleticească limba în gurft.

' Carafa treia era goală. Sergentul porunci să vis a patra- $
— Deşi na ții D-ta, eu vreau să te căpătuiesc îmi eşti atât de simpatic, încât am presimțire că-ți voi aduce noroc! …
Hipolit încercă să-i dovedească sergentului că ți el îi este simpatic, dar nu reuşi-

În această clipă se auzi afară sgomote de tobe. Hipolit şi Sostene se uitară pe fereastră-

Pe chei înainta un cortegiu ciudat-

O muzică din patru instrumente de alamă, d tobă şi şase soldaţi, înaintau cu un pas solemn: şi îndărătul lor păşia o namilă cât toate zilele de mare, încălţat cu cizme roşii şi îmbrăcat într'o uniformă albă, galonată. La coapse îi atârna o sabie.

Era încadrat de doi servitori cari duceau pe u- meri câte un par, de capătul căruia spânzura jamboane, muşchi, sticle de vin şi pâini.

— Ce-o fi şi asta? întrebă Guerliche-

— Asta-i La Breche, răspunse Sostene.

— La Breche?

— Da, ou ucenicii săi Teupet şi „Nu-mi. Pare rău”- Recrutează oameni în numele regelui.

— Ca şi D-ia.

— Ba e o deosebire! Astia caută noduri în papură. Ei recrutează pentru colonii, eu recrutez pentru Franţa-, Pentru că nu prea găsesc amatori, provoacă aerturi şi bătăi şi victima căzută în laţurile lor trebuie sâ aleagă între semnătura de angajament şi lovitura de cuţit între umeri-

Nu zău-

Afară, La Biedits poruncise să tacă, apoi începu sa vorbiască cu o voce răsunătoare: v

— Aflaţi cu toţii oă ofer, cu îngăduinţa regelui,
6 uniforme frumoase, săbii frumoase şi centuri cu paftale, dar numai pentru seniori tineri şi viteji.

(Sunet de tobe).

— Catri vor să plece în India... O ţară pavată cu aur, perle şi diamante, unde creşte cafeaua, portocalele, ananasul şi mii de fructe delicioase, oulesa de'femei fnumoaise oa ziua-Raiul pământesc.

(Sunet de tobe).

— Tineri, profitaţi de ocazie! Vi se oferă glorie şi avere, femei şi veselie, belşug şi dragoste! Ridicaţi capul şi mirosiţi toate bunătăţile astea ce le vedeţi agăţate de par. Ale voastre

sunt, dacă vreți... Veniți! Veniți! Veniți! Veți umbla cu trăsura, veți locui în palate de rajahi şi vă veți căsători cu prințese! Şi poate că într'o bună zi veți ajunge mareşali!

(Sunete de tobe, amestecate cu clinchetul sticlelor de v'in).

— Înaintați şi alegeți! Pe deasupra- mai căpătați şi bani.

Spunând aceste vorbe, flutura în aer o pungă doldora de monede strălucitoare.

— Asta mă zăpăceşte cu totul! declară Hpolit.

— Dax nu de el ai nevoe, îi răspunse Posfene. Cu mine ar trebui să vii.

— Regele are nevoe de soldați?

— 5 Da, vrea să facă -fericirea acelora cari îmbrățişează <pe*iera asta- In meseria militară, răsboiul

3 *7i*

E un. Îmc acc^ent. Încolo, tot timpul pefreci cu femeile şi joci zaruri... Ei, vrei să te înrolez?

Bărbatul Fillonei începuse să nu ma: vadă a rât de limpede. Obiectele dansau în jurul lui, mesela se încălecau, w de sticle de vin. Nici vorbă, Horcăj cu greu:

— Mai lasă-mă să mă gândesc!

— Nu trebuie să te gândeşti atâta-..

Sostene se scotoci în diim'r, trase afară câteva ioi de hârtie tipărite şi luând una, o întinse pe masă, înaintea lui.

Dintr'un buzunar scoase o călimară, o pană d- gâscă şi băgând-o între degetele surugiului, ii spuse;

— Iscăleşte!

— Ce? • • • Păi doar nu vreau!

— Aşadjir, te fereşti de m'ne?

— Deloc... dar aş vrea să ştiu.-

— Ce?

— Dece ții atâta ca să semnez?

— Voiam să te scap de nevasta D 'tale- Dacă refuzi... salutare!.~

Se prefăcu că vrea să plece, dar surugiul îl reținu-

— Vrei să mă scap; de nevastă-roea? Cum?

— Dacă iscăleşti... s'a făcut! ...

Surugiul făcea încercări zadarnice ca să nu-şi piardă echil

brul- întrebă, cu limba cleioasă:

— Dar n’o să-i fad ndciun rău?

— Să nu te doară capul!. —. Va f; foarte supi&sl ş; se va întinde. — ca o mânuşă!

S3

H polit isbucni întrun râs de bețiv, apoî, 3<jpS o Ultimă şovăială, semnă un formular-

— Uite că s’a făcut, murmură sergentul satisâă- cut... Dar greu a mai fost-.

K Şi acum, ale D-tale sunt onorurile şi demnhă-, ț’le militare, oraşele cucerite, bătăliile, fermecătoarea viață de câmp, mirosul amețitor al pratfului de I: puşcă şi triumful luptelor! • ..

— Cum ale mele? tresări surugiul.

— Ei asta-i... că doar na semnait prea sfânt J ne-stru Papă acest angajament pe şapte ani?.

— Nu vreau! ... Nu vreau să fiu soldat! ...

— Gura! ... porunci Sostene, aşa cum un superior obicinuieşte să se adreseze inferiorului său-

Nenorocitul de surugiu se ridicase cu greu în picioare şi încerca, zadarnic, să se apropie de uşă.

Ramage îl apucă, cu putere, de umeri, îl aşeză cu forța pe un scaun şi se adresă celor patru infamte- rişti cari urmăriseră, amuzați, scena:

— Ia ven ți’ncoa.

Soldații ascultară porunca-

— Duceți-1 la cazarmă. —. Şi dacă Domnul se împotriveşte, întrebuințați mijlocul cunoscut, mie’u- şei’ mei! —.

Hipolit, tremurând de frică, se lăsă târât de cei patru soldați.

— Znsfârşit, murmură Sostene, bine că am scăpat-o pe- Antonina de pricăjitul de bărbatu-eău.

39

GAP- VII

Modista

Locuința Fillonei se afla foarte aproape de Pala-, tul Regal. Era o casă maire şi de frumoasă aparentă.

Intr’o cameră dela primul etaj, un om părea că aşteaptă pe cineva- La intrarea Fillose», el p întrebă cu un aar bănuitor.

— Cine a fost jo6, Antonina?

— Cliente-

— Am auzit o voce bărbătească-

— T<rt fi înşelat. —.

— Am eremit oă e blestema tul aoela de Sosiene Ramage.

Gelos mai eşti, Domnule Buvat.

Se agăță, linguşitoare do gâtul omului, care țra un personaj daafiul de urât. El o Qrivi cu dragoste-. — şi cu Sraâcâala.

— Nu *vom* vreau să-l văd pe aici pe sergentul cela.

— Nu ți-ajtn jurat că n’o să-l mai revăd? Ți-am explicat doar ce raportori sunt între el şi mine! El m’a scăpat die bărbatu-meu. Ai trebui să-i fii recunoscător-

Omul se mai potoli.

— Dar de bărbatu-tău n’ai mai auzit nimic?

— Mi-a scris din Poitiers, unde-şi are garnizoana- Tmi oare sără rup angajamentul, îmi făgăduieşte c’o să mă lase să fac tot ce mir-o place, c’o să fie blând şi supus.. — Se plânge de viața grea şi aspră ce-o duce şi de şefii Săi cari îl persecută.-

R~ Eh, Q să se obickâuiaseă-

— I-am trimis ceva bani, ca să-l mai potolesc. Mă simt foarte bine decând nu mai e aici. Nu e aşa, comoara mea; *ă suntem amândoi fericiți?

Ea-1 îmbrățişă cu căldură, totuşi bărbatul părea îngândiarat-

— Ce e cu tine, iubi tule?

— Nimic.

— Dece minți? Nu îocarca să mă înşeli-, yad că ai ceva pe suflet…

— Ei bine, mfi plictiseşte meseria oe o am. — Copiez mereu scrisori şi documente pe cari nu Îs înțeleg! —.

— Bine, dar aceia oare te întrebuințează suât mulțumiți de tine, asta-i principalul! Abatele de Porto Oarerre toomai îmi

spunea deunăzi „Dragă Filona, protejatul D-tale, Jerom Buvat un copist minunat! ... Tot ce iese din’ mâinile lui ë curat şi îngrijit”.

Buvait înălță din umeri.

— Ți-a spus aşa, pentruca sahi facă plăcere, de oaeece fu l-ai rugat să mă plaseze la ambasada Spaniei- O fi cunoscând şi legăturile noastre..

— Poate… Şi ştii ce nu-a mai spus %

— Ce Suci:

— * „Buvat mai are o calitate de preț: nu cunoaşte limba spaniolă Aşa că suntem siguri că documentele pe cari le are în mână, nu le va putea dezvălui vreodată11.

— Ei găsesc că asta e q calitate? Asta-i setnn că au lucruri de ascuns

41

Dar ce te interesează pe tine., zău, iubitule, tiu mai fii atât de preocupat-. Stai acolo, până ți-oi găsi eu altă slujbă..

— Iț. Baț\joc de mine! Eşti foarte bine cu Regentul, cu Cardinalul Dubois, cu d’Argenson şi nu reuşeşti să mi găseşti un post plăcut şi bine plătit! —»

— A răbdare şi o să vezi că va fi bine…

— Numai făgăduieli şi iar făgăduieli-

Supărarea lui îl făcea şi ma: urât, aşa că dragostea ce i-o arăta Fillona părea foarte curioasă.

Desigur, Fillona nu era frumoasă, dar era atrăgătoare şi te cucerea prin inteligența ei- Jerom, dimpotrivă, părea prost şi mărg nit.

Ciudată e inima feme ască- Iubeşte mai întotdeauna pe acela la care te aştepți mai puțin- Şi când te gândeşti ce bărbat frumos şi deştept era sergentul!..

După ce Buvat plecă, Fillona coborî în magaz n-

Cele 6 lucrătoare ale ei, o primiră cu zâmbete şi priviri respectuoase-

Antonina mergea ’dela una la alta, verif când lu crul, dând. Sfaturi şi uneori şoptea vreuneia, ceva la ureche şi fata roşia pe dată-

Cine ar fi bănuit în această modistă, o spioană a poliției?

Spre orele 11 voind să coboare în magazin, apii- iu înaintea ei o servitoare-

— Ce-, Jacotta?

— Doamnă... a venit monseniorele-.

— Gaițo— nu ți-am spus să nu pomeneşti de nid t-n nume 7

Servitoarea nu se fâstâci- Intrerupându-şi stăpâna, spuse:

— Doamnă, vo am să vă vorbesc despre cardinal..

— Asta-i altceva-, dar dece să spui monseniore îl loc de card nai? Nu ți-am spus de atâtea ori să spu „D-l Guillaume” de câte ori vorbeşti de el? şi „D 1 Filip” de câte ori e vorba de.. Celălalt?

— Da, Doamnă- D-l Guilaume t. Aici şi ar vrea să vă vorbească.

— Să intre, micuțo-

Uşa se deschise lăsând să intre un om care îi tpuse cu o voce unduitoare:

— Bună ziua, prietene? Ce ma! faci?

— Foarte bine, monseniore-.. Dar Eminenta Voastră?

— Eminența mea o duce bine, răspunse el râzând-

Luă loc pe un scaun-

— S’au petrecut câteva lucruri şi am nevoe de servie ile D-tale.

— Lăsați la o parte treburile de Stat ca să vă dedați plăcerilor? râse Fillona.

— Am şi eu dreptul să mă odihnesc puțin, ca să mai u t de necazuri şi griji.

— Dar eu cred, Monsenior, că vă odihniți cam des!

— Uite ce-i, ştrengărițo. — Aş Ÿrea să vin aici poimâine seară cu doi prieteni şi trei ze-’țe, dintre car» două domnişoare dela Operă, pe cari tu le cunoşti -*

— Veți supa toți şase?

— Fără îndo’ală. — Dai’ nu vreaiu să afle careva. —.. Vezi să mu fie nimeni pe aici-.-

™ Asta înseamnă c’o să pierd bune părăluțe. — Poimâine, spuneți? Şi tocmai pentru poimâine aşteptam şi eu un

mosafir gras. —.

Vreau să fim singuri- aşa că te voi despăgubi eu…

— Dacări vorba aşa, s'a făout.

— În regulă atunci- Acum mă duc Ia Regent, căci sunt foarte ocupat- Ah! Afacerile! Afacerile!..

Ieşind, sub mantaua fâlfâindă, Fillona zări o sabie scurtă atârnând de brâu şi o cruce de aur ce se od-hnia pe piept.

Pe prag 6e întoarse spre Antonina:

— Atunci, poimâine la ora unsprezece- N'aveți grijă, Domnule Cardinal.

Peste puțin, o lectică se opri înaintea uşii casei. Coborî o femeie-

Era tânără şi părea frumoasă, dar ceeace te Io- via mai mult, erau gesturile ei. Părea să fie nobilă- Antonina era în culmea curiozităţii-. Nu recunoscuse pe misterioasa vizitatoare. Cine să fi fost?

Dar ce căuta, ştia- Caşi toate clientele ei, căuta de sigur, o legătură treoătoare sau durabilă, din plăcere sau venalitate şi venia s'o roage pe Fillona să-i caute un amant tânăr şi darnic-..

Uÿa salonului se deschise şi o servitoare anunţă:

— Doamna preşedinte Baillet!

Calitatea vizitatoarei n'o uimi pe D-na Guerliche- Avusese de aface, până azi, cu zeci de femei su» puse-

44

Fillona salută, cu o plecăciune.

— Fiţi binevenită, Doamnă Preşedinte-

Arătă un scaun şi vizitatoarea cercetă camera. 1

— Sunteţi minunat instalată. Vă felicit că aveţi o astfel de locuinţă-

— Trebuie-, persoanele pe cari le primesc aici, sunt obicinuite cu luxul-..

— Foarte bine-., şi mie îmi place să frecventez numai lumea bună-

— Prostuţa asta drăguţă, gândi Fillona, este tocmai ce am eu nevoe pentru Marchizul de Gastries care de două săptămâni îmi cere să-i caut o blondină delicată şi prostuţă…

— Foarte bine faceți, Doamnă Preşedinte, că vă legați numai cu oameni de rangul Dvs-.. Astfel se ocolesc neplăcerile. Marchizul de Castries-.-

— Fiul mareşalului?

— Chiar el-

Preşedinta se înclină, satisfăcută. Ii făcea nespusă plăcere să i se vorbiască de un gentilom ca marchizul de Castries- Mă rog, om din lumea ei 1

— Marchizul de Castries îmi spunea mai zilele trecute că ar vrea tare mult să întâlnească o blondă, subțirică şi frumoasă... şi privindu-vă, sunt cony n- să că dacă v'ar vedea, ar cădea îndrăgostit la nebu nie de Dvs-

Preşedinta Baillet roşi şi murmură:

— Omagiile unui gentilom ca Marchizul de Castries nu pot fi decât foarte măgulitoare pentru n feme'e-. — dar marchizul e obicinuit cu frumusețile

Curții şi nu cred să se uite la o Umilă preçtfüotë câ mine!..

— Vreți să-l cunoaşteți?

— Nu ştiu dacă-.

— Când vreți să veniți aici şi să-l găsiți pe marchiz?

Tânăra preşedintă părea foarte încurcată- s— Vai, Doamnă... marchizul.-

— Dacă nu vreți să-l cunoaşteți— Totuşi aş avea ceva pentru Dvs. -. Un provincial bogat, foarte galant...

— Doamnă, suflă preşedinta, roşie la față-

Se mişcă pe scaun, deschise gura să vorbiască, dar era atât de emoționată încât nu *se* auzi niciua £unet.

— Nici aşa ceva nu vreți? Sunteți cam dificpă, Doamnă-. — Spre pildă l-aş avea pe abatele de Soisy* sau poate că nu vă plac preoții...

Preşedinta se ridică deodată de pe scaun:

— Nu înțeleg Doamnă ce vreți -. Lămuriți-mă-.

Fillona încruntă din sprâncene.

„Ce dracu o fi vrând? Un prinț, de sânge, poate?”

— Doamnă, atunci vă rog eu pe Dvs; să-mi lămuriți scopul viz'tei! ...

— Primirea Dvs. E foarte ciudată-.

Se opri, ftindu-i teamă să nu j'gnească gazda

— Doamnă, spuneți-ml ce doriți şi vă făgăduiesc £ă fac totul spre a vă sat sface-..

— Doamnă, eu nu primesc la mine acasă marchizi, provinciali bogați şi abați, dar totuşi ştiu rum să mă port în lume-.

46

I «— Ce înseamnă asta? întrebă Fillona, uluită.

— În lumea pe care o frecventez eu, mu e obiceiul să arunci femeile în capul bărbaților!

— Atunci dece ați mai venit aici? întrebă Fil- lona, deabia stăpânindu-se. Că doar nu v'am chemat eu...

— Eu~. Bâigui tânăra feme'e.

— Ați venit la mine, m'am pus la dispoziția Dvs. V'am propus câteva persoane foarte distinse..

Sdfocată, D-na Ba llet țipă:

— Nemaiauzit! — Dar drept cine mă luați?

— Atunci ce căutați aici?

— Am venit să vă vizitez... şi-mi pare rău c'sm făcut-o! • •

Antonina sări în sus, nespus de furioasă-

— Aşa i? ... Atunci să vă'adresați în altă parle, dar nicăeri nu veți găsi lucruri mai de soi ca. A mine! -

— Când mi s'a anunțat sosirea Dvs. La Paris, înv rpuneam că Preşedinta Fillon va fi fericită să...

— Preşedinta Fillon? — Ce-o mai fi şi asta?? ■..

Ghicea o neînțelegere şi aştepta acum lămurirea.

— Nu eşti D-ta Preşedinta Fiilon? Şi Preşedintele nu părăseşte Alencomd ca să vie să ceară un post de sub-prefect?

D-na Guerliche isbuen: într'un hohot de râs. Vi» zitatoairea o privi cu nişte ochi rătăciți

— Nu, astap i prea caragh os, spuse Antonina.

Apoi serioasă:

— Doamnă Preşedintă, a fost o neînțelegere- 'ân

Mă numesc mir'adavur Fillona, Har îoïutéS'c îa Péris de când m'am născut.

Sărmana femeie părea consternată- Prvea în jur, cu ruşine <? i spaimă..

Se ridică şi alergă spre uşă, în timp, ce cealaltă se scuza:

— Pricep totul, acum-, şi-mi pare rău de această neînțelegere dar o preşedintă cred că n'a venit încă.

Jignită, Fillona răspunse:

— Hei, Câte au mai fost şi chiar mai sus puse în grad...

D-na Baillet deschise gura să răspundă, dar se stăpâni şi se repezi în culoar.

— Ați făcut rău că mimați vorbit pe tonul acesta. Intr'o zi veți regreta, poate, că ați fost atât de c- braznică |...

—/istshl prs: *t'iQ* tot... mă voi plânge...

— A*şeri~.* <3u-te de te gjtsnae. * şi toali lûmes «să râd» da D-Sțr! ...

Când rămase skt&ură, Filâoii «se mal potoli- Întâmplarea «i» foarte veselă.

— Trebui s'o povestesc Regentului $ lus Du- bo>s. Ce-o s. Ă mai râdă-.

Din partea sa, D-na Baillet povsrti *ssms ma1-* moiltor presidente şl acestea, înfuriata că RHor» as «lăudase eă numeroase presidente frecventaseră ess» s», mersera să se plângă Ducelui d'Orleaa*

El le primi foarte batjocoritor şi le spuse:

— Doamnelor, n'o turburați pe preşet-toța ace>

Te Ui treburile ei şi nici dânsa nu ie va turbura, pâ ale Dvs.

K Regentul aflase de aventura preşedintei, prin Pil- Ion a. De altfel tot oraşul *6* cunoştea-

Deatunci îi rămase Fillonei şi porecla de „preje* dintă" poreclă ce i se sch'mbă în renume.

Y CAP- Vin

Ducele de Vendôme

Intr'o după amiază a toamnei anului 1718, un personaj intră în salonul Fillonei-

Viz tatorul era un om în vârstă, care mergea sprjinincki-se de un baston-

Obrazul său, deşi obosit şi fleşoăit, păstra totuşi *k* o fineţe de trăisături, de reală nobleţe.

La intrarea lui, Fillona, care-1 aştepta, metse spre dânsul arătându-i semnele unui adânc respect.

— Ah! Monseniore! Nu-mi venia să cred urechilor, auzind că Monseniorele Duce de Vendôme do* peşte să-mi vorbiască.

— Mă crezi o arătare?

— —E atât de multă vreme de când Alteţa Voastră regală nu mi-a făcut c'nstea.-

— Intr'adev&r, mai mult de 6 luni! preciză du- *ţ* cele, dar am o scuză, draga mea preşedintă-.-

La auzul acestui titlu, Fillona isbucm într'un hohot vesel de râs.

«— Am fost ţ nut la pat de un blestemat acces de gută, dar em primit atâtea vizite, încât am auzii şi de păţania Doamnei Baillet Am râs mult de to. T-

Fillona pr'vea eü atenţie pe acest om de viţâ regală, al cărui dhip oferea toate caracteristicile Bur- bonilor.

Filip, locotenent general, era nepotul lui Henri IV, şi al frumoasei Gabriela d'Estrees- La moartea lui Louis Josef, fratele său mai mare, luase titlul de duce şi pair.

Ducea o viaţa desfrânată şi moravurile sale erau celebre- De asemenea şi curajul pe care-1 arătase la asediul Camdiei şi în timpul campaniei din Olanda şi Germania, cu Turenne: de altfel era un prieten al literilor şi artelor.

— Cunoşti ultima păţanie à omonimei D-tale, presidenta din Alencon?

— Nu-. Iar i s'a întâmplat ceva?

— Da, ceva tot atât de caraghios oa şi ultima cară.

— * Povestiţi-mi şi mie, Monseniore!

— Închipuiţi „draga mea, că mai deunăzi pateu tineri ofiţeri s'au dus la operă şi nu ştiu cum se iăou, că au făcut un rămăşag că a doua zi te vo*t* *v*'zita.

— Pe m ine?

— Stai, dnagă! Or, tinerii nu te cunoşteau- Unul din ei pretindea că te cunoaşte, dar s’a constatat mai târziu că s’a lăudat. A doua zi, cei patru se îndreptau spre o adresă. Credeau că D-ta locuieşti a- colo- Erau conduşi de acela care pretindea c& te cunoaşte-

— Acum pricep $i căl&uza i-â dus la D-na pre*

Şedințe d n Aleracon, âcasă?

— < Exact.

— Săraca-., nare noroc şi pace! spuse D-na ÔU- erliche, în prada unui râs ce-i tăia răsuflarea-**

— Lasă- ma, dragă, să isprăvesc-. Iată-i deci pe ofițeri îo fața casei presidentei. Se mai informai ft printre vecini şi aflară că îmtradevăr se găseau in fața casei D-nei Fillona. Era aproape orele unsprezece seara-. Intrară-. Elvețianul dela poartă, servitorii, nimeni nu îndrăzni să-i oprească, văzâmdu-i că intră în casă cu atâta siguranță.

„Se urcară la etajj, trecură prin saloane. — pretutindeni nu întâlniră pe nimeni. Deodată, zăriră o lumină la capătul unui coridor- înaintară în vârful picioarelor, deschiseră o uşă-. — şi deodată se găsiră în fața unei femei, aproape goală. Aceasta, văzându-i, scoase un țipăt şi rămase încremenită! …

— Săraca-.. Presidenta era, chiar?

— Da, răspunse ducele-. Intr’o clipă fu înconjurată de oei patru ofițeri, cari o îmbrățişară şi o pi- păiră, făcându-i cele mai ispititoare propuneri. —.

— De ce n’a chemat pe cineva, într’ajutor?

— Era paralizată de uimire-.. În cele din urmii şi-a revenit şi-a început să tragă de cordonul clopoțelului-..

— Ce caraghios trebuie să fi fost!

— Soțul, servitorii, sosiră în goană… A fost un scandal groaznic, prezidenta leş nă-. In cele din urmă cei patru ofițeri plecară, seuzându-se, iar bunul preşedinte avu gentilețea să le dea adresa D-tale-

— Dar nid n’au ven t pe aici. —.

— G sS vie ei Jnir’o Bună *zi.* Dar ca să revenim la

preşedinte, te pot anunța că aœsta a hotărât să-şi schimbe numele.;

> Cuminte d! n partea lui.

— Numele lui actual -e d- de Villemure. Şi nu mai e preşedinte d'Alencon, pentru că a căpătat o fermă.

— Ei, atunci totul merge strană, ce mai vrea!

Vendôme îşi consultă ceasul, în formă de cruce latină.

— Uite, ne pierdem vremea pălăvrăgind şi eu cu totul pentru altceva am venit.

— Despre ce e vorba?

Prințul păru puțin cam încurcat.

— O fi vorba, poate, despre vreu» cotilion-..

— Ai ghicit-.. Fillona, ani nevoe de tine-, Ches- tia-i foarte delicată-. — Am întâlnit, de vreo câteva ori, la Palat, un copil adorabil-

— La Palat? Ei, atunci o să ne fie foarte uşor! …

— Te înşli, nu e ce crezi tu-.. Fata e din Lyon, iar tatăl ei, văduv, e ofițer îii retragere: venise la Paris, eu fiică-sa, pentru că auzise că Ducele d'Orleans fusese numit Regent.

„Pe vremuri fusese căpitan în subordinele Regentului şi nădăjduia, acum, să capete vreo pensioară.

„Venind la Paris, solicită o aud-ență şi astfel îl putui vedea, atât pe el, cât şi pe iată.

— Şi v'ați îndrăgostit de ea?

— Până peste urechi, mărturisi bătrânul. Dacă ai şti ce frumoasă e! … 18 ani nufnpi, e K* nată, răpitoare!

— Monseniore, deveniți liric!

— Ce gură-, ce buze… ce dinți-.. T căzut pe „bec”, Monseniore-

— Sunt nebun, Fillona.. — O vreau-. Fă” tot ce ştii, dar vreau să fie a mea-..

— Nu ştiu cum aşi putea-o recunoaşte-

— Aşteaptă, -. Tatăl ei primi, în sfârşit, o invitație la Palat, dar trecură luni de z: le şi audiența solicitată nu se ivi- Se întoarse la Palat, însoțit mereu de fiică-ea, dar tot degeaba. Acum e bolnav, la pat şi n'are o lețcae-

— Şi fiică-isa?
— Continuă să solicite, zadarnic, o audienţă.
— Ştiu destule acum, Monseniore şi repet că nu va fi greu!
— Crezi, Fillona? se bucură bătrânul.
— Sunt sigură! —. — Când vreţi s’o primiţi pe frumoasa din Lyon?
— Cum. — s’o primesc. —, la mine?
— Da-. — când doriţi? Fixaţi-mi 0 zi câod vreţi s’o primiţi la Dvs. Acasă!
Ducele se sculă în picioare, turburat-
— Te înşeli, fetiţa.. Încercările tale vor fi zadar- n ce. —.
— Ei, aţi fixat ziua? întrebă ea, impasibilă-
— Astăzi e Luni. —, crezi că s ar putea pe Joi?
— Joi după amiază, fata va fi la Alteţa Voastră acasă-. — Cum o* chiamă?
— Mariana Lisereau-. — Locuieşte îii strada Prouvâmes, la văduva unui armurier.

PAiïIEA II-a
O INTRIGA SUB KEftBHŢ*
CAP. I
Mariana
Palatul Regal nu era departe de locuinţa Antoni nei.
Tocmai traversa piaţa, când se auzi strigată- Era ^2 mage.
— Mă duceam spre D-ta, frumoasă D-nă..
— Te-am oprit să vii pe la mine-
— Şi nu ştiu dece, odată ce nătăfleaţa aia de bărbat al D-tale e departe.
— Mă vizitează lume foarte bună şi d’aia-
— Totuşi, vo am să te văd înainte de a părăsi Pa fi sul pentru o altă garnizoană. „
— Unde pleci?
— Încă au ştiu…
Fiindu-i teamă să nu fie văzuţi de Buvat. F U
Şi sergentul intrară într’o cafenea dm aprop os

Localul se numia „Cafeneaua Regențe'* nume ce şi l-a păstrat până astăzi.

În sală era linişte, deoarece obicinuiții casei, jucători îndrăciți, Îiji vedeau nestânjeniți de partidele lor.

Sostene şi Antonica nu-i luară în seamă Şi discutară, fără să se ocupe de anturaj.

— Dracu să-i ia pe cei îndrăgostiți! strigă deodată uc jucător, pălâvrăgiala lor îmi turbură calculele!

Sostene se şi sculase în picioare să pedepsească pe obraznic, dar Fillona îl potoli-

— Sta liniştit… nu vreau să provocăm scandal – Păi nu-i local public, aici?

Vru să se repeadă spre provocator, dar Antonina il reținu de braț.

— Vrei *sir* mă superi? îl întrerupse ea, răsfăța a- du-a& Mai fc'n» aşi face să plec, pentru că am o întâlnire 1; Palatul Regal-..

— O întâlnire?

— «V;.. Ou diucesa de Phalaris, răspunse ea su- râzânr.

— Ibtv. Vtfiea Regentului?

—*iisz <Ă* se sfătuiască cu mine, cum ar putea să se îmbrace n&i bine, ca s'o pu: e îir. Umbră pe Florence, 'faimoasa dansatoare, diela Operă-

— Pii, câte femei are Regentul ăsta, suspină Ramage.

— Tocmai şi deaceea e greu să le împace pe toate femeile astea geloase.

Ş! când o *sh* te revăd? gemu sergentul-

«-* Te eu.

Şi Fioona plecă, lăsându-1 pe Sostene foarte supărat-

Intră în Palat, traveirsă, nestânjemită, saloanele, dar treibui să-şi tragă un voal peste față, fiind o personalitate prea cunoscută de toți aceşti gentilomi cari împânzeau sălile. Deodată, în sala de aşteptare, zări, însfer'un colțişor, o fată foarte drăguță, cu aerul trist şi gânditor.

Când, întrebând pe un aprod, află cine e, se grăbi să se aşeze lângă dânsa.

La un moment dat, Antonina schița o tresărire, foarte bine jucată.

— Nu mă înşel-. — nu sumteți Dvs. D-ra Mariana Lisereau, fiica Domnului Căpitan Lisereau?

— Intr'adevăr, D-nă, răspunse tânăra fată, uimită.

— Doamne, ce bine-mi pare că te văd, răsipunse. Fillona luându-i mâinele. Sunt mai bine de 12 ani de când am părăsit Lyonul şi iute că te am recunoscut totuşi.-

Fata asculta cu uimire.

— Mă cunoaşteți Doamnă? întrebă ea, însfârş-t-

— Dacă te cunosc... Pot să spun că te-am văzut sâscându-t e- Eram o bună prietenă a mamei D-tale- C© mai face ea? Dar tăticul?

— Mama a murit acum trei ani, răspunse ea, tristă.

— Ce nenorocire. Aşadar, eşti singura?

*rr Da, cu tata, care aşteaptă un serviciu Ia We-

Aageriile regale- Aşa l-a făgăduit Ducele d'Orleans.

— Dar ce cauți aici?

Mariana îi povesti, din fir în păr, toată povestea ei-

— Fad, făcu spioana, nu mă miră deloc că v'a uitat Regentul, trebu e doar să-i reamintească cineva că-i aşteptați audiența făgăduită.-

— Nu cunosc pe nimeni. N'avem niici prieteni, o'ci ocrotitori.

— Lasă-., o să mă ocup eu de D-ta-

— Vă voi fi recunoscătoare, Doamnă.

— Să nu vorbim de asta. Vino la mine întruna din zile: Sunt D-na Fillona; strada St. Honore, magazinul „La pana de struț".

Peste trei zle, Antonina auzi o bătaie In uşă Mariana intră ia haine de doliu-

— Tata a murit. L-am îngropat astăzi.

— Mititica!

— Am vent deci la *D* ta, singura persoană pe care o cunosc la Paris.

Mişcată, fără să vrea, Fillona îi uscă lacrimile îi o chemă la masă, dar fata refuză. Prefera să se în tindă puțin pe o

canapea. Fillona se aşeză la masă, eu o rază de triumf in privire-

Dair surâsul i se stinse curând, deoarece un bilet, pus lângă farfurie şi semnat „Vendôme1’ o înştiința că, din caussa plecărei „să n/u mai dea curs pjanvulw» tabâlit”.

CAP. II

Montaleon

Mariana, tristă, privia prin fereastră, m’şcarea ’de pe stradă. Deodată, auzi un sgomot îndărătul ei. Se întoarse şi văzu pe pragul camerei, doi gent: – Icmi, cari o priviau cu uimire.

Unul din ei era înalt şi mlădios, foarte distins şi mândru. Celălalt era un abate-

Abatele înaintă, se înclină ceremonios şi spuse:

— Scuzați, Doamnă, credeam c’o găsim aici pe D na Fillon.

— L: pseşte, Domnule-

— Se înapoiază curând?

— Se va înapoia cam târziu.

— Foarte supărător! —.. Veniam pentru o comandă destinată Curții din Madrid, cu care e însărcinat pr’etenul meu, D-l Marchiz de Montaleane, fiul ambasadorului M S-Catolice la Londra, ataşat şi el ambasadei Spamiei la Paris.

Marchizul se înclină, punând în acest gest un respect şi o noblețe de o rară distincție.

— Domnule-., bâigui Mariana, D-nei Fillon îi va pare nespus de rău-..

— Ei, o să mai revenim noi i Spune-ți vă rog, c’a fost pe aici Abatele de Porto Carerre, secretarul ambasadei spaniole I

Seara, când Fillona se înapoie, orfana o pase ia curent cu viz’ta primită după amiază.

Porto Carerro, îmi pare rău că n’aai fost acasă. H zici că era cu.»

— Marchizul de Montaleone.

Pronunțând acest nume, o roşață subită coloră c- brazul fetei- Fillona băgă de seamă, dar nu spuse nimic.

A doua zi, Porto Carerro reveni, dar era singur-

— Nu ți-ai adus şi prietenul? îl întrebă Antonina. S – A rămas la ambasadă, ca să ia notă de n'şte comunicări foaiie importante-

— – Păcat „aşi fi vrut să-l cunosc şi eu?

— O să vie şi el. 11 atrage ceva aici. Am găsit eri aci o fetiță minunată, care l-a impresionat grozav. P2 Mamtaleone.

— E Mariana, o orfană foarte drăguță şi cuminte. Porto Carerro isbucni într'un hohot de râs

— O fată cuminte la D-ta? … Bună glumă!. —. D-na Guerliche, dorind să schimbe conversații, întrebă:

— Sunteți mulțumit de Buvat?

— Ocrotitul D-tale, surâse abatele- E foarte or* i donat, are o mână uşoară şi nu înțelege spaniola.

„Plecând, abatele făgădui c'o să r®vie cu Monta- leone-

Reveni peste câteva zile şi Fillona găsi un pretest ca să rămâie singură cu marchizul.

— Domnule, –, trebuie să vă dojenesc-

— Dece, Doamnă? întrebă marchizul uim't.

— Pentru că sunteți foarte seducător-

— – Nu vă înțeleg I

— Ați venit aid pe nepusă masă şi ați aruncat

5»

Îurfiurarea în în7lfiâ ufiei tinere fete. Maïlana e a-morezată de Dvs -.

— Mariana?

— Da. —. Fata pe oare ați găsit-o aici mai deunăzi.

Montaleone păru mişcat 0 roşață uşoară îi. Co lorii obrazul.

— O să vă conving.

Se sculase de pe scaun şi cu un gest poftj pe raai- chiz s'o imite.

— Unde mă duceți, Doamnă? întrebă el, şovăitor.

— Vă e teamă?

Marchizul râse şi se execută.

F Ilona se opri într'un culloar întunecos.

— Bateți la uşa de colo şi Cupidon să vă ocrotească 1

Femeia fugi, lăsându'l pe Montaleone uluit.

Mai întâiu stătu la îndoială. Nu voia să întrebuințeze aoest mijloc brutal, totuşi simțea cum ceva navăzut îl împinge spre uşă. Merse deci spre uşă,

ᵢpucă butonul de aramă… şi uşa se desch se încetişor.

Mariana era acolo- Dormita pe un scaun, Era atât de frumoasă, încât Montaleone crezu că e o zeiță.

La sgomotul uşor făcut, fata întoarse capul, îl recunoscu pe marchiz, scoase un țipăt şi se ridica.. Dar Montaleone era deacum la picioarele ei.

— Iertați-mă, voiam- voiam să vă revăd!

— Dece?

— Pentru că vă iubesc… De când varo1 văzui, nu mă gândesc decât la Dvs,

00

Şi cazând in genuichi, marchizul acoperi cu sânî «țări arzătoare, mânuța ce i se abandona încrezătoare-

CAP- III Serbare la d- de Malzieux

O săptămână mai târziu, într'o frumoasă seară *0* de Septembrie, D-l de Malzieux dădu în castelul său din Chatenay o serbare, despre care, se spunea dinainte, că va fi o minune.

O mulțime de gentilomi şi scriitori împestrițau saloanele lui Malzieux. Cea mai sărbătorită părea să fie Ducesa du Maine, dar aceasta părea foarte ^ preocupată.

Deodată apăru un valet, care anunță cu voce răsunătoare:

— Excelența Sa Prințul de Cehamare, ambasadorul Spaniei! D-l Marchiz de Pompadur *t* Malzieux se repezi înaintea noilor veniți- Toate privirile se îndreptairă spre ambasadorul Spaniei,

dar nimeni nu băgă de seamă fulgerai ce sclipi în ochii Benedictei.

— Iertați-ne că ne înfățişăm atât de târziu, spu- f nea ambasadorul. Am avut un accident în drum.

— Nădăjduiesc că nu grav? întrebă stăpânui castelului.

H —A scăpat o roată- din fericire, însă, iată-ne! Cei vechi continuă prințul râzând, prevesteau că a- • semenea accidente înseamnă că se vor încurca ițele,

Ûl

Éu toate astea eu nădăjduiesc că vom peüèbe foarte bine Ia Dvs-

Malzieux. Râse şi toată asistența îl imită. V

Singură Juoesa tresărise la vorbele lud Cellama- re. Nu era, oare, o prevestire pentru dânsa?

Trebui să se stăpânească, pentru că Malzieux se e propto tocmai de ea, însoțit de prinț-

— Ducele de Giovenazzo, Prinț de Cellamare!

Prințul făou o plecăciune adâncă, deşi era destul de gras- Avea aproape 60 de and şi nu-şi trăda de loc origina sa napolitană.

— Doamnă, spuse prințul, când prietenul meu Pompadur mi-a spus că voi avea cinstea să vă cunosc şi pe Dvs. Am simț’tt cea mfâi vie dorință de a veni aici-.. Am auzit atâtea despre Alteța Voastră-.

— Prințe, voi fi fericită să vă nuimăr de astăzi, printre adoratorii mei-

— Aşa-i, strigă D-l de Laval, faceți din D-l de Cell amare cavaler ai ordinului Albinei.

— Va fi pentru mine o mare cinste, căci ştiu, Doamnă, că acest ordin e unul din cele mai căutate-

— Sunt recunoscătoare D-lui de Laval că mi-a sugerat ideea asta, căci nimeni nu e mai demn de cât Dvs- să-l poarte!

— Cred însă, interveni Malzieux, că ar trebui să se lămurească mai întâiu, Domnului Ambasador, ce obligații are aoela care asp ră la o asemenea dnsfce!

— Instruiți-mă, deci, făcu prințul.

— Acest ordin, începu Malzieux, a fost instituit cu prilejul căsătoriei Alteței Saile Regale. ^Regula-

02.

Meniele suni foarte aspre şî obligă pe mem’SrT «3 poarte ins gnele întotdeauna când *se* află la Sceaux. Ofițerii sunt în număr de 39, aleşi de D-na Ducesă.

— S Şi insigna?

Consistă dirotr'o decorație atârnată de gât. Pe jartea cealaltă decorația are gravată pe ea o albină.

Deviza ei-..

— În calitate de italian, mă interesează deviza *

— Lat-o: „PICCOLA, SI ME FA PIU GRAVILE FORITE". (Micuță, dar rănile ei sunt grave).

— Foarte drăguț, exclamă ambasadorul- Sunt convins că deviza e riguros adevărată-

— Aşadar, țineți să deveniți ofițer al ordinului Albinei?

— Doresc mai mult ca oricând. Şi mă oblig să respect toate condițiile-..

— Atunci, ord nul vă va primi luna viitoare, la Sceaux şi va auzi angajamentul Dvs; de cavaler-

Toată asistența aplaudă.

— Doamnă, strigă Pompadur, cu acest prilej veți Mtovia „Nopțile din Sceaux".

— Da. — da... o „noapte"! str gară câțiva-

— O „mare noapte"! întări Laval-

— De acord.. D-l de Cellamare va fi „Regele Nopții".

Bucuria invitaților era foarte mare- Ştiau ei ce înseamnă o noapte de petrecere la Castelul d o Sceaux.

6a

CAP- If

„O noapte la Sceaux"

O noapte caldă, splendidă, favoriză serbarea ducesei. O mare mulțime de gentilomi, furnicau printre saloanele castelului şi aleeâe întunecoase ale parcului.

Cellamare apăru escortat de Marchizul de Pom- padur şi Ducele de Richelieu, atunci In vârstă de 22 de ani, foarte celebru însă din oau2a cuceririlor sale amoroase şi a spiritului său strălucitor şi a- yenturos-

Contele de Laval asigura că Richelieu n'ar şovăi să intre în conspirație, căci nu-1 prea iub'a pe Regent, deşi curta pe D-ra de Valois, una din fiicele Iu'.

Ducesa îl acapară pe ambasadorul Spaniei şi Ii făcu onorurile de gazdă. Mai târziu, fu admis cavaler al Ordinului Albinei şi pronunță jurământul de rigoare:

— Pe albinele muntelui Hymette, jur credinţă şi ascultare conducătoarei ordinului; jur să port toată viaţa decoraţia Albinli şi să urmez statutele ordinului atâta. Timp cât voi trăi-

Ducesa îi înmâaă decoraţia.

După ce se jucă o piesa de teatru şi lumea se a- ttmză cu un joc de artificii, Ducesa luă loc pe o bancă, pe una din aleele parcului. Cellamare era eu ea-

Laval, Malzieux, D-ra de Launay şi Pwmgadur, vegâtiau ca itesn*. Sg nu se apropie de» -

64

Èânedicia ştiu si conducà discuţia astfel, încât peste puţin Cellamare auzia, cu gura căscată, toate r. Ecazur le ei; jignirile ce i se adusese, mărturii ura ce o purta Regentului şi ce sete de răsbunare o chinuia.

— Acum, prinţe, v'am spus totul. Nu-mi rămâne decât să vă întreb dacă sunteţi gata să mă secon*

I daţi?

— Dar cum aş putea, oare?

— Iată, răspunse ea, fremătând- Inştjinţaţ'-l pe regele Dvs. Şi pe Cardinalul Alberoni că suntem gata să-l servim. Oferim Regelui Spaniei, regenţa regatului francez pe tot timpul minorităţii lui Ludovic XV-

— Şi po Ducele de Orleans? întrebă ambasadorul uluit să audă asemenea declaraţii.

— II vom desfiinţa.

— O crimă, strigă Cellamare, înspăimântat-

— Nu, o smplă răpire— Dacă îl ştim pe Regele» Spaniei alături de noi, lucrăm fără zăbavă.

— Cum?

Ducesa încruntă din sprincene- înţelese că ambasadorul afla totul delà dânsa, fără ca să ia vreun angajament. Se hotărî, însă, să-i spună totul.

— În clipa de faţă, prieteni devotaţi străbat ' Franţa, pentru a recruta partizani. Suntem siguri; de sprijinul unei mari părţi a Parlamentului. Mes-;

Mes, primul preşedinte e deasememea cu noi.

— Şi altceva?
— D-l de Laval, fost of țor, are multe prietenii în armată- Cunoaşte intuiți nemulțumiți şi *s* a hotă-
65

Îât să-i câştige cauzei noastre- Ôeaaemenea, Buceâè de Ridielieu a făgăduit sprijinul regimentului său din Bayonne-
— Asta-i totul?
— D-l de Polignac se află acum în Bretania, tinde toți nobilii şi marii funcționari, răspund cu bucurie la chemarea reprezentantului nostru.
— Perfect.
— Şi printre clerici e o mare mişcare în favoaiea noastră.
Cellamare rămase gânditor-
— Ei bine, monseniore, oe hotărâți?
Ceilamare ridică capul-
— Doamnă, nu v'am jurat mai adineauri supunere, devotament şi credință?
— Prințe, chestiunea e prea serioasă… Pot conta pe Dvs?
— Desigur.
Benedicta se ridică de pe bancă, plină de bu «curie.
— Prințe, sunt încântată!
Întinse mâna ambasadorului, care o duse sprs buze, sărutând-o respectuos-
Laval, Malzieux şi Pompadur, cari se apropiaseră, fură puşi în curent ou cele întâmplate-
— Evident, Doamnă, spuse prințul, nu vă pot fă- gădui de pe acum consimțământul Regelui Spaniei, dar vă asigur că un mesager va pleca fără întârziere spre patrie.
— Mulțumesc, Prințe… Dar mai am o rugăm in»
66

Te- Âş vrea ca mesagerul D-tale să-i duca regelui, vărul meu, o scrisoare din partea mea. —.
Cellamare se înclină.
— Mesagerul meu se va înfățişa mâine la Dvs-
— Sunteți sigur de el?
— D-l Baron Biaise de Walef e un gentilom în care am

toată încrederea, deoarece, de multe or;, l-am însărcinat cu misiuni* delicate-

— În acest caz, D-l de Walef va fi binevenit.

CAP. V

Întâlnirea

Cellamare, se înaipoie la Paris, în grabă.

După amiază, un călăreț se prezentă la Castei. Era Walef.

Ducesa îl primi imediat- Laval şi D-ra Launay a- sistau la convorbire-

— Domnule, îi spuse Benedicts cu importanță, vreau să vă încredințez o scrisoare destinată M- S. Catolice şi Cardinalului Alberoni-

— Va ajunge ou siguranță, în mâinele Lor. Baronul, deşi băştinaş din Liege, era în serviciul

Spaniei, fiind o fire foarte aventuroasă.

Aparținea miliției secrete a jesuiților şi era foar- te devotat Cardinalului Alberoni.

— Am primit ştiri din provincie, spuse Laval, după plecarea baronului- Cauza noastră este îm» brățişată cu căldură de toată lumea.

*- întotdeauna sm fost sigură că noviime'â diâ provincie nu-1 iubeşte pe Regent

— Şi Ducele de Richelieu face parte din conjurație-, 4»

— E sigur? întrebă ducesa, cu oarecare îndoială.

— Nu încape discuție! D-ra de Valois pu-1 prea iubeşte pe Ducele d'Orleans, tatăl ei.

— Îți mulțumesc, Laval, de activitatea pe care o depui-.

— Şi când vetî vizita locuința St. Honore, pa care am închiriat-o pentru Dvs-?

— Voi veni întruna din zile-

Ochii lui Laval scânteiară.

— Voi convoca acolo, în acea zi, pe toți partizanii noştri…

— N'a/vem motiv să ne grăbim.

Laval îşi muşcă buzele şi o expres: e de tristețe! se aşternu pe față-

— Launay, fii bună. Şi comunică-i lui Malzieux Că doresc să-l văd astă seară!

Tânăra fată înţelese că Ducesa vrea să rămână singură cu Laval şi părăsi camera-

— Ce te-ai bosumflat aşa, prietene? ■*.

— Sunt desnădăjduit. —. Nu mă pot apropia d «Dvs.-

Ea îl întrerupse cu un hohot de râs.

— Mă vezi, doar. În fiecare zi? Şi acum... nu suntem împreună?

— Vă văd-, dar întotdeauna în pre*enţa altora- Mi se pare, uneori, că. —.

— Isprăveşte... de ce te-ai oprit?

— • ■• 'fuigiţi de mine!

— Prea le vezi în negru- Dar, stau şi mă gândesc dacă n'ar fi mai b ne, înainte de convocăm partizanii, să-mi dau seama, eu, mai întâiù, ce fel de locuinţă ai găsit. —-

Laval tresări.

— Vrei să mă aştepţi mâine, acolo? —-.

Laval căzu Ia picioarele BenedicteU,

CAP- VI îndrăgostitul

Locuinţa închir ată de Laval *se* afla, nu departe de casa Fillonei. Laval încercase s'o mobileze cât mai elegant şi reuşise aproape. Nu uitase nic m amănunt: deasupra unei sofale se afla o oglindă aidoma aceleia a Bened ctei, din Castelul de. A Sceaux.

II costase mult această fantezie, dar ştia că duce- eei îi va face plăcere-

Era o după amiază de Octombrie- In aşteptarea ducesei, Laval, străbătea camera de colo până colo, făcând m i de kilometri-

Deodată se auzi clopoţelul şi Laval se repezi la uşă, dar trebui să facă un pas înapoi, atât de uimi; era- înaintea lui se afla un gen t lom d „talie mijlocie, dar atât de delicat şi drăguţ, încât ai fi spus ci e-vreun paj dela Curte. _

— Ce doriţi? se bâlbâi el.

Tânărul închisese uşa cu grijă şj pătrundea, foarte curajos. În casă. J

Lavai îl urma, din ce in ce mai uimit, neştiind ce Sa creadă-

— Tinere, nu vrei să-mi spui odată ce vrei?

Vizitatorul se opri în camera unde se afla oglinda- Nu putuse să-şi rețină un strigăt de surpriză-

Se întoarse spre Laval, îl privi lung şi acesta nu-şi putu reține, la rândul lui, un strigăt:

— Doamnă, Dvs. Sunteți!

Benedicta isbucni într'un hohot vesel de râs.

— Dacă nici D-ta nu m'ai recunoscut, e semn o à deghizarea mea e foarte bună!

Laval nu-şi mai deslipi ochii de pe femeia pe care simțea c'o iubeşte din toate ascunzişurile sufletului său.

— Deaceea m'ai chemat aici. — ca să taci ca ua peşte?

— Iertați-mă!

— Nurți pare bine că am venit deghizată?. Ți-ar fi plăcut mai mult să vin în costumul meu o- bicinuit?

Laval nu ştia ce să răspundă. Costumul acesta bărbătesc îi r&pia toată îndrăzneala şi-i punea dragostea pe fugă.

— Îți mulțumesc că te-ai gândit să mobilezi a~ partamentul cu mobile atât de drăguțe.

Vocea ei suna blând şi. Linguşitoare. Laval simți turburat.

— Când sunt singur, aici stau şi fiecare colţişor, fiecare lucru, îmi vorbeşte de Dvs-

Ducesa se lăsă să cadă pe o canapea

— Nebunule!

— Nebunia mea mî-e dragă! Ea îmi ascuinde trista realitate. — dar grație ei, mă aflu acum lângă Dv&

— Conte, spuse Benedicta, turburată.

El îngenunchie înaintea ei-

— Fiți milostivă cu această nebunie! …

— Mă iubeşti, aşadar, atât de mult?

— Mă îngrozesc umeori de patima asta a mea I Fentru mine, însă, Doamnă, nu puteți face nimic-., şi chiar dacă ați putea-. — n'ați vrea-o!

— Conte, ți-am dat cuvântul meu şi voi şti să-l respect.

Laval voi să se repeadă asupra mâinelor ei şi să Ie sărute,

dar deodată se auzi clopoțelul dela in- ti are.

— Cine poate să fie? suflă ducesa-

— Nu ştiu-. — dar nici nu mă duc să deschid!

— Poate e vreo comunicare importantă?

— Să văd, atunci. Rămâneți aid, nimeni nu va intra.

Beneidicta încercă să tragă ou urechea, dar r, u auzi decât un schimb nelămurit de cuvinte.

Peste câteva minute Laval reapăru.

— Un trimis al Ducelui de Richelieu-

— Referitor la ce?

— La Baronul de Walef.

— Mesagerul ambasadorului?

Richelieu mă sfătuieşte să mă păzesc de acest om care aparține jesuiților şi care, în consecință, e în mâna Congregațiilor-, ’

— Deaceeai nu prea aveam încredere în acest baron.

— Ce-i *âe* făcut? Scrisorile Dvs- sunt în drum fipre Madrid.

— A plecat eri dimineață… Mai poate fi ajuns-

— Mesageriii lui Cellamare nu-şi pierd timpul pe drum. Walef e un bun călăreț şi are un avar.» de două zile-

— Conte- trebuie să-l ajungi pe acest om!

— Doamnă, îl voi ajunge, răspunse Laval, încli- nându-se.

— Trebuie să pui mâna pe scrisorile mele…

— De bunăvoie sau ou forța

— N’are importanță-

— Bine, Doamnă, vă voi aduce scrisorile-

— Doamne, totul mergea atât de bine şi u te acuma-. — Conte, dacă le reiei…

II privi cu o astfel de expresie, încât era cu neputință să nu înțelegi-

El îngălbeni, roş’. —, şi spuse cu un ton dureros:

— O voi face pentru că Dvs- o doriți! Numai pentru asta!

Benedicta roşi. Înțelese că Laval îi ghicea jocul-

— Du-te, prietene, îi spuse ea surâzând şi voi şti să-ți arăt recunoştința mea.

Ea mâzgăli la repezeală câteva cuvinte şi sigilă plicul pe care îl încredință contelu’.

Contele luă plicul, îi încredință cheile apartamentului şi vru să părăsească odaia, dar se auzi chemat de ducesă:

— Conte, nu vre' să mi dai mâna?

Ea îi întinsè mâna, pe care Laval o sărujă cu rfepect.

Apoi ieşi în grabă.

Rămasă singură, Ducesa privi mobilierul d! n cameră şi surâse batjocoritor:

— Sărmanul Laval!».

CAP. VII Ziua ghin ioanelor

Pe şoseaua ce ducea spre Po tière, câțiva călăreți goniau pentruca noaptea să nu-i prindă pe drum. Caii lor, plini de spume, arătau că făcuseră, până acolo, o lungă călătorie-

Ceva mai în urmă, doi călăreți încercau zadarnic să îmboldească caii să fugă ceva mai repejor.

— Serpelet, calul tău nu te mai poate ține mult timp.

— Turbez când îl văd pe al Dvs- Monseniore, câ ee ține ma bine-

— De-am putea cel puțin să ajungem la vreua han- Câteva ore de odihnă şi puțin ovăz, i-ar mai întrema.

— Vorbiți de un han şi eu nu ştiu unde ne a- fiăm..

— Cred că suntem aproape de Chatelierault-

— Ştiți, Monseniore, că am făcut peste 75 de leghe în 5 zile?

— Ori am călărit, ori la loc comanda! Păcat însă că ace a pe care îi urmărim mai au un avans de o zi!

— Îi ajungem noi.

— Nădăjduiesc-

— Ia priviți la dreapta, monseniore.. — Par'car fi Jjişte lumini?

— O fi vreun cătun-

— E şi timpul. Sărmanul meu Jonas n'o mai poale duce-

Calul par că înțelesese că e vorba de dânsul, căsi nechează şi tremură din toate mădularele-

— Să ne oprim, Serpelet... ca să mai răsufle caii.

În înituneriaul amurgului începuseră să se zărească

conturul câtorva căsuțe-

Cei doi călăreți *se* opriră înaintea unei porți-

— Băete, întrebă gentilomul pe un rândaş, ne-ain putea odihni câteva ceasuri aici?

— Da, Seniore... vă voi da cu şomoiogul pe cai şi le voi da de băut.

’ In acest moment un om apăru din fundul curții.

— Iatăr-1 şi pe jupanul Berold, anunță rândaşul-

Gentilomul îl salută foarte curtenitor:

— Iertați-mă că am pătruns astfel în curtea Dvs. Dar caii sunt sleiți de puteri şi nu mai pot înainta- Sunt Contele Laval.

La acest nume, fermierul făcu o plecăciune a- dâncă:

— Sunt fericit că umila mea căsuță primeşte un membru al ilustrei familii de Montmorency. Tatăl meu a servit sub conetabilul iar bunicul meu a servit sub Henri II, care fu decapitat de Cp” Analul Richelieu-.

— Văd că întâmplarea m’a călăuzit foarte bice, spuse Laval, vesel.

— Rog pe Seivoria Voastră să intre, Veți putea să r&mâneți peste noapte aici...

— E cu neputință. Peste doua ore trebuie să plecăm-

Fermierul păru mâhnit.

— E ziua ghinioanelor. Azi după amiază s’au o- prit la mine doi călăreți- Caii erau plini de spuma şi deabia se țineau pe picoare-..

Laval tresări.

— Le am oferit adăpost, dar au plecat peste doui Ore în goana cea mai mare-

— Doi călăreți? Cum îi chema?

— Nu ştiu. —.

— Unul din ei nu era înalt, puternic şi bărbos *1.*

— Ba da...

— Vorbia cu un accent străin-,.

Accent flamand. — am băgat de seamă pentru că am luptat şi eu în Flandira.

— Şi când au plecat?

— Cu o oră înainte de a veni Dvs-

— Atunci trebuie să plec şi eu fără sa mai pierd vremea-

— Dar caii?

— Plec singur. Valetul nu mă poate urma cin cauza calului lui, dar al meu mai poate face câteva leghe, încă.

Şi contele se repezi spre grajd-

Zefir, calul contelui mânca cu lăcomie o bună măsură de ovfiz, stropit cu vin roşu. ®

— Băete, porunci contele, pune-i repede $» aua! «

— Săracul de el, sp*use rândaşul, privind calul cu milă.

Trase de căpăstru, dar calul se împotrivi, prea-i plăcea ovăzul.

— Aide, Zefir, am nevoe de tine!

Calul ciuli urechile, îşi privi stăpânul cu naşte ochi înțelegători şi se lăsă înşeuat-

” Monseniorul pleacă? întrebă Serpelet uinv t.

— Da – dar tu rămâi aici.

— Nu, stăpâne, nu vă pot lăsa singur.

— Animalule, calul tău nu te mai poate servi, 13 te u: tă la el: s'a culoat fără să mai mănânce-

— Oi mai găsi eu pe aici vreun cal odihnit…

— Degeaba! O să mă faci să pierd timpul.

Laval sări în şea-

— Dacă o să fie aşa cum cred eu, peste două o îi ajung şi apoi revin aici. Dacă însă nu mai v. N astă noapte, să ştii că sunt la hotelul Regele Carol Martel din Chatellerault, unde să vii să mă cauți mâine dimineață-

Şi Zefir o sbughi în galopul cel mai mare.

Deodată Serpolet auzi vocea jupânului Berold:

— Dacă D l Conte de Laval aleargă după diavolul acela uriaş de flamand, e neprevăzător din pat» tea lui c'a plecat singur 1

CAP. VIII Cei doi adversari

— Haide, Cristobal, ’porunci o voce a£piă.

— Dobitocul o să cadă, domnule- Mai bine des» calec decât să mă prindă sub burtă-

Ïe Ucid, dacă faci astă- Era atât de amen nțător, încât servitorul nici fiii mai crâcni.

La fiecare pas, calul părea că se prăbuşeşte. A pământ.

Nici calul stăpânului nu părea mai breaz-

— Santa Madre! mormăi deodată gentilomul Calul său se poticnse de o piatră şi căzuse in genunchi. Degeaba încercă să-l ridice.

Descălecă, înjurând şi cu nenumărate lovituri de cravaşe, reuşi să-l ridice în picioare- Seervitorul râdea pe sub mustață.

— Nu mai ajungem astăseară la Chatelleraull.

— Şi mie mi-e teamă de asta- Domnule Baron-. Uite c'a venit şi noaptea. Hai bine rămâneam la ferma aceia.

— Tâmpitule, ciee ți-a cerut părerea? „Tâmpitul" tăcu dar nu se putu opri să nu râdă, văzând încercările desnădăjdu te ale baronului, de va încăleca. De câfe ori se apropia de cal, acesta, da îndărăt şi nu se lăsa încălecat.

— Cristobal, apucă 1 de căpăstru.

Servitorul ascultă şi peste câteva minute, gentilomul putu să răsufle în şea- Drept răsbunare, calul începu să alerge, lovit de streche, par'că.

— Domnule!

— Ce-?.

— Am auzit cai nechezând îndărătul nostru. Inh'cdevăr vântul aluse un nechezat la care iă->»

Purer?! c-'ul4>aronului.

Sine că e noapte, ckci dacă ar ii fost ziuă, mi-ar fi fost ruşine să fiu văzut călare pe o astfel de mârțoagă! *

Sgomot de copite potcovite ajunse curând la u- rechile celor doui.

— După copite, nici calul care vine după noi nu pare să fie mai breaz.

— Taci, idiotule, dece atragi atenția asupra noastră? Ascundere în şanț.

Amândoi se ascunseră în şanț.

— Vine un singur călăreț, suflă servitorul.

— Poate să fie şi o sută- Lasă-1 să treacă.

Noul sosit, văzând două umbre la marginea şo- Selii, se apropie de ei.

— Mă rog, întrebă 9} cu o voce limpede şi sonoră, nu sunteți, oare, Dvs; aceia pe cari îi caut?

— Pe cine căutați?

— Pe Baronul Biaise de Walef.

Celălalt tresări.

— Vei fi având motive să rămâi incognito, dar totuşi eu te-am recunoscut.

— Şi unde m'ai văzut, mă rog?

— La Scea>ux.

— Cine sunteți, Domnule.

— Contele de Laval.

Baronul păru mirat. Şovăia totuşi... — Se apropie de conte şi-l privi cu atenție-

Laval îşi scoase fetrul şi salută curtenitor:

— Cred că mă recunoaşteți?

— Da-.. Dar ce doriți?

— Duceți cu Dvs. Două scrisori confidențiale, a- 7S

Érésaïe ftegeiuî şi èardinaluiuï Âlberoni? Centrii motive cari nu vă privesc, persoana care vi le-a încredințat, doreşte să reintre în posesia lor... De aceia alerg după Dvs- de 4 zile-.-

— Aşa dar, vreți scrisorile îndărăt?

— Citiți yă rog, scrisoarea asta...

Scoase o scrisoare sigilată, din tunică şi o întinse fcaronului, care exclamă batjocoritor:

— Credeți c'o voi citi aici? La Ohatellerault, cu o lampă luminoasă îrt față, da., aici nu!

— Ar fi cam greu, atunci.

— Dece mă rog?

— Pentru că armăsarul meu nu mă mai poai# duce până la Chatellerault-

— În cazul acesta, păstrez scrisorile.

Contele s: mți că începe să se supere.

— Domnule, luați notă că nu mă pot duce până îa

Chartellera/ult. —, iar pe de altă parte am nevoe de scrisori imediat.

— Şi eu nu vi le voi da decât atunci când mă voi convinge că într'adevăr sunteți persoana care trebuie să le preia-

— Mă cunoaşteți şi ştiți foarte bine că sunt ora de cuvânt?

— Nu mă încred nici în tatăl meu.

Laval înțelese că Walef nu va ceda.

— Domnule, servitorul Dvs. Are cremene şi un amnar- Ar ajunge să vedeți sigiliul.

— Insistați foarte ciudat. Asta deabia mă face să. Nu mă despart de scrisorile ce le am asupra m&a-

79

— Atunci o si mă obâgaț» să înirebulnfez ffiij* Ioace mai puțin curtenitoare-

— Trebuie să ored că mă amenințați?

— Nu vă înşelați deloc, răspunse contele rec-.», scoțându-şi sabia d'n teacă.

Walef râse disprețuitor.

— Ş: dacă n'aş avea poftă să mă bat?

— V'aşi sili.

— Da? Şi cum, anume?

— Spunându-vă că sunteți un laş şi un murdar aventurier pe care îl bănui de trădare!

Walef făcu un gest violent, dar se stăpâni.

— Pleacă imediat şi fii s'gur că ne vom revede f

— Glumiți cred! Credeți că pot fi înfricoşat ca înjurături-

— Pe onoarea mea de gentilom îți jur că ne voia revedea-

— Chestiunea trebuie lămurită imediat!

Walef devenise fur os.

— Vreți să vă uc d?

— Am aceeaş intenție.

— Eşti nebun, strigă baronul şi îşi înfipse pintenii în burta calului. Animalul, iăcu o săritură strai- n: că şi o luă la goană. Crislebal încercă să-l urmeze-

Laval îşi repezi armăsarul pe urmele baronului, începu o urmsiire de n&descris-

Burta calului Iu Walef era roşie* de sânge Loviturile de

biciu p.'oau cu nemiluita.

Zefir galopa, întărâtat doar de vocea stăpânului.

Cât despre Cristobal, văzând că nu-i poate urma, luă o hotărâre foarte cuminte: se opri.

Deodată calul baronului se prăbuşi la pământ. Walef se degajă uşor, dar o înjurătură cruntă îi scăpă de pe buze-Laval era deacum lângă dansul; cu sabia goală în mână-

— În gardă, strigă contele- 1 *

— Păzeşte-te, atunci!

În timbra nopţii începu un duel groaznic.

Walef părea un bloc de piatră pe care nU-l poţi mişca din loc. Gentilomul francez înţelese că peste birui numai graţie d băciei sale.

Delà primele încrucişări; lama contelui atinse sr dânc puprnul baronului, care totuşi continuă dueleze, deşi mâma trebuia să-l dcară straşnic-

Laval ridică sabia şi făcu un pas îndărăt-

— Sunteţi rănit-; Daţ: -mi scrisorile şi scăpaţi Ciî viaţă.

— Niciodată.

— Vreţi să mă siliţi să vă ucid?

— Fă-o, dacă poţi (!

— Încăpăţânatule i

Şi lupta reîncepu.

— Dar ce se petrece acolo *1* se auzi Vocea lui Cristobal.

— Ajutor\strigă baronul.

— Frumos, îţi chemi servitorul în ajutor- E? d Inai laş decât credeam-

— J: gneşte-mă cât vrei, dar scrisorile tot nu le capeţi.

— Vom; vedea t &

$i Laval atacă cu o furie de nedesem.

— Cristobal! ... Repede! • • .

— Unde sunteţi, monseniore?

— Aici... în fata ţa-..

Servitorul descălecă, înconjură pe cei doi adversari şi veni în spatele stăpânului său, care, duelând, î: şopti:

— Nu mai pot-, sunt rănit-;

Servitorul începu o operaț: e ciudată pe care Laval, fiind întuneric, n’o văzu. Deodată o lumina găuri întunericul. Răsună o detunătură, se auzi un strigăt şi Laval căzu pe spate-

Servitorul trăsese asupra contelui, cu pistolul Laval atins în plin piept, scăpase sabia din mână; îămânând neînsuflețit.

— Bine ochit. La drum, aoum 1

— Puteți să vă țineți în şea?

— Da-.. Trebuie să ajungem (neapărat încă în Dceastă noapte la Chatellerault

Baronul privi cu dispreț calul său, care avea un picior fărâmat, merse spre Zefir, îl apucă de frâu şi cu ajutorul lui Cristobal, se urcă în şea- Peste puțin, cei doi călăreți dispărură în noapte.

Spre miezul nopții, cineva se opri pe şosea-

Era Serpolet, care neliniştit de soarta stăpânului său, părăsise casa lui Berold, călare pe Jcnas.

Văzând an malul rănit, Serpolet îl examină compătimitor, dar în aceeaş clipă i se păru că aude urt gemăt „

Bravul servitor se îndreptă, pe gipüté, spre lo-

Feüi de tonde i se păruse c& auide gemetele şi desed» beri tropul stăpânului său-

— Blestem! Ticăloşii l-au ucis!..

II ridică încetişor, îl întinse pe şeaua lui Jonas, ftpucă armăsarul de căpăstru şi cu paşi mărunți se îndreptă spre Chatellerault.

Spre orele trei de dimineață, el ajunse, însfârşit, la Hotelul Regele Carol Martel.

CAP. IX Scrisorile Ducesei

De îndată ce contele fu instalat într un pat moale şi odihnitor, Serpolet alergă în căutarea unui chirurg.

Medicul, după ce-1 consultă, declară:

— Rana e gravă şi trebuie să scoatem glontele.»; Dar nu trebuie Să desnădăjduiți-..

Serpolet era nemângâiat

Nu-şi părăsia stăpânul nici măcar o clipă, iar de mâncare nici nu se atinse.

Mişcată de acest devotament, frumuşica servitoare îi făcu într'o seară o mărturisire:

— Se vede cât colo că nu eşti la fel ca servitorul celuilalt gentilom.

— Cum ai spus?

— În altă cameră găzduim un gentilom… şi aceia rănit, dar servitorul lui mănâncă şi bea cât r, ese! — Un geetilom rănit? Cum arată?

— Înalt, puternic şi bărbos ca Eeau.

83

Tinete şi fulgere!

' – Ce-ai pățit? întrebă servi ioara tumitâ.

Serpolet se apropie de fată şi o apucă de brați

— Frumaş'co, oamenii aceştia ştiu că noi a- flăm aci? *j*

— Nu.. — Rănitul înjură şi blestemă toată ziiuă, şi • nici nu mă priveşte măcar- Cât despre servitor…

— Ea se opri, cu un surâs batjocoritor pe buze-

— El se mai uită! a mine… dar eu nu'-l pot suferi! …

Serpolet strânse fata în brațe şi ea nu se supără deloc-

— Ascultă, fetițo… pentru nimic în lui ne nu trebuie să afle cei doi că şi noi suntem găzduiți aci-

— Ah! exclamă fata, mirosind o intrigă şi-un bacşiş.

— Sunt vrăjmaşii noştri de moarte- Ei l-au rănit pe stăpânul meu- Şi ştii cine e stăpânul meu?

— Un gentilom foarte drăguț, deşi are banda aia neagră peste bărbie.

— E un Montmorency! Şi. Celălalt e un flamand) un trădător în slujba Spaniei… înțelegi?

— Are aerul unei fiare!

— Cum te chiamă, frumuşico?

— Javetta.

— Javetta, eşti tot atât de drăguță, pe cât tie deşteaptă… Contez dar pe tine!

Serpolet, care era tratat de Laval ca tin pr etea şi nu ca un servitor, ştia că stăpânul săli plecase în • urmărirea

baronului, pentru â-i relua nişte scrisori. Şi mai ştia şi alte lucruri; încă…

Chiar în această camera de Hotel, când voi’ să-şl ctesbrace stăpânul, din tunica acestuia alunec&jg un plic.

Plicul fusese atins de un glonte, care îi sfărâmase sigiliul-

Citise scrisoarea, nu din curiozitate, ci ca să poată afla lucruri cari să-i dea. Putința să-şi ajute stăpânul rănit Şi scrisoarea D-nei du Maine vorbi a tocmai despre două scrisori pe cari trebuia să] e reoapete cu orice preț-..

Servitorul înțdese toată afacerea- Walef Refuzase să-i dea lui Laval scrisorile şi ca să scape de dânsul, încercase să-l ucidă.

Bravul servitor începu să-şi frământe capul ca să găsească un mrjloc, prin care să pună mâna pa scrisori-

Fără îndoială că- şi găsise un plan, decaie- ce seara când Javetia pătrunse în cameră, Serpolet o primi cu surâsul cel mai făgăduitor.

— Javetta, copil drag, vino’ncoa! Parcă roi-ai spus că servitorului de alături îi cam place să bea…

— Trage ca un burete.

— O să-i duci îndată mâncarea, nu-i aşa?

— Da, căci întâi u vă servesc pe Dvs-

— Aveți vreun vin tare de tot?

— Pivnița noastră e foarte bine garnisită.

— Atunci du-I trei sticle de Anjou, vechiu

— Păi ziceai că e un bandit, un pungaş. —.

— Desigur— dar tu nu poți să înțelegi ce vreau eu, porumbițe. —. Şi mai am nevoe de cheia camerei şeniorelui. _

— Cheia?.. Dar ce vrei să faci cu ea?

— Lasă c’am să te lămuresc eu. Te vei face că încui camera şi-mi vei aduce mie cheia-

— Dar.-

— Ascultă-mă, mititico şi şiretul servitor puneți* rugămintea cu o sărutare.

— Dar ce vrei să faci cu vinul şi cu cheia?

— Vinul e ca să îmibăt omul şi cheia ca să pătrund la el-

Noi doi avem o chestie de lămurit.

Serpolet apucase fata de mijloc şi se uita la ea cu wşte ochi de Îndrăgostit-

— Du-te, iubito şi fă ce ți-am spuc-

Javotta aruncă asupra lui nişte priviri misterioase şi dispăru.

După eşirea fetei, Serpolet se îndrepta spre patul stăpânului său-

Laval sta cu ochii deschişi.

— Monseniore, mă auziți?

Pleoapele rănitului se închiseră de două ori şi fața lui păru cft Se însuflețeşte.

— Aveți încredere în mine, monseniore— vă veți însănătoşi şi peste puțin vă voi aduce şi scrisorile!

Ochii rănitului sclipiră cu putere şi un fior uşor îi străbătu corpul- încercă să vorbiască… dar niciun sunet nu-i ieşi d: n gâtlej-

Cineva bătea la uşă- Era Javetta care-i aducea cheia-

În camera vecină, Walef şi Cristobal stăteau de vorbă.

— Domnule, nu vreți să gustați şi Dvs?!

— Lasă-mă în pace.

— Nu vreți nici să beți un păhărel, măcar?

— Nu, animalule! Mâncă şi bea iu cât vrei I Blestemată rană…

În acest timp, servitorul se aşeză la masă- Serpolet ou urechea lipită de perete, au? i până şi clinchetul furculiței şi cuțitului

— Tii, ce mai şuncă! —. — Şi vinuț… cred că vine din rai!

Serpolet îşi părăsi postul, deoareee văzuse ochii • Iui Laval ațintiți asupra sa-

— Ascultă, şopti acesta-

Auzindu-1 vorbind, Serpolet, era cât pe ce î 5 scoată un chiot de bucurie.

— Scrisorile.

— Răbdare! Le veți avea!

— Adevărat? ’

— V’o făgăduiesc! Vă rog doar să vă întoarceți Cu fața la

perete şi să dormiți fără să vă pese d» ceva-,

Laval surâse.

Serpolet îşi reluă locul, la perete- Trecură mulie ininuite-.

Deodată Cristobal începu să vorbiască, să râda, să înjure. —.

Cuvintele se făceau din ce în ce mai grele, iar, limba i se împleticea în gură-

Curând auzi şi pasul nesigur al navarezului. Un scaun răsturnat, un perete lovit, încunoştiințară pe Serpolet că vinul de Anjou începuse să-şi facă e- feçtvil-

87

Fără sgomot, Serpolet scoate din manta un pumnal lung, a cărui lamă scânteie la lumina candele:, apoi merse spre uşă şi o deschise cu miuită grijă- Nitiun sgomot, dincolo. Deschise uşa camerei vedre şi se strecură prin deschizătură- Camera era luminată printr'un rest de lumânare ce troha în mijlocul resturilor cinei lui Cristobal.

Intrun colț, servitorul sforăia de zor, întins în- ti'um fotoliu, cu picioarele răşchirate şi cu piept ui desgolit.

Flamandul dormia şi eî, cu nasul la perete. Serpolet îşi asigură pumnalul în mâna stângă şi se apropie de un scaun pe care* erau îngrămădite hainele gentilomului. Pipăi vesta, căută prin buzunare, băgă mâna pe sub căptuşală şi apucă un pa-' chețel gros, legat cu sfoară.

Tot aşa, nesimțit, precum intrase, Serpolet părăsi camera.

Intră în camera lui şi se apropie de Laval-

— Monseniore! … Poftim scrisorile-

PARTEA III-a

FEMEIA CARDINALULUI

CAP- I

O misiune de încredere

Intr'o seară, Fillona văzu sosind la ea un călăreț îmbrăcat într'o manta largă- Păiăria îi ascundea ochii.

Avea mijlocul subțirel, dar atingea probabil vârsta de 60 de ani, căci pe tâmple îi cădeau şuvițe cărunte, rebele- După îmbrăcăminte, părea şi preot, şi gentilom. Excelența Sa,

Monsemiorele Guillaume, cardinal Dubois, fiul unui fairmadst din Brive şi fost servitor al preotului din Saint Eustache, era, precum se ştie, mr nistrul Regentului Franței-

— Draga mea, iartă-mă că vin atât de târziu.. Dar afacerile regatului sunt atât de încurcate-. N'am timp să mă ocup şi de m: ne! … Am venit să!<? însărcinez cu o misiune urgentă şi gravă.

Vorbiți, Excelență-

— Am să fiu nevoit să-ți încredințez un secret tm şi foarte neplăcut pentru mine!

D-na Guerliche nu credea decât pe jumătate, dg oarece cardinalul avea reputația unui mare min-

— Ai auzit, poate, Fillona, că sunt un țăran veniț din fundul provinciei? M'am născut la Limousin- La 22 de ani mâ îndrăgostii de o fată de prin împrejurimile Brivei. — Or, fata – de vreo 15 an; – era cuminte şi cum eu eram grozav de amorezat, mă hotărâi să întrebuințez singurul mijloc posibil.

— Căsătoria?

— Da-. — Dar vezi că eram săraci şi mizeria ne păştea!». Ne despărțirăm atunci. Ea rămase la Limousin, schimbându-şi numele şi eu venii la Taris-

— Aşadar, vă despărțirăți?

— Da. —. Ea încercă diferite meserii. — Rămăsese frumoasă, dar încetase să mai fie şi cuminte-

— De unde ştiți toate astea?

— Ne scriam… şi uneori mai trimiteam câte ceva ■Teresei Morin. Norocul mă ocroti- Devenii profesorul Ducelui de Chartres, reuşii să pu. N stăpânire pe sufletul tânărului prinț, iar când Filip de Charlies, ajunse Duce d Orâe<*7cs şi apoi Regent, mă făcu ministrul lui-

— Şi cardihal, complectă Fillona surâzând.

— Totuşi în mine mai dăinuia o spaimă.

— Nevasta Dvs.?

— Mi-e teamă siv mu vină aici şi sg compromit?

Totul.» Deâceia întotdeauna am sfătuit-o să răifeâăa la Limousin-.

— Şi vă ascultă?

— O plătesc îndeajuns pentru asta. Dar ui*e că ticăloasei i-au venit idei noui.-

— Vă-jenează?

— Da... cică s'a săturat de viața din provincie şi vrea să vină la Paris, să guste viața de eoț; e de ministru!

— Mare primejdie 1

— Vreau să pleci fără întârziere la Brive. —. Xn- fendantul de Lmoges, Baronul de Breteuil, e însărcinat să facă să dispară documentul relativ.'a această căsătorie blestemată- E atot piutinte acolo şi va fi lucru uşor pentru dânsul-

— Atunci ce caut eu acolo?

— Vreau ca tu să mă scapi de feme'a aceia pentru totdeauna. Ia scrisorile astea...

Ministrul scoase din buzunar un teanc de hârtii.

— Te vei înfățişa Terezei ca venind din partes mea, îi vei spune că aş fi fericit s'o văd—

Fillona încuviință din cap.

— Îi vei spune doar, că-i cer un mare serviciu. Ii vei remite aceste documente pe care trebuie sa le ducă la Ambasadorul Franței la Madrid, Ducelui de Saint Aignan, prin mijloorea abatelui Moreau-..

Fillona căscă nişte ochi mari-

— Iertați-mă dacă vă întrerup, Monseniore, dar nu înțeleg dece vreți să trimiteți femeia asta in Spania- Va reveni şi atunci...

— Nu va mai reveni, –,

N

— Cum asta?

— Pentru că abatele Moreau, care a prim; t instrucțiunile mele, o va interna într'o mănăstire de i: nde nu va mai pleca niciodată!

Scoase din buzunar o punga doldora de monedo, o întinse Antoninei, care îi spuse, glumind:

— Dar-., c'ne îmi garantează că voi reveni tea- iară din această misiune?

Dubois o privi, surprins-

— Ce s-pui?

— Păi, vedeți, stau şi mă întreb dacă nu e prea primejdios pentru mine cunoscând secretul Dvs! —.

— Să taci şi vei fi bogată.

— Mâine dmineață plec la drum.

— Şi trebuie să izbândeşti!

Deaibia eşise cardinalul pe uşă, că Fillona isbucrd intr'un straşnic hohot de râs-

CAP- II

D l Intendant in excrcițiul funcțiunii

Tocmai când bunul abate Lacoste, catadixi să ceară servitoarei să-i aducă ceva de mâncare, se auzi pe şosea o gălăg: e teribilă. Peste puțin, gălăgia încetă în fața porții locuinței abatelui-

Se auzi clopoțelul dela intrare, vocea Martonei, apoi o voce autoritară, dar politicoasa.

— D-le Abate –, D-le Abate… A venit D-l Intendant! —.

Abalele Lacoste scoase un țipăt sugruma'

*- întenctantul.. Ce intendant?

Coborî scara şi văzu vestibulul puternic luminat de o torță pe care un lacheu o avea în mână.,

Un bărbat sta în fața Martonei, care, foarte turburată, îşi ascundea mâ'nele sub şorț, făcând zeci de plecăciuni-

Bărbatul eră e-legant îmbrăcat şi foarte simpatic la înfățişare-

— Ah, uite-1 şi pe D-l Abate-.. Mi pare foand rău că vă deranjez la Ora asta!

. Abatele nu ştia Ce să răspundă.

— Eu sunt Bferdnül de Ëreteùii. Intendant de Limousin-

— Vă rog să intrați, MonseniorëÉ niare fcinsté pentru mine-,

D-l De Bretsuil intră întf o cameră tare ținea Iod şi de salon şi de sufrâgôâiê-

— Tocmai sumt în inspecție pe âi6i şi cum mi s a întâmplat un mic accident, m'am gândit să mă o- prasc la Dvs. E vreun han prin apropéré?

Abatele deveni stacojiu, atât era de emoționat;

— Dacă nu v'ațî supără- „v'aş propune-.

— Ce anume?

— Locuința méâ é modestă.. — dar daca ați dori-.

— Nu vreau să vă deranjez-. ■ nu-, hu pot acceptai

— Căsuța mea e mică... dar tôt se mai găseşte c octete pentru oaspeți-, Martona, Mairtona, pregăteşte camera risla etaj! —.

— Dar, Monseniore, m'am luat cü vorba1 şi nici ftu ştiu dacă ați mâncat ceva?

— NVi>. Mâncat dé dimineață...

Minunat... Veți manca cü Mi ile-.

— Cu o condiție, însă: am în diligență vroô 6 à teva sticluțe de vin..-

Când valetul intendant ului reveni, abatele îl văzu încovoiat sub povara unui paner plin de sticle-

Martona puse masa şi abatele se simți ceva mai înviorat când gustă din vinul acela minunat de Jurançon-

Baronul era foarte simpatic, vorba lui mieroasă, iar sticlele începeau să joace pe dinaintea ochilor abatelui.

Când baronul băgă de seamă că abatele e aproape. — criță, crezu că e momentul decisiv pentru atac-

— Prietene-, aşi vrea să te întreb ceva... Una din însărcinările mele este de a verifica actele parohiei- C: ed că registrele D-tale sumt în regulă?

Abatele răsuiflă, liniştit- Numai despre asta era vorba?

— Registrele mele sunt la zi. Să vi le arăt?

— Nu— nu e nevoe-

Dar abatele dispăruse deacuim, pentru a reveni peste câteva minute cu un munte de registre-

— Nu merită osteneala-. — făcu baronul

Totuş, începu să frunzărească registrele.

Din întâmplare începu să caute în registrul pa* fohial oare conțimea buletinele de căsătorie, de altfel un registru foarte vedhiu. Abatele, văzând asta, îşi dădu seama că intendantul o face numai aşa, că să se simtă cu conştiința împăcată, altfel ar fi căutat prin registre mai proaspete-

— 1652... 1657-.. 1660-, martie Î678... iunie 1670.

£.4......

54 de êreteuil se opri ià aceste làndurî, înefojsâ registrul şi spuse:

— Totul e în regulă-.. Sunt foarte mulțumit.

Şi apucând un flacon, mai umplu un păhărel-

Preotul găsi că baronul e un om de duh şi băga de seamă că nici la băutură nu se încurcă: 6 sticie se goliseră!

E adevărat că abatele recunoştea că asta i se d&- toreşte mai mult lui, decât baronului, dar, mă rog, èra gazdă!

La un moment dat gândurile abatelui început 1 să se cam încurce, băga de seamă că baronul mai are un frate gemăn, leit luă, mobila începu să-i jaace pe dinaintea ochilor, iar pleoapele îi cădeați mai fără voe-.-

Peste puțin un sforăit sănătos, îl anunța pe baron că abatele se afla în brațele lud Morfeu.

Îi fu deci, foarte uşor, baronului, să rupă d'n registru foaia pdn care se atesta tânărului -Guillaume Duibois, în vârstă de 22 de ani, născut la Brive, în Limousin, căsătoria cu…

Odată treaba asta terminată, îl bătu „prieteneşte, pc umăr, pe abate:

— Prietene-. — n'ar fi mai bine să te duoi să te culci?

— Ba da.-

— Şi eu care te rețineam cu vorbăria mea tâmpită,.

— Ba nu- Am petrecut cu Dvs *o* seară foarte plăcută!

Abatele îşi conduse oaspetele în camera rezervată, apoi re duse si el să se culce,

. *95*

Â doua zi, dimineața, în zori, baronul plecă, mulțumind abatelui pentru frumoasa primire-

Peste câtva timp, Baronul de Breteuil fu chemat Ja Paris şi însărcinat cu conducerea departamentului războiului.

CAP. Iii Părăsita

Sosind în fața casei Terezii Marin, Fillona se în- t'. Ebă peste ce fel de femeie va da- Curioasă, sunâ-

Peste câteva secunde uşa se căscă şi apăru <J l'emee-

Era înaltă, mlădioasă, cu părul cărunt buclat, cil c față

frumoasă cu trăsături regulate şi cu expresia blândă.

— Doresc să vorbesc cu b-M Tereza Morin-

— Eli sunt;

Antonim pătrunse într'o cameră curată şi spaţioasă.

— Vin în numele cuiva care vă esté drag-

— Nu văd pe cine credeţi-;

— Pe acela care are dreptul şi datoria-.. Acelà care după atâţia and, Vrea să vă revadă.

Tereza deschise nişte ochi mari, Urniţi.

— Veniţi din partea lud-. Guillaume?

— Da. — siunt trim să de D-l Ministru.

Tereza roşi la acest titlu.

— Doamne, e coi putinţă oare? Vrea să mă revadă?

— Ëxcelenta Sa aşteaptă cu nerâbdalré clipâ tând vă va revedea.

— Vă rog, vorbiţi-mi de el-

— Timpul a alunecait asupra lui ca şi asupra Dvs.

Monseniorele va fi foarte fericit văzându-vă atât de atrăgătoare!

— Nu vă bateţi joc de mine-. Duc o viaţă foarla lin'şti'tă!

— N'aveţi griji, necazuri?

— Am avut... atunci când m'am despărţit de Guillaume. II iubiam mult de tot,. Am trăit eu speranţa că-1 voi revedea vreodată!

— Excelenţa Sa, deşi doreşte să vă revadă, a ţinut să vă însărcineze, mai întâiu, cu o mis une-

— Ce fel de misiune? întrebă Tereza înspăimântată-

— Nu prea ştiu- poftim însă bani, o scrisoare şi documentele privitoare la această misiune.

Tereza le luă cu grabă şi începu să dtiască scrisoarea lui Dubois-

— Slavă Domnului că mai aire atâta încredere în mine, spuse Tereza, după oe isprăvi de citit- Voi face tot ce-mi cere!

— Atunci, mă pot înapoia la Paris-

— Spuneţi-i, vă rog, că-1 voi asculta în totul. Mâne plec spre Spania. — şi voi fi fericită, la în a* po'. Ere, să mă lase să trăesc în umbra lui-, ca o servitoare!

— Nădăjduiți! spuse Antonina-

Peste o săptămână, Tereza Morin, întovărăşită?

Sa serv'toare Irena, ajunse în Pi- rinei. '!

La Andora, pe pragul posadei unde trebuia să çi peţţşacş^noaptea, ea văzu un bărbat înalt şi pu- barbă mare neagră gi cu sprâncen îe stufoase- t. Tgx-eza,. Pătrundea în sala hanului tocmai când un servitor spunea:

— Domnule Baron, toiul va fi gata pentru mâ ne «iimişea^ Ja orele 6!

Încuviință călărețul.

. S Jiig CAP. IV

90» 8' _. „

Prin Spania

3 Sp&iqdja Saragosa, Tereza îşi luă rămas bun de la tovărăşii ei de călătorie- Şe ^mția singură, în țară străină, necunoscută. Nici" lim1>a n'o cunoştea-

. *Şfuto/se* la urni birou de mesagerii şi reținu două locuri*jțp.* Poştalionul care, străbătând Calatayud. Siguenza şi Guadalajara, trebuia s'o ducă, în patru zile, în capitala Spaniei.

I^Mâine dimf'neața e plecarea, bâigui funcționa- r^. Tgyarăş de drum aveți pe un senior care vine diri Franța, împreună cu servitorul lui. Şi el pleecti la Madrid. Ceilalți călători coboară în drum.

Tereza fu foarte mulțumită auzind că va face drumul cu un compatriot. Nu se mai simțea atât de %

A doua zi dimineața, cele ctouă femei luară loC în poştalion. Deodată apărură doi bărbați şi Tereza deabia putu să-şi stăpâniască un strigăt. Unul din ei era gentilomul acela ursuz pe care îl văzuse la posada din Andora^ Celălalt era probabil servitorul lui- _

Gentilomul o văzu şi el pe Tereza, aruncă asupra ei o privire rece şi se ghemui în fundul poştalionului- Servitorul luă loc lângă surugiu. Acesta sura din trompetă şi sunetul ei grăbi întârziații.

Lângă Tereza luă loc un călugăr burtos care începu îndată să îngâne psalmi. Două femei începură să trăncănească- Ultimul călător era un om îmbrăcat ca un negustor: îndată ce se instală, se a dânci în nişte socoteli.

Noaptea o petrecsură la Catalayud, un drăguț o- răşel maur, situat într'o vale roditoare, aproape de ruinele vechiului Bilibis-

A doua zi dimineața pe când rândaşii înhămau caii poştalionului, Irene o luă la o parte pe stăpâna sa şi îi spuse:

— Doamnă, am pălăvrăgit cu servitorul gentilomului, care şi el ştie franțuzeşte, deşi nu arată.

— Ce ți-a spus?

— Mai întâiu că numele lui e Cristobal, iar pf stăpânul său îl ehiamă Baronul de Walef-. Se pare că au trecut prin nenumărate aventuri, căci baronul a fost foarte rău rănit şi i s'au mai furat şi nişte scrisori importante»

Cânt? se aşezară în poştalion, locul baronului se nimeri lângă acela al Terezei. La un moment dat, baronul o întrebă;

— Plecați la Madrid, Doamnă?

— Da, domnule-

— Păreți străină- Nu cunoaşteți Spania?

Din păcate, nu- încrezătoare, Tereza începu, puțin câte puț1 fi, să-i povestească despre viața ei de provincială.

Baronul o asculta cu atenție. Când, peste trei zile, ajunseră la Madrid, Walef cunoştea aproape toată viața Terezei.

Văzând că nu ştie unde să rămână peste noapte, Walef îi propuse hanul LAS ARMS DE CASTILLO, unde obieinuia şi dânsul să se ducă-

Deabia sosită, soția lui Dubois, se îndreptă spre ambasada Franței şi ceru să yorbiască abatelui Moreau.

Fu primită aproape imediat de un omuleț slab, cu priviri străpungătoare, îmbrăcat în obicinuitul costum preoțesc. Ea îi înmână documentele, preotul le parcurse, tresărind, apoi îşi fixă ochii asupra vizitatoarei.

— Dvs- sunteți D-na Tereza Morin? întrebă el cu un aer bănuitor'.

— Da, Domnule Abate-

— Ştiţi că răspunsul la aceste documente trebuie să-l duceţi Dvs- în persoană, îndărăt în patrie?

— Da, Domnule.

Abatele se apropie de ®a şi o întrebă:

— Ştiţi ce fel de misiune aveţi de rezolvat?

— Nu prea ştiu...

— Foarte bine! —. Asta voiam să ştiu- S& nu mai iOQ

Reveniţi aici.. Nici n'aţi fi trebuit sft vexrţi... Dacă mi-aţi fi scris unde locuiţi, v'aşi fi vizitat eu-.

Tereza îi Jădu adresa hanului unde trăsese.

— O să trebuie să aşteptaţi câteva zile până vă yoi aduce eu răspunsul-

Trecură două zile foarte plicticoase pentru Ta- leza, care aştepta v'zita anunţată. S'ar fi dus cu plăcere să se plimbe prin străzile Madridului, dar oraşul acesta ciudat, o înepăimânta- I-ar fi plăcut mult mai mult, să se afle în sătucul ei l niştit din Franţa. Şi apoi şi abatele acela avea o mutră atât de ciudată, încât Tereza nu se simţia deloc în a-pele ei-

A doua zi dimineaţa primi vizita unui călugăr gr' *s,* care semăna ca două picături de apă cu aceia cu care dânsa călătorise în poştalion- Călugărul ii dădu o scrisoare, care conţinea numai aceste cu- v n'e:,

.La orele 10 seara, pe şoseaua Alcalei, lângă pod".

— Dece mi-a dat întâlnire la o oră atât de înaintată... şi apoi nici nu ştiu pe unde vine şoseaua Al- cale.

Călugărul surâse şi răspunse într'o franţuzească strica ă:

— Lăsaţi, Doamnă, vă voi conduce eu..-

Când veni călugărul, seara, s'o ia- Irene vru *s'o* însoţească, dar Tereza o opri, căci, întruçât abatele îi recomandaee discreţie, nu vo a să aibe martor; la cele ce se vor întâmpla.

Deabia î~*ă Tereza şi călugărul părăsiră casa, că

1013

Trotte Ï1 zări pe Cristobal înapoinclu-ae acasă. II chemă îndată la dânsa îi îrrupărt&ş' temerile sale şi-l rugă -să

urmărească perechea, veghiând asupra stăpânei <ale, deoarece ei nu-i prea surâde aventura în care se băgase D-na Tereza Morin.

Servitorul baronului acceptă şi se repezi pe urmele odor doi.

Străbătură un labirint de străzi şd străduțe, până când ajunseră la una din porțile oraşului, care se deschidea pe şoseaua ce duce spre Alcala- Mergeau de-alungul unui drum pe cari alternau țarinile semănate maidanele şi construcțiile în iuină-

Curând, în penumbra nopții înstelate, se ’desemnă la orizont forma unui pod- Cristobal, părăsind mijlocul şoselii, înainta adă- postindu-se îndărătul pomilor. Şi bine îi prinse, căc; apropiindu-se de pod, călugărul se opri, aruncând o privire pătrunzătoare în juinrl lui.

Pe punte, se zăriau două umbre. Cristobal le văzu apropiindu-se de călugăr şi Tereza- Deoda’a, cele două umbre se aruncară asupra femeiei lui Dubois, în timp ce călugărul îi strângea brațele la spate, spre a nu putea face nicio mişcare- Repede ca fulgerul, umbrele aruncară asupra Te- rezei o pătură şi începură să târască feme: a după ei Cristobal se întreba dacă nu e victima vreunei vedenii, atât de repede se desfăşurase scena.

Erau trei şi el era smgur. Deaceia se hotărî să-i urmărească, poate i s’o ivi, vreun prilej.

’1:02

R Degeaba încercă Tereza să 3ôap*Mtoâgh&refëâce-4or ce o târau cu o brutalitaeùraâé iaitedom. Al După un sfert de oră, jinfisrelecijiaa^â îabosefet- tiire cenuşie, a cărei poartăife «tesemsfeâaț^ca^u- tomat, iar răufăcătorii intrară înăuntirfrj: ^ârâkd prii.. Liera cu ei— wwâq uofaA’b» Isox/Q bnâO Împrejurul dăm ébvmi, tyV9nât cfeps®*, p linişte adS®ftfc «iiui. Ani eo; la nijuq, aoh «irtaoztf Navarezul aşteptă <rûteÿ#9®iffitfgptysmtnte ț «e: a&pă im boschetțsibpoi, aav^atodqnimte {Mtf^vupsd îndreptÉ*fepy «dftdtoép! in saiaavab. Zsiii&snaV nib

<0$n^iwăr>toaâxwim %èi4mtè paipe/sfesfifir. D să ghicească, cam ce^abțwteai'ifiâ'î laiaeiaa au: mt j£^) aabiip «as; ^ «^êfüë£ u-

«*#3 Sedesufet,. ^ *ţm.*

«dtt *il* iş vsnlod eriuasbtojaî ®absrî 93. Sçsrosi 9d sa I9ï fio B9Î<a^^^} |^i|MflaiâeüC: alfa0rne3î, U9i9m sihinăsaâm-steei, ;! trl ©ÿnijàflî, 9teitg '. Fia hoarçU.Usqoub'

—, ^#qsnde, ! «^#tftiâjti^ï

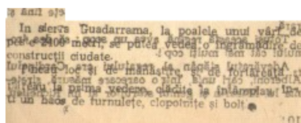
18S&n nî! §sitni sirs gansmâî

— Ma iæn 9l93 al i? inubsgji ni ibimm £9J3iteq I-.2 CAP. V ^*nsonao 3b*

— UÂJ 9Ü CTI6Î Ç9ï®ra diadfieiia. EaigaH

Sutmnl e ab *&>nm* 0 sn e6f,

BOT1êcI 9>b fil£0

In sierra Guadarrama, la poalele unui vârf de peste 2400 metri, se putea vedea o îngrămădire de construcţii ciudate.
Ţineau loc şi de mănăstire, şi de fortăreaţă, ... la prima vedere, ... la întâmplare ... un bloc de turnuleţe, clopotniţe şi bolţi.

Ffra Escurialul, reşedinţa Regilor Spanieî.

În acest palat locua Fil-p V, acela cu care Ducesa du Maine doria să facă o alianţă.

Dat ^enedicta nu ştia ce viaţă ciudată ducea attest p» mţ!

Când Ducele d'Anjou plecase să doraninfcă în Spania, ea avea 24 de ani. Îşi amintia de un adolescent serios, puţin sfios instruit, supus, toarte e- vlavios şi un perfect gentilom- Dar tânărul care plecase cu asemenea calităţi din Versailles, devenise cu totul un alt om- Regele Filip, în vârstă de peste 33 de ani, căpătase un caracter foarte ciudat- Rămânea uneori zile ş: chiar săptămâni în pat, făxă să se bărbierească, să se spele, _şau să-şi sch'm- be cămaşa. Se credea întotdeauna bolnav şi îl era mereu teamă să nu fie otrăvit. Pretindea ca reg na să guste, înaintea lui, toate mâncărurile ce i se a- duceau.'Uneori o lovia pe regină, pe med e, pe duhovnic, pe toţi cari erau în apropierea Iul. Alteori, rămânea zile întregi în mica lui capelă şi timpul şi-l petrecea numai în rugăciuni şi în cele mai crude canoane.

Regina, Elisabeth Farnese, din marea fam'lie du- cală de Parma, era o femee de o frumuseţe fină şi rară-

Totuşi această regină avea un scop: să dea tronului cât mai mulţi copi- Adevăratul stăpân al regatului era Cardinalul Alberoni, cari unia, întir'o oarecare măsură, şiretenia lui Mazari» şi geniul stăruitor al lui Richelieu.

103

Alberoni, fiul unui grădinar din Fâorenzuola, din Împrejurimile Parme, era foarte devotat Reginei Elisabeta. V'Juse să se ridice la oele mai înalte funcţiuni prin spiritul său de intrigant, lăudânt şi; in- guşind viciile ţi vanităţile atotputern cilor pe cari îi apropia. De altfel, exisă o z cală: piscurile cu sunt a linse decât de vulluri- şi reptile.

La acest om se gândise Ducesa du Maine, sub tn- sp raţiile Contelui de Laval.

În acea dimineaţă, cardinalul, care de asemenea locuia la Escurial, primi vizita Baronului Bla se ue Walef.

Gantr. Loroul povesti cardinalului aventura din Chatelleroult şi se scuză că nu-i poate înmâna de că' scrisoarea lui Cellamare, deoarece acelea ale ducesei du Maine îi fuseseră furate.

— Păcat, î: răspunse cardinalul aspru- Nu trebuie să Iaşi nipicdată să-ţi scape, ceeace ai în mână.

Cardinalul parcurse scrisorile primite, apoi se mărgini sâ spună:

— Răspunsul o să-l capeţi moi târziu-

Convorb xea se isprăvise-

Intr'o cămerâ întâlni un preot, care se plecă înaintea lui.

— Scumpe Părinte, strigă Prinţul bisericei, sunt 'fericit că te întâlnesc. Am de vorbit Majestăţei Sale şi aşi dori să ştiu în ce stare se găseşte astăzi?

— Regele e bine, răspunse jesuitul. Tocmai 1 am spovedit: e vesel ş' bine dispus-

— Atunci o să mă înţeleagă.

Albercra. Îşi continuă drumul, în timp ce părin-

Tele Daub'enton, 'duh'ovnâcul regelui, dispărea îndărătul unei uşi.

Filip V; voise ca jeşuitul să-l urmeze la Madrid şi nenorocitul duhovnic era adeseori țapul ispăşitor ale neînțeleselor violențe ale regalului său penitent, dar profita de unele avantaje care îi îngăduia să -şi țese urzeala sa de intrigi, încercând să contrabalanseze influența lui Alberoni-

Intre timp, Alberoni intrase într'un salon bogat mobilat, unde, lângă o fereastră, o femee era ocu- pş ă cu citirea unei cărți sfinte.

Cardinalul se apropie de ea şi cu o voce mieroasă şi cu un accent italian foarte pronunțat, spuse:

— Ecdentissima Signora Laura, ce mai faceți? Femeia ridică ochii spre cardinal. Era în vârsta de vreo 60 de ani ş: puțin cam surdă.

— Mulțumesc, Eminentă-

Era Laura Pescatori, doica reginei, venit&'^din Parma. La Escurial se pl ctisea de moart «~£H – Această bătrână femee, ignorantă şi 'SimpiăP re- prezenta o mare putere, deoarece aŸW® irillolnlă considerabilă asupra reginei- -: uf eo.'. If

— Regina s'a sculat?. Stahjsq *aqcnuoZ* —

— Da… „Povera" de ea;

— Aş putea s'o văd 93 nl u: i? Ê2 hob r? a *îț* Laura puse cartea a

Uşă secretă, apoi «awsgib anâd ş Iw» v 9 t lifcavoqp

— Intrați, Emine$pP3f3|nf Is *o* tormâA —

* «3 fii «faimmb &ra: ftio3 *îşi* jaoisdlA,

106…"

Ministrul pătrunse într'un fel de oratoriu, un3e regina îl aştepta, în picioare. Ea îi întinse mâna, pe care el depuse o sărutare foarte respectuoasă.

— Ei, ce s'a întâmplat 7

— Am primit din Franța ştiri foarte interesante. —, şi voiam s'o consult pe Majestatea Voastră, înainte de a le comunica Regelui-

Regina păru foairte măgulită de vorbele şiretului curtezan.

— Mulțumesc, Domnule Cardinal-.. Dar.» despre ce e

vorba? Ştiri bune tot nu ne pot veni nouă d. U Franța! -

— Ba… dimpotrivă!

Elisabeta îl privi uimită-

— Binevoiți să citiți asta, Doamnă, o pofti Albe- loni, întinzându-i scrisoarea lui Cellamare-

Tânăra femee citi lunga scrisoare a lui Cella» mare, lăsând, de câteva ori, să-i scape semne de surpriză şi interes.

— Lăsați-mi m; e scrisoarea asta.. Tot mă duc la rege, aşa că-i voi aduce eu noutatea-

Aâberoni părea des-amăgit. Regina surâse-

— Aveți încredere în mine, Domnule Cardinal. Regele e în buna dispoziție acum, dar orice nimic îl poate schimba.

Card naiul se înclină.

— O să găsesc eu prilejul să-i vorbesc de afacerea asta îi garantat că vă va chema şi pe Dvs- apo; -

— Fie, D*Mnnâ! încuviință Alberoni, văzând cii ț regina are dreptare.

Îi dădu reginei documenlele şi vru să se rfetragS,

Rî~- f. I rprât… *:

V (J7

— Domnule Cardinal cred, c'&r fi mai bine sH aşteptați aci… Poftim, mai discutați cu Laura despre patria noastră, pe care dânsa o regretă atât de ^ mult-

Fil'p V, proaspăt bărbierit, se privea într'o o- glindă, când, deodată, în cabinetul lui pătrunse regina, zâmbitoare ca întotdeauna. *

— Sire, arătați minunat astă d imineață!

— Găsiți, Doamnă? Dar dacă ați şti cât am su- – ferit astă noapte I

— Asta-i pentru că v'ați cbos't prea mult la vânătoare. Calul vostru a îmbătrânit

— Asita am băgat şi eu de seamă- Dar, vedeți, ca o unt aproape două luni de când n'am mai călărit pe bravul meu Apollon.

— Filip, seh mbâ regina vorba, eu cred că as^a -i mai mult din cauza climei de aici. Vezi, in Franța verile nu sunt atât de călduroase- D-ta nu prea suporți căldura-.

— E drept.
— Ştii ceva, Filip? Eu am un plan…
Fața reginei era foarte seducătoare. Un surâs îi flutura pe buze-
— La ce v'ați gândit, Doamnă?
— Că ar fi foarte b ne să pe treceți câtva timp 1 dincolo de Pirinei-
— În ce calitate?
— În calitate de regen't al Franței-
Filâp o privi surprins-
— Ciudat fel de a glumi.
108

%i – Vorbesc foarte serios şi dacă vreți, vă pot lămuri. Aveți prilejul să vă înapo'ați în Franța. Vi se propune regența regatului lui Ludovic XIV, bu~ nicul Dvs-
— Filip d'Orleans a murit? *
— Ba e foarte sănătos—
— Nu mai înțeleg rame, răspunse regele căzând într'un fotoliu.
— Regentul a nemulțumit o serie de oameni sui- puşi. Aceştia vă roagă să acceptați regența regatu-
lui. Iată scrisoarea Prințului Cellamare, ambasadorul Vostru!
— Nu-i aşa? răspunse regina, încântată că soțul ei e bine dispus.
— Dar Cardinalul Alberoni ce spune de as^a?
— Vreți să-i vorbiți?,
1 – Da- să vie aici.
Alberoni apăru după câteva minute.
— Ei bine, ce spui de vestea asta?
— Merită să fie luată în serios.
— Dar ce înseamnă pasagiul acela unde Cella-
P mare spune că mesagerul ne aduce şi o scrisoare din partea ducesei?
Cardinalul explică atunci suveranului său aventura lui Walef.
— Extraordinar. — Cine ştie pe unde rătăceşte a-

cum scrisoarea aceia, care poate deveni o armă în mâna duşmanilor mei- Asta miroase a trădare!..

— Majestatea Voastră să nu se alarmeze-. Celia- *È»* mare Be arată în scrisoare, că ambele mesag i au I6 foet scrise cu cerneală albă, aşa că nimeni nu poale

ft| ce conțin ele,

— Cu țoale astea e foarte supărător.

— Aşadar, întrebă regina, sunteți de părere că trebuie acceptară regența?

— Părerea mea este că trebuie să susfnem pe a – ceia cart-ne cer ajutorul, răspunse cardinalul, grav.

— Eu aş fi foarte fericit să pot revedea Parisul, mărturisi suveranul.

Cardinalul făcu o plecăciune respectuoasă. 1 ’ – Aveți răbdare, Sire! Ducele d’Orleans e foarte uşuratic şi mi-e teamă c’o să-şi piardă titlul-

— Ocupă-te atunci cu răspunsul scrisorei lui Cellamare-Cât despre mine, am sA-i scriu şi eu Duce- sei du Maine, verişoara şi mătuşa mea-

Prințul bisericei salută şi ieşi.

» CAP. VI

Mănăstirea Mont Cârmei

Un gentilom călare-.. Era Baronul de Walef, can Se înapoia dela Escurial.

Urcându-se în camera lui, uimirea baronului fu mare, g&sind-o acolo pe servitoarea Terezei Mor n-

— Domnule Baron… să ştiți că servitorul Dv» nu e aici.

— Cum asta?

Irena îi povesti în grabă devâz’ta nocturnă a stăpânei sale şi de misiunea cu care îl însărcinase *pe* Cristobal.

— Drace, murmură baronul, aici nu e lucru curat, şi se încuie în cameră, după ce Irena ieşi.

Deodată răsună o voce în noapte:

— Guidadanoă de Madrid? Es midia no the! Oua duermen!

(Locuitori ai Madridului, e miezul nopții, dormiți!)

Irena tresări, nu se purtea împăca deloc cu acest obiceiu spaniol. Intr'adevăr, pe vremea aceia, paznicii de noapte din oră în oră, anunțau ce ceas e şi pofteau locuitorii să doarmă.

Deodată o umbră se îndreptă spre han. Irene 1! recunoscu pe Cristobal.

Se repezi în întâmpinarea lui.

— Nai văzuft-o?

— Nu… prea, răspunse el, ocolind.

Cristobal bătu la uşa stăpânului său şi fala se strecură după dânsul.

După înfăţişarea lui Cristobal şi a Ir eroi, Walef, pricepu că s'a întâmplat ceva grav-

— Domnule Baron, femeia a căzut într'o cursă. Nenorocita a fost târâtă cu forța şi îndvsă într'o' mănăstire.

Şi Cristobal povesti, cu deamănun'tul, stăpânului său, tot ce văzuse în noaptea aceia.

Irene plângea. Baronul începu să umble prin cameră, gânditor.

— Nu trebu'e să desnădăjduieşti, spufe el, în sfârşit, Irenei. O scot eu pe stăpâna D-tale din încurcătură-

— E pierdută, sărmana, pierdută!

— Mai poți ieşi dintr'o mânăst; re, dacă ai fost dusă acolo ou silsț.

Când Tereza Moi-în se văzu îndărătul ziduri'ot

Iff

Mănăstiri, 6rezu c'o sa moară de frică. Degeaba se întreba ea ce crimă făptuise- Când i se luă pătura de pe cap, ea se văzu într'o sală mare, goală şi albă, în fundul căreia se zăria un crucifix uriaş.

Cei trei oameni o împinseră spre o bancă, unde nenorocita căzu, fătă împotrivire, sleită de puteri şi viață-

O uşă se deschise tăcută şi din sală apăru o femee.

Tereza recunoscu, după port, pe o călugăriță a ordinului Mont Carmel-

Călugărul se repezi spre această femee şi ple- cândur&e foarte adânc, spuse:

— Aqui este la mujer que esperam! (Iată femeia).

Călugărița voi să răspundă, dar deodată Tereza se ridică de pe bancă şi se aruncă la picioarele ei-

— Doamnă, apărați-mă!

Călugărița îi răspunse blând, într'o franceză perfectă:

— Nu-ți fie teamă, soră. Aici eşti în s'guranță, sub paza Domnului.

Pronunțând aoas^e cuvinte, aa î^ făcu setnciul crucii.

Tereza rămase în genunchi, tremurând.

— Esta bien! Ouèden irse! (In regulă, puteți pleca!) spuse călugărița celor trei-

Călugărul salută şi plecă însoțit de ceilalți doi-

— Scoală, soră şi urmează-mă, spuse apoi călugărița Terezei, totinzându-i mâna. /

1*12*

Voiaà era ôoffipaiimitû&re, binevoitoare câiïar. Tereza o ascultă, fără să murmure un cuvânt.

Intrară vitr'o cameră simplă, împodob-tă însă cu minunate tapiserii religioase-

— Fiica mea, te afli a ci într'o mănăstire închi nată Domnului, unde toate sufletele cari au păcătuit vin să-l roaige pe Cerescul Stăpân să le acorda nemărginita lui iertare-

Tereza se înfiora, dar totuşi nu înțelese- . — Ştiu că ai păcătuit şi viața care a: dus-o pâr. Ă acum a fost o ocară adusă Domnului... Deacum înainte te vei putea rugia Celui de Sus să-ți ierte păcatele făp'uuite-

— Nu e cu putință! Nu vreau I

Starețа îşi schimbă atitudinea-

— Taci, nenorocito, nu înțelegi că vorbele D-ta1 o sunt o nouă ocară adusă Domnului? Uiți că te afli în Mănăstirea Mont Carmel?

— La carmélite? ... Nu- nu...

Şi voi să se repeadă spre uşă, dar starețа o onri.

— Fii cuminte, altfel avem aici celule groaznice In oari nu voi şovăi să te bag!

Deznădăjduită, Tereza căzu pe o bancă, şi îşi strânse capul

în mâini, crezând că e în prada vre- unu. Vis urât-

— Dacă ai păşit pragul acestei case— nu mai poţi «şi. —, nici chiar moartă! De altfel, moartă eşti d n a- oeostă clipă! Moartă pentru lume, moartă pen’ru prieteni, moartă pentru orice dragoste l r— Iertare, bâigui Tereza- i— Numai Duimnezeu poate ierta-.

*- Dar ce am făcut *1* strigă nenorocita eu ô vocè sfâşietoare.

Călugăriţa se apropia de ea-

— Ce ai făcut, mizerab le? Te-ai căsătorit cu un preot! Acest om mai trăieşte încă. —, şi tu n’al altă ţintă decât să stai cu el!

Tereza scoase un ţipăt groaznic şi leşină- Stareţa privi victima ce zăcea pe parchet, avu un gest de milă şi părere de rău, apoi apăsă cu degetul pe o sonerie- Peste câteva clipe apărură două carmélite, car, văzând corpul neînsufleţit al Terezei, il ridicară, eşind cu el din cameră.

Atunci Stareţa Ingenunchie înaintea crucifixului, cerând, Domnului, iertare pentru cele ce făptuise

Baronul bănuia că o maşinaţie drăcească fuisse pusă la cale şi era convins că Tereza era victima unei Intrige venită de sus.

Încercă s’o facă pe Irena să vorbească, dar servitoarea nu ştia nimic- Jura că stăpâna sa trăise întotdeauna s’ngură la Brive şi nu aparţinuse niciodată vreunei secte politice sau religioase.

Din vorbele servitoarei, Walef înţelese că se afiă în faţa unui mister şi se hotărî să-i afle” cheia- Trecură vreo trei zile, fără ca baronul să-şi poată face vreun plan- In dimineaţa zilei a patra, prim, din partea. Cardinalului Alberoni, viz ta unui ofiţer, oare-1 chema la Palat.

Fu introdus fără întârziere 3a Cardinal, care-1 primi cu oarecare bunăvo nţă.

— Îmi pare bine că te văd, baroane. —. Mai deudl- zi ţi-am

vorbit ceva mai aspru şi crede mă că mi pare râu-. Ştiu că, totuşi, ți-ai iăcut datoria. — De ace a, n'am să te trimit îndărăt în Franța. —.

— Poate să-mi spună Eminența Voastră dece?

— De oameni ca D-tale am nevoie aici- Vorbeşte mi de ambițile D tale-..

Gentilomul crezu că visează şi deodată îşi aminti d i'erpza. Va rămâne în Spania, deci se va putea ir î esa şi de dânsa.

— Eminența Voastră mă copleşeşte. Îmi voi putea at nge, astfel, scopul vieței mele-

— Care?

— Sunt foarte ataşat de sfânta noastră mamă Biserica şi de mult caut să mă disting, pentru a putea cere o funcție care să-mi realizeze donnțe e

— Şi cam ce fel de post a vrea?

— Aş vrer, să intru în corpul ofițerilor arcaş! a- Sfintei Inchizit i-

Card naiul se gândi puțin.

— Fiat volun'as tua 1 Iți vei pr mi brevetul de ofițer-..

— Ciudată idee, murmură cardinalul, după plecarea baronului- Dece însă îi e teamă ducesei de acest om, căci ea m'a rugat să nu-1 retrimit In Franța? Initârşit, vom vedea!

CAP. VII Inchiziția in ră în scenă

Bi^onui se înapoie foarte vesel, la Msdiid- Nuua lui funcți# II va îngădui s'o scape pe Ttreza şi îr

115

Schimb' ea îi va delst&kiiui secretul ei, căci Walef eïà s'gur că există o taină care îi va aduce multe foloase.

Peste câteva zile primi'brevetul şi îşi luă slujba în primire-

Primele zile căută să pătrundă m'sterele aceste: instituții „înganeşfti şi drăceşti totodată11 şi între timp îşi prepară planul. Fireşte că şi Cristobal fa cea parte din conspirație.

Mai întâiu însă, voia să afle cum era organizată Inchiziția!

Walef, grăbit: să isprăvească mal repede, riscă un demers îndrăzneț, ce putea să fie plim de primejdii- întovărăşit de 6 arcaşi, se îndreptă spre mănăstirea Carmelitelor şi ceru să-i vorbească stareței. Acesta se grăbi să alerge, deoarece

numele sfin-el Inchiziții îşi produse efectul-

— Doamnă, a ajuns până la urechile sondorilor judecători că dețineți a ci o străină! ...

Stareța îngălbeni:

— Intr’adevăr--. E franțuzoaică – Aşa-i… e suspectată de erezie-.. În acest caz, prezența ei în acest loc sfânt, devine foarte o ■ dioasă-.

— Eretică? protestă stareța. Nu-i adevărat. Femeia e catolică- Răspund eu de ea.

— Vă luați o mare răspundere. Ce dovezi aveți?

— Cred că-, murmură carmelita.

— Nu ajunge să credeți. Aveți dovezi? v

— Aparțineți sfintei Inchiziții, aşa că vă pot

116

Vorbii Femeia aceasta a intrat în mănăstire, in urma cererei Abatelui Moreau, de asemenea in urma poruncei Excelenței Sale Cardinalului Dubois.

— Ministrul francez?

— Da.

— Şi cu ce drept bagă el o străină într’o mănăstire sțpaniolă? In virtutea căror puteri?

— Am primit porunci din pairtea conducătorilor, ordinului meu. Am trebuit s’ascult…

쁪 Ați făcut rău. Ministrul regentului Franței nare năcio puitere în această țairă şi cred că ştiți că legăturile între ambele regate, nu sunt chiar atât de prietenoase- Voi raporta judecătorilor Inchiziției.’

Gentilomul plecă, lăsând-o pe stareță îngrozita de cele ce auzise.

Walef se înapoie la mănăstire, înarmat cu un falş mandat al Marelui Inchizitor, care-1 autoriza să procedeze la interogatoriul Terezei Morin-

La vederea baronului, soția lui Dubois, fu cât pe ce să scoată un ț’păt de bucurie, dar se stăpâni, căci baronul îi făcuse semn să tacă.

— Daomnă, începu Walef, sunt trimis de Sfânta Inchiziție să. Procedez la interogatoriul Dvs. Vreți să 2-ăspundeț: la

întrebările mele?

— Da. „

— Ma\întâiu, cum sunteți tratată aici?

— < Sunt puțin binevoitori ou miime, şi nu ştiu da ce sunt ținută prizonieră.] f:,

—:.. Unde sunteți găzduită? Intra celulă?;

— De câteva a’le numai- Mai Înainte am fost U* r. Ută într’o cămăruță mică scobită sub pământU

— Nu vă lasă să ieşiți?

— Niciodată.

— Dar mănăstirea are şi un parc?.

— N’am dreptul să-l viztez-

Asta îl contrarie pe baron. Îşi făcuse un plan prin care să-i înlesnească Terezei evadarea, dar vedea că sunt prea multe piedici Trebuia deci să caute alt plan.

De când era ofițer de arcaşi, legase oarecare prietenie cu câțiva membri ai Tribunalului Inchiziției-

Un procuror eclesiastic mad ales, Don Inigo de Ia Cosi a, care îndeplinia funcția de acuzator pe lângă Sfânlul Of ciu, schimbase în nenumărate rânduri cu Walef, cuvinte foarte prieteneşti.

Se hotărî să *se* des’ăinuiască deci acestui om. Şi prilejul se iv: a doua zi-

Walef fusese însărcinat cu un ordin secret. Să pu: e mâna pe un bătrân portughez, care se ocupa cu prezicerile, chiromanț a şi alchimia.

Walef se îndreptă spre locuința bătrânului, pe care îl găsi înconjurat de familia sa. Casa se băll- cia într’o mizer e groaznică.

Baronul fu primit cu țipete, gemete şi lacrimi. Coț] a şi fetele lu: se târau la picioarele gentilomu- 1- în timp ce cei trei fii ai bătrânului, înconju- iându-1, păreau că vor să-l apere de cr ce atingere- înaintea acestei atitudini, Walef avu o inspirație subită- Porunci arcaş lor să pună mâna pe bâeți şi tete şi tsmsse singur, cu acuzatul, în ctm*ră*

Bătrânul tremura ’din foafe mădularele şi piâbu- şit pe un

scaun şchiop, îngâna lungi şi neînțele** rugăc uni.

— Vrei să te scap? 11 întrebă Walef, pe negâa- dite-

— Vai, monseniore.-

— Răspunde-.

— Sunt nevinovat-.

— Vorbeşte, îți ofer salvarea, cu o condiție…

— Care?

— Ai tăi să mă ajute în totul ce le voi cere.

— Dar.~

— Da sau ba?

— Ce vreți cu mine?

— Te vei duce la închisoare, dax pe onoarea mta că te scap. Consimți?

— Nobile senior… vor face tot ce le voi cere

— Când copiii tăi vor intra în cameră, să le spui, 6ă se puie la dispoz ția mea-

— Vă făgăduesc, monseniore.

Walef se duse spre uşă şi făcu semn soldaților tă introducă prizonierii-

Toți se repeziră spre bătrân, dar deodată se o- priră ca prin farmec-

Bătrânul le vorbea într'o limbă necunoscută şi neînțeleasă nici de Walef, nici de arcaşi. Când Walef socoti că bătrânul le spusese tot ce avea de spue, porunci arcaşilor să-l ia de acolo.

În stradă, bătrânul fu primit cu blesteme şi înjurături.

Plecând, Walef, şopti fiilor bătrânului t

— Vin. Desearâ… la ora zece.

Mi'adevăr, seara la ora 10 Walef a, p3.ru.

— *A*ş a precum cred că v'a apus şi el, eu îl pot salva, clacă şi va' îmi faceți un serviciu-

— Seniore, pentru viața tatălui nostru venerat, suntem gata la orice, declară cel mad vârstnic.

— Atunci sunt sigur că r. E vom înțelege-

Şi le vorbi îndelung-

— Dacă suntem prinşi, suntem oameni morți, făcu

Zatharia, unul din fii.

— Cine o să vă recunoască noaptea, râse baronul, puteți să vă şi deghizați, dar trebuie să fiți negreşit 12 inşi.

— Eşti sigur că feme: a asta cunoaşte maşinațiu- nile bătrânului vrăjitor?

— Sigur, senor procuror-

— Spui că se găseşte la Mănăstirea Carmeirtejor?

Walef făcu un semn afirmat v.

— Ține atunci ordinul prin care această fenice e chemată înaintea Tribunalului Inchiziției-

— Când trebuie să execut acest ordin?

— Când ți-o face plăcere-

— Atunci mâine noaptea, pentruca să nu atrag atențiunea nimănui.

— Fă cum vrei. Dar cura ai spus, Walef? Cea mai tinerică din fetele bătrânului e chiar atât de frumoasă?

— O brunetă de 17 ani-. — ceva delicios-..

— Dios! strigă Don Inigo, aşa o minune trebuie să văd şi e<u.

1120

— E cans săibătecuță, dar dacă îi veți făgădui grațierea bătrânului, se va domestici.

— Ei şi? Am să-i promit-. Mare lucru?!

CAP- VIII Răpirea

Un grup de oameni se opri înaintea porții Mănăstirii Carmelitelor.

— Haide, soră… desdvde-.

— Domnule ofițer, se auzi o voce îngrozită, ’. A ora aista din noapte-

Ofițerul trecu praguS, urmat de c-ed 6 soldați-.

— Ce doriți,. Domnule? îl întâmpină «tareța.

— Din orditoul Sfintei închizi ți:!

Aceasta ceti documentul înmânat de ofițer, tresări şi deveni galbenă ca lămâ’ia.

— Să vină femeia.

— Îndată, senor.

Wailef se indină respectuos-

La vrso 500 metri de mănăstire, un alt grup sta ascuns, pe după nişte tufişe-

Capetele lor erau ascunse de nişte cagule călugăreştii, iar pumnalele din mână şi săbiile ce atârnau dio coapse trădau îndeletnicirea lor; erau, fără îndoială, nişte briganzi-

— Miguel, eu nu prea am încredere…

— Dece tremuri, Zabaria?

— Omul aed* mă înspăimântă-

1211

— W. Principalul e că ne salvăm părintele-

— Dar asta-i o aventură grozavă… Să răpim o cârmei tă I

Deodată se auzi o trupă în marş.

În frunte venia un om, apoi, doi câte doi, ni, ’te • umbre escortau o femee.

Deodată apărură nişte umbre misterioase şi cât a clipi, arcaşii fură făcuţi inofensivi-

Un om în cagulă se îndreptă spre şef:

— Predă-te, senor! Nu-ţi vom face rriciun rău – Niciodată I urlă ofiţerul, care începu să-şi învârtească sabia oa pe o morişcâ.

Intre timp, arcaş i fură duşi mai la o parte şi le- ga ţi fedeleş.

Unul din agresori se apropie de femee şi îi spuse:

— Urmează-mă, Doamnă. — Sunteţi salvată 1

O luă de braţ, deoarece Tereza Morin, mad că ti’ ci nu se ţinea pe picioare de înspăimântată ce era.

Intre timp, Walef continuă să dueleze, deodată însă se împiedică, scoase un strigăt surd şi se prâ- t uşi la pământ

Tereza se întreba mereu dacă nu visează.

Curând ajunse lângă un boschet de castani, de unde o umbră alergă în întâmpinarea lor.

— Doamnă-.. Doamnă… Sunt atât de fericită.

Irena, nebună de bucurie, se aruncase în braţele stăpânei ei. Lângă cele două femei apăru o umbră bărbătească.

— E servitorul baronului de Walef-, şi logodnicul tneu. Prezentă Irena- *i 21*

— Trefottie să fugim- Am adus şi catâr’, spuse Cristobal.

Cele două femei încălecată, ascultătoare.

— Unde mergem?

— Undeva unde nu vom fi căutați, răspunse Irena. Initr’un sătuleț pierdut în Navarra, într’o regiune muntoasă, spre Pampeluna- Acolo trebuie să stăm ascunşi.

Walef, răn’t, fu transportat la Madrid de către unul din paznicii Inchiziției. Un medic fu chemat in grabă şi curând Walef fu în afară de orice primejdie-

Don Indgo se înfățişă, a doua zi, la căpătâiul bolnavului, aducând cu el şi urările de însănătoşire ale Sfântului Oficiu.

A doua zi, Walef socoti că e bine să se scoale dm pat, dar cum se arătă foarte slăbit, marele Inchizitor îi acordă un concediu de o lună de zile.

El se pregăti de plecare după ce, cu ajutorul iul don Inigo, bătrânul fu pus în libertate.

Într’o seară sosi şi el în satul unde Tereza sta ascunsă- Venirea lui provocă explozii de mulțunrre? i recunoştință-

1 <— Doamnă, aş dori să vorbesc cu Dvs.

— Vă ascult-

— Am aflat dece ați fost închisă în mănăstire

— Atunci vă rog să-md spuneți şi mia numeie duşman lor mei.

— Nu e decât unul singur. Ministrul Regen’ul’il

UJ,

Tereza îngălbeni, ațpoi povesti, cu deamănumtul, tot ce *se* întâmplase cu ea-

BaromuL nu-şi putu reține un strigăt de u rnire. Dubois, cardinalul, era soțul acestei femei?

O mare bucurie îl cuprinse- înțelese că minstrul Franței ese află în mâinele sale.

PARTEA IV-a

CONSPIRAȚIA CAP. I Ducesa complotează

Laval revenise la Paris, suferind încă de pe urma rănii pr’mită la Chateülerault, dar ne mai putân- diu-şi stăpâni nerăbdarea de a o revedea pe D na du Maine şi de a-i

comunica siuccesul misiunei sale.

Intrând în salonaşul delà Sceaux, Laval o văzu pe Benedicta trântită pe canapeluța ei obicinuită, sub oglinda venețiană- Trăsăturile ducesei străluceau de plăcere şi un surâs radios îi întredeschi- sese buzele atunci când contele intră în camera-

Acesta, grav, îngenundhie la pic oarele ducesei şl îi înt'nâe cele două scrisori pentru oari suferise atâta-

— Îți mulțumesc, conte, pentru toate câte ai fă- cuit. Acum stai şi povesteşte-mi cu deamănuntul lot ce țd s'a întâmplat.

(ti

JU? 5'

Când Laval Isprăvi de povestit, fața ducesei *tti* roşie ca focul, iar sânul i se ridica cu furie.

— Conte, nu ştiu când mă voi putea «chita vreodată»

— Să nu mai vorbim de asta, Doamnă. Viața mea Iți aparține... Aş dori, mai curând, să ştiu, dană pe aie! totul e în regulă.

— Da, pe aici avem numai veşti bune. Partizanii noştri sunt numeroşi-. Ducele de R chelieu ne scrie că regimentul său se va alătura trupelor venite din Spania. In Bretania, nobilimea munceşte pentru noi, iar la Paris D-l de Mesmes recrutează aderenți pentru partidul nostru.

— Minunat.. Dar din Spania, nimic?

— Deocamdată -. Alberoni nu-1 retrimite pe WaieT în Franța şl asta e ceva. Mie mi-e teamă de a- cest om-

— Şi eu îl cred primejdios-

— E o vie primejdie pentru scopul nostru.

— Întrunir' tainice au fost?

— Uneori- Launay, Malzieux şi cu mine ne ocupăm cu redactarea proclamațiilor, scrisorilor şi de- claraț ilor pe cari le trim'tem mai întâi regelui Fi- lip, ca să le aprobe- Acestea vor fi mai târziu recopiate şi răspândite printre prietenii noştri, atunci când va veni momentul.

— Sunt convins că veți învinge, Doamnă, dar tre bu'e să aveți răbdare. Alteța Sa Ducele bănu'e ceva?

— Tremură, ca de obiceiu, răspunse ducesa cu

Indiferență- Cât despre Regent, e în mâinele D-re
126

Je Parabere şi a Ducesei de Phaùaris. Ducele dé Burbon e foarte ocupat cu Marchiza de Prie, iar Dubois e în vizită mereu la Fillona.

Asta şi cu dargenson sunt cel mai prime}* dioşi. Dar contele de Toulouse?

— Cumnatul meu s'a retras în castelul său dia Rambouillet împreună, cu familia sa- Dacă reuşun. Va fi şi el cu noi! Laval, de seară are loc conferirea şef lor partidului. Vii şi D-ta?

— Fireşte! Cine va fi acolo?

— Polignac.» Pompadur… Richelieu… Malzieux-.

— Vin şi eu atunci… Unde are loc conferința?

— La Abatele Brigaut, acasă.

— Eu credeam că ați închiriat vreo casă…

— Dece? N'avem una în strada St. Honore?

Ea roşi amintindurşi de această casă, dar Lava.1

Nu păru să bage de seamă.

— Vine şi prințul de Callamare?

— Nu prea cred. Nu vrea să fie văzut, Dacă conduce, însă, cineva…

— Eu voi fi acela-

CAP. II

Conferința fr) aceeaş seară, Cellamare lucra în cabinetul tau când i se aduse Jin bilet cu următorul conținut:

„D-l de Cellamare poate veni deseară la Arsenal. „U va Jjştepta jos o trăsură, conùusfc de o persoc iă „de îrctedere”.

Uz

'Amb'asa'doi'uî Spaniei *atse* în'datâ. Bfletuî, apoi *îy.* Sună serv'torul-

— Pălăiria, mantaua fl sabia, porunci el- Ies! Ma aşteaptă jos o trăsură.

Prințul privi cu atenție fața surugiului şi fu cât pe ce să scoată un țipăt de surprindere, recunos- cându-1 pe Laval- Se urcă deci, foarte lin. Ştit, ir. Trăsură- Se ştia în pază

bună.

Puțin timp după sosirea lui Celiamare şi Lava' în casa Abatelui Brigaut, apăru şi Benedicta urmată de Malzieux.

Lipsea numai Richelieu, dar toată lumea ştia că acesta nu prea e punctual-

Pompadur anunță că şase mareşali aiu făgăduit concursul lor şi al trupelor în subordine. Polignac anunță că toată nobilimea din Bretagne se va alătura trupelor spaniole.

— Dar ce-o fi cu Richelieu? întrebă deodată Laval.

— O fi alergând după vreo fustă! răspunse Polignac.

— Domnilor, trebue să vă comunic şi eu ceva, anunță, foarte grav, Celiamare. Suveranul meu acceptă propunerile Dvs.

Aceste vorbe fură salutate cu o explozie de triumf.

— Majêstatea Sa şi Cardinalul Alberoni vor să f e ținuți în curent, iar atunci când momentul o va cere, trupele spaniole vor pătrunde în Franța-

— Victorie! strigă Polignac.

.128 '

' Deodată uşa camerei- se deschise cu violenții şl febatele Brigaut pătrunse în cameră, strigând:

— Suntem pierduți! • .. Poliția! ...

Laval se/epezi spre ducesă.

— Fugiți, Doamnă! Nu vreau să vS găsească aici! ...

Ir. Camera vecină răsună deodată un. Hohot vesel de râs şi un om apăru pe prag- Purta- uniforma polițienească, dar era singur singurel

— Richelieu! strigă ducesa-

— Foarte necăjit că v'a speriat! răspunse acesta. — Ce înseamnă gluma asta, Domnule?

Ducele îşi muşcă buzele. Nu prea-i plăceau dojenile-

— Dece, vă supărați că m'am travestit? II văd şi pe D-l de Laval deghizat în surugiu!

— D-l de Laval a avuț motive-

— *R* „Şi eu- am- Vreți să le cunoaşteți?

Ducesa înălță din umeri, supărată.

— Aveam o întâlnire eu 0 fetiță minunată- Fiin- du-mi

teamă că bărbatul acesteia să mi mă surprindă, am p-us uniforma asta care mă spală de ori ce bănuială. Numai că toate au eşit anapoda. Prost-u de bărbatu-său ne surprinde, eu nu-i pot dovedi identitatea şi sunt nevoit să săr pe fereastră-. Ne mai având timp să-mi schimb hainele, am venit aici aşa cum mă vedeţi...

— – Numai că l-ai cam speriat pe Abatele Bri- flaut, râse ducesa.

▪— Îmi pare rău. In schimb vă aduc o veste

A. 129

Fcună: l-am cucerit şi pe Ducele de Nev ere penfersi cauza noastră- Totul e pregătit pentru Crficiim!

— Pentru o asemenea noutate, strigă ducesa veselă, merit: toată iertarea noastră-

Conspiratorii se retraseră apoi, unul câte unuî, pentru a nu atrage atenţia cuiva.

Bsnedicta, rămasă singură cu Laval, se apropia

ıde acesta.

— Prietene, ce-ai fi făcut dacă ar fi fost, într'a* devăr, poliţia?

— Mi-aş fi scos sabia din teacă şi nimeni nu *a* ar fi putut apropia de Dvs.

Ducesa nu răspunse nimic, dar apucă mâinile lui Laval şi le strânse între ale ei.

Laval se îtafioră, gemu, în prada unei mari dureri interne, apoi se plecă foarte respectuos:

— La revedere, Doamnă- Trebuie să-l conduc a~ casă pe D-l de Cellamare.

În aceeaş noapte, ducesa se destăinui D-reî de Launay:

— Mititioo-. — mi-e teamă c'o să mă îndrăgostesc î

— Demult vă doresc asta.

— Dece?

— Ca să fiţi şt Dvs. Odată, fericită-;

– >

Misiune secretă

În noaptea de 30 Noembrie 1718, pe la vreo orele 11,

Mariana L'sereau, îl aştepta oe Montaleona, care întârzia.

Beodată se auziră paşi pe coridor, in uşă se siră 4 lovituri repezi şi march zul aipăru în prag. Fata se repezi în întâmpinarea lui şi îmbrățişân- du-1 cu dragoste, îl pr.vi cu odhii plini die lacrimi-

— Ce-i ou tine iubito?

— Sunt fericită... Mi-era teamă că n'o să te mai/evăd! ...

ıı atrase spre un scaun, dar în această clipă remarcă ținuta gentilomului.

Ce-i cu costumul acesta de călătorie şi luptă? De unde vii 'astfel înarmat? întrebă, văzând pistoale! * ce-i atârnau la brâu.

— Plec chiar în noaptea asta spre Spania.

— Pléci... şi mă laşi? întrebă Mariana, îngălbenind-

— Duc un mesagiu secret stăpânului meu şi na mă pot sustrage dela această misiune-

Căzuse, neînsuflețită pe scaun şi ochii îi înotau in lacrimi.

— Nu voi lipsi mult timp. Trei săptămâni, doar* Şi apoi nu te voi mal părăsi niciodată, ți-o jur I

— Dece să pleci tu? N'aiu putut găsi un altul?

— Şi Porto Carerro pleacă cu mine?

— Aşa de gravă e chestiunea?

— Foarte gravă, răspunse el, gânditor?.

— Cine ştie prin ce primejdii vei trece-

— Nu-ți fie teamă, Domnul mă va ocroti. Acum, lartă-mă, trebuie să plec- Porto Carerro mă aşteaptă- Plecăm imediat».

Montaleone o strânse cu dragoste la piept, apoi a sărută pe frunte»

..” *lâi*

— Mariana, te itubesc şi sunt al tău pentru totdeauna- Când voi reveni, ne vom uni pentru toată viața. Ți-o jur 1

Farta plângea ou suspine- E atât de greu să te desparți de acela pe care îl iubeşti.

— Du-te, spuse ea îrusfârrşit şî nu mă uita!

— Nictodartă-

Fillona auzise totul.

Dacă Montaleone e trimis în Spania, în locul vreunui curier obicinuit, atunci chestiunea trebuie să fie foarte gravă, gândi ea.

Îşi aruncă un voal uşor pe cap şi cu paşi uşori se strecură în stradă-

Zăpada cădea uşurel dar Fillona mai că nici n'o j, uă în seamă. Se opri înaintea unei căsuțe din. Strada Petits-Chaps-

— Cine-i acolo? se auzi o voce, atunci când e-> bătu-/

— Deschide, Jerome!

— Ce cauți aici, la ora asta? o întrebă Buvat-

— Bagă-te în, pat. —, şi ascultă-mă, îi porunci Antonina, când intră în casă-

El o ascultă şi se băgă sub plapomă.

— Ai fpst astăseară la ambasadă?

— M'am înapoiat mort de oboseală. M'au ținut acolo până pe la vreo 10- Am avut scrisori urgente de copiat.

— Porto Carerro şi Montaleone erau şi ei acolo?

— Da. Şi prințul-

— 'Abatele Tournemfae.

— Duhovnicul D-nei du Maine? Jerome, scoa- lă-te! * *m*

— Eşti nebună? Dece mi-ai spus să mă bag Sn pat?

— Scoală-te şi dunte la ambasadă! E vorba de averea noastră viitoaire!

Copistul, coborî din pat şi începu să se îmbracă-

— Ce să fac la aimbasară?

— Să copiezi toate scrisorile pe nari le-ai scris astăzi!" f" *; /

— Dar multe din ele au plecat.

— Nu-i nimic- Copiezi ce-a rămas.

CAP- IV Se sfâşie vălul

Dubois intră repede în cabinet şi Fillona se repezi spre dânsul. Trăsăturile feței ei erau absolut răvăşite.

— Ce vânt te-aduce atât devreme?

— Monseniore, am descoperit un complot contra siguranței Statului-

Dubois începu să râdă.

Şi pentru asta mă deranjezi? Fillona- Fillona, ce-o să mă mai superi odată!

— Supărați-vă, dacă vreți, dar mai întâiu lăsați- mă să vă lămuresc-..

Şi povesti pe nerăsuflate inoidenlele din ajun.

— Unde sunt hârtiile? întrebă Guillaume#lacom- i.U

— Ia't5-le., '

Ca şi mai toți oamenii instruiți, dețpe timpul său, card-naiul cunoştea limba lui Cervantes şi Cai- deron-

— Era şi timpul, murmură el, după ce le cili. Fillona, nu vom putea uita serviciul oe ne-ai făcut». Nu uita însă că tăcerea e de aur… Niciun nume să *mi* pronunți…

— Nu e nimic». Cine nu ştie că Abatele Tourne- mine, duhovnicul Ducesei du Maine, e bun prieten cu Abatele Daubenton, spoveditorul regelui Spaniei *1*

— Mă, drace, de când sunt ministru n'am avut o aşa afacere gravă de lichidat.

— Făoeți-vă atunci că nu ştiți… Dați-mi hârtiile înapoi şi.» baeta! îl ironiză spioana-

— Glumeşti? Spui că Porto Carerro şi ou Monta» leone aiu plecat astă noapte?

— Da, plecarea asta pe nepusă masă mi-a dat firul întregei afaceri.

— Au un avans de câteva ore, doar. Oamenii mei o să pună mâna pe ei, cu siguranță! '

Luă o pană de gâscă şi mâna lui începu să alerge cu repeziciune pe hârtie-

— Aşa». Uite ordinul prin care se porunceşte a- restarea unui bameher spaniol, oare, vrând să scape de creditorii săi, ttece în Spania cu Abatele Porto de Carerro.

Fillona se înfricoşa.

— Cum asta? Nu v'am spus că Mcmtaieone e a- ta? at 1? — «mbasada Spaniei?

Ministrul surâse-

— Ştiu eu asta-. Date ce te faci diacă Porto Ca- rerro şi

Montaleone sunt arestați şi au se găseşte a- supr* lor niciun document? Pe când dack^a luat drept bancher, poate fi percheziționat şi după ce Montaleone arată că e Montaleone, i *se* poate da drumul, făcându-i-ee obicinuitele scuze.

Ministrul chemă un servitor gi îi încredința plicul.

— Maroy! Du plicul acesta la locotenentul general. Câțiva ofițeri de poliție s'o pornească imediat pe drumul care duce spre Spania!

— Apoi să mă înapoiez aici, Monseniore?

— Da, ca să-ți faci pregătirile trebuincioase, de oarece şi tu pleci.

Servitorul dispăru, iar Dubois îşi frecă mâiriele.

— Regentul o să fie foarte mulțumit. Tocmai căutam motive care să justifice războiul nostru cu Spania-..

— Războiul cu Spania? V

— Francezii cam sunt împotriva lud, dar pe chestia conspirației, îi vom convinge noi.»

— Păi... nu e vorba ca regele să se căsătorească cu o Infantă de Spania • Ea trebuie să fie deapun» pe drum!

— NiM nimic: o trimitem noi peşcheş îndărăt

Apoi, schimbândinşî tonul:

— Fillona, vreau ca tu să-l întovărăşeşti pa Maroy.

— Eu?

A3S

— Eşti foarte şifeată şi cu cei doi span! oii trebuia Sa umblăm cu multă prevedere-

— Zăti®Monseniore, multe îmi mai cereți!

— Fillona, nam încredere decât în tine. —. Şi cum tu eşti în cuirent cu afacerea asta cate trebuie să rămâie o taină pentru toată lumea, numai tu eşti capaibilă să duci însărcinarea la bun sfârşit.

— Dar de Maroy sunteți sigur?

— Mi-e devotat cu trup şi suflet. *,.

CAP. V

Pe şoseule Franței r Maroy şi Fillona părăsiseră Parisul la 1 Decembrie.

Un omăt îmbelşugat acoperea şoselile, dar poştalionul, la

care erau înhămați patru bidivii, alerga ca vântul.

Înaintea lor plecaseră doi curieri, cu porunci semnate de Dubois, cu misiunea să rechiționeze de pretutindeni, în fiecare oraş, alți cai şi alte poştal ioane, pentruoa voiajorii noştri să nu piardă timpul.

Din această cauză, la Chartres, Orleans, Blois şi Tours, Antonina schimbase diliigența fără nicio pierdere de vreme.

În fiecare poştalion, gâs: au alimente, băutură şi câte o mică lămurire:

„Spaniolii au şase ore de avans” sau-

„Au paitru ore de ajvains” sau

„Au părăsit oraşul acum o oră şi jumătate”.

— Cred că la Poitiers îi ajungem, spuse Fillona.

Tl 36

Maroy tocmai voia să-i răspundă, când deodată iăriră un călăreț care sfoura, ca o săgeată, sprij Paris-.

— Cu neputință, spuse Antonina- încercă să-l vadă mai bine, dar călărețul era de» parte.

— El e-.. Nu cred să mă înşel-.

— Montaleone.

— Acela pe care îl urmărim?

— Da,

În zare apăreaiu primele caise dela marginea ora, şului Poitiers-

— Opreşte! răsună o voce poruncitoare.

— Diiigența se opri, şi călătorii recunoscură pa cei doi curieri cari îi precedau-

La marginea şoselii staționa o diligență, de dimensiuni mici şi numai cu doi cai la ham.

Împrejurul diligenței o sumedenie de oameni vorbiau şi gesticulau.

— Doamnă, se apropie unui din curieri, această dilgemță aparține spaniolilor. Uniul din ei ne-a scăpat- A încălecat unul din1 caii noştri şfi a şters-o spco Paris.

— Oum- şi nu l-ați urmărit?

— Dacă mă luam eu după el, camaradul meu ar £> rămas singur ou servitorii lui în număr de patru. Din fericire printre

curioşii ăştia se află şi doi polițişti ai D-lui d’Argenson şi grație lor am putut pune mâna pe cei patru,

Antonina se îndreptă spre diligență- Porto Car rerro se afla în ea.

— D-ta aici?

— Deoe n’aş fi? D-ta ruu eşti? *f A-*

Tonul femeii: îl cam surprinse pe abate, oaire începu 6ă cam bănuie ceva-

— În tot cazul îmi pare bine că eşti pe aici- Poți să faci ceva pentru mine?

— Cu plăcere, dacă e ou putință. Despre ce «vorba?

Porto Carerro părea foarte încurcat.

— Am fost opriți pe drum, par’că am fi fost nişte tâlhari de codru. Nici nu ştiu ce vor oamenii ăş’ a dela mine- Cică e vorba de un bancher spaniol. Ha* bar n’am» >

— Dar, bancherul unde e?

— A., şters-o!

— Bancherul?

— Nu e un bancher- E tovarăşul meu de dram.

— Dar cu cine erai?

— Cu Marchizul de Montaleone.

— Păi dacă era aici... dece a şters-o?

Porto Carerro tăcu- Nici nu ştia ce să răspundă-

— Deoe a plecat? Dacă stătea pe loc, totul se lămurea, râse Fillona.

— Vădit, bâigui Porto Carerro. Jignit de felul cran se purtau polițiştii ou el, într’un moment de mânie a plecat spre Paris, ca să se plângă ambasadorului, desigur!

— Rău a făcut! ... Ia să încerc să vă scot din încurcătură, deşi nu ştiu cum să fac-

Fillona se îndreptă spre şeful polițiştilor, pe cai e îl trase mai la o parte

— Prietene, îi spuse ea, arătâradu-i împuteroieî-

Rea caâdinaiuiuâ, îa-1 pe abate, du-1 într’o casS oare care

şi perebeziţionează-1 cu grijă. Pe cei patru ii duceţ ipoi, sub o pază bună, la Paris şi-i arestat;.

În timpul acestui dialog, Porto Carerro, spunând că îi este fr’g, voi să se urce în diligenţi dar poliţiştii îl împijreeară. Şeful poliţiştilor se apropi* de el.

— Domnule, vâ rog să jnă urmaţi de bună voe-

— Unde?

— A ci în apropiere-

— Domnule, eu sunt secretarul ambasadorului M- S- Regelui Spaniei. Vreau să mă lăsaţi în pace şi să daţi drumul oamenilor mei.

— Şi eu sunt în serviciul M. S- Regelui Franţei şi lucrez în baza ordinelor primite- Dacă vă împotriviţi, vă voi sili să mă urmaţi!

Abatele ascultă, vânăt de furie. O privi pe Fillona*; ... i (, >

— Încep să înţeleg, murmură el-

Se lăsă condus într’o casă, unde fu percheziţionat, cât despre Fillona, ea căută cu grijă în dili- genţa spaniolilor, şi curând munca ei fu încununată de succes- Lovind cu pumnul în banchetă, răsunase un sgomot surd, un sgomot ce trăda goluL

— Maroy, repede, bamca are un fund dublu.

Servitorul îşi băgă pumnalul printre scânduri şi după mult chin şi caznă, apăru o cavitate.

— Hârtii I-.

Fillons^le apucă, nebună de bucurie şi scoase u* ţipăt răguşit după ce le citi.

Erau scrisorile lui Cellamare şi ale ducesei du

Maine, adresate Regelui Spaniei şi Cardinalului AI*, beromi. Se mai aflau fel de fel de scrisori supunere, adeziune, o listă de gentilomi, ofiţeri, magistraţi ţsi alte personalităţi cari se alăturaseră complotiştilor, însfârşat era tot ce trebuia ca mul iii lusme să-şi piardă oapul.

Fieona strânse hârtiile cu grijă şi le bagă în corsaj.

— Maroy, aleargă la Hotelul la „Păunul încoronat” şi reţine două camere.

— Nu veniți cu mine?

— Mai am treabă pe aid.

Maroy plecă, iar Fillona, după ce recomandă polițiştilor paza cea mai aspră, porunci celor doui curlers să pilece îndată spre Paris, îr. Eredințând unuia din ei un bilet prin care înştiința pe cardinal de rezultatul îneărcinărei ei şi de fuga lui Montaleone.

CAP- VI Roata norocului

Cu tot frigul ce domnea, strada principală din Poitiers – deşi era puț'n cam înaintată – gemea de lume.

Fillona se strecură prin mulțime, când la colțul unei străzi se lovi piept în piept cu un băroat, care, văzând-o scoase un țipăt de bucurie.

Era Ramage, sergentul de cavalerie, oare, tot aşa de cuceritor ca şi altădată, o îmbrățişă eu patimă, sărutând-o de nenumărate ori.

1-10

Dracu să ma ia daca ma aşteptam să te ga-* sesc aici!

Şi sărutările ploau asupra femeii, care zadarnic încerca să scape de s>trânsoare.

— Ce faci aici la Poitiers, îngeraşule? întrebă el-

— Sunt în trecere pe aici. —. Nădăjduiam să te văd, dar nu credeam c'o să te găsesc prin furnică- iaia asta de aici-

HË:. Irr.Ai picat bine- Sunt liber astă seață. J-; e; – Fie, tot am de gând să-ți oer ceva- Unde:' Hipolit?

H Sergentul hohoti vesel.

K – Bine că-ți mai aminteşti de el- E aici! In a- cclaş regiment cu mine.

F;: Intrară într'un restaurant şi comandară o porție serioasă de fazan, apoi Sostene reluă:

Hi' – Hipolit e sănătos. Păcat numai că e cam m£r- ginit, căci nu1 pot scoate nimic din el.

— E nenorocit?

— Deloc, numai că pedepsele cam plouă asupra lui.

Trăgându-1 pe Sostene de l'mbă, Fillona află, în» estul cu încetul că ex-soțul ed, era cam de plâns-. • fshd țapul ispăşitor al nervilor brutalului Ramage, care-1 chinuia cu

acea răutate a acelor țopârlani, cari văzându-se cu ceva galoane pe umeri, torturau inferiorii' lor, ddn prostie, sau vanitate.

— Ei-, vii cu m: ne? o întrebă Sostene-

— Nu. Am treburi mai importante.

— Spanac- Nu te las să pleci.

— Cu neputință, răspunse ea, rece- Te văd eu mâine.

E in

— Ààndï

— La 11- La cazarml.

Inti/adevăr, a doua zi d'mineața, Antonina sS înfățişă la Cazarma Royal Poitou, unde ceru să-t yorbiaiscă soldartuluS Hipolit Guierlicbe, dar primi răspunsul că nu este cu putință, acest soldat fùnd pentru moment, încarcerat.

— Nu-i nim'c, pot vorbi cu D-l Comandant?

Militarii o priviră batjocoritori.

— Spumeț: -i că vin din partea Domnului Prim Ministru şi doresc să-d vorbesc-

Atitudinea soldaților se schimbă pe da>tă şi peste câteva chpe Antonim pătrunse în cabinetul comandantului La intrarea ei, ofițerul superior îna- intă spre dânsa, zâmbindu-i grațios.

— Ven'ți din partea Excelenței Sale?

Da, răspunse ea, arătându-i împuternicirea) î

„Purtătoarea prezentului ordin va fi primită ți ascultată de toți – lucrând în interesul Statului Cardinal Dubois"

Contele de Canisy – ofițerul – îi înapoia hârtia şi spuse respectuos:

— Cu ce vă pot servi, Doamnă?

— Aveț: în regimentul Dvs. Un soldat ou namela H-polit Guerliche?

— Un element foarte rău-

— Vă înşelați, asta e numai din cauză câ e chinuit şi persecutat de sergentul său, Sostene R&*

Mage. Penfoti a. Pune capăt acestei situații, am rut să cer, pentru Hipolit, un grad super-or acelui lui Sostene – şi asta

vreau imediat

— Bine, dar asta e un lucru greu! ...

— Mă rog, dar îmi închipui că i-ar sta foarte bine ca ofițer- Are q înfățișare minunată.

— Nu se poate.

— Vă înşelați. Hipolit e bogat şi dacă ar vrea, şi • ’ar cumpăra o companie sau un regiment*

— Dar nu e nobil, răspunse contele, «disprețuitor.

— Mâine ar putea fi, dac’aş vrea! Dar dacă nu vreți să mă satisfaoeți, voi comunica acest lucru a» celui care mă trimite-

D-l de Canisy tresări.

— Nu e mevoe-.. Voiam doar să vă apun-., ştiți... Obiceiul...

— Atunci ordonați avansarea lui, deoarece, înainte de a pleca la Paris țiu să schimb cu el câteva cuvinte.

De voe, de nevoe, contele dădu ordinele necesare

— Doamnă, vă rog să depuneți omagiile mele, la picioarele Excelenței Sale!

Antonina luă documentul de avansare şi ceru ca H polit să fie scos din închisoare. Văzând-o pe soția sa, Hipolit rămase ca trăsnit. Ea îi băgă în buzunar documentul de avansare şi îi spuse:

— Vino ou mine-.. Trebuie să văd acum pe cineva..

Aproape de poartă, eL îl zăriră pe sergentul Ramage, care deschise ochii mari de tot, vădindu-I p* Hipojit lângă nevastă sa.

’*r îâei, prietene, Ce Cauți tu pe ale’ *Y*

Hipolit, începu să tremure-

— Şterge-o, derbedeule. — înapoi la carceră cu tine! Şi drept pedeapsă îți dublez z iele de carceră. Criminalule!

— Acum poți să te răzbuni pe acest om! îi şpoti Fillona la ureche.

. Aceste cuvinte îl electriză pe Hipolit îşi umflă pieptul, roti nişte ochi turbați şi întrebă c’o voce răsunătoare:

— Cui îi vorbeşti, sergent?

Celălalt mai să moară de fur’e.

— Ce înseamnă asta? Ai înebunit? Las’că-ți a- tăt eu ție!

R’d’ică cravaşa, gata să-l lovească, dar cu o mişcare repede, Hipolùt îl apucă pe sergent de mână şi i-o strânse cu atâta putere, încât bicdul căzu ia p amant

— Aşteaptă, mizerabile! strigă Ramage furios-

Hipolit îl apucă pe Ramage de guler, în timp cş soldații de gardă alergau din toate părțile.

— Puneți mâna pe el-

Soldații înaintară spre Hipolit, dar acşsta le a- rătă documentul de avansare.

— De astăzi sunt ofițer în regiment, luați-1 pe Ramage de aici şi băgați-.! în închisoarea unde el mă ținea fără pic de milă..

Ramage privi pe Fillona şi pe Hipolit, păru că înțelege ceva, apoi, resemnat, se lăsă târât spre închisoare.

— De-a: şti cât am suferit din cauza luL

«a- Àcum o să te poți răzbuna.

— Nu, eu nu sunt făcut pentru meseria asta-

— Ba 4a, vei avea un viitor strălucit. *(*

— Andina... voi îi blând şi supus-.. LasS-mă si revin la t ne-

— Hipolit, aş vrea şi eu, dar, acum, e greu..

CAP. VII Re v eder ea

A doua zi, La Chatellerault, Filiona fu chemată ia o parte de Maroy-

— Doamnă, *aş* vrea să vă povestesc ceva. Adi- neaorea au venit doi călăreți- Văzându-i, hangiul fi tresărit. „Seniore, ce mai faceți? Vați vindecat?” a întrebat el pe unul din cei doi. Celălalt i-a mulțumit, dar i-a pus atâte* întrebări despre situația din Franța, încât lucrul acesta mi-a păruit ’ curioa. Întrebând pe o servitoare, Javotia, c’ine-ï gentilomul, am aflat că se numeşte de Walef şi că se înapoiază din Spania- Acum două luni a tras aici la han, grav rănit de către un alt gentilom cara poartă, de obieedu o bandă neagră peste bărbie-

— Laval! ... Asta mi se pare foarte ciudat.

— Plecând de aid, baronul nu şi-a putut găsi nişte scrisori.

Dar aim aflat că gentilomul rănit, francezul şi cu servitorul său, a ştersrQ între» noapte, aşa, pe negândite-

Fillona *se* gândi că e cu putință ca aceşti doi gen* tilom; să nu fie străini de conspirație, deaceia s «gândi să apuce taurul de coarne-

În aceia? seară intră; îndrăzneață, îrt camera In!

Vsraje?.

10 143

T” Üe Soriți, Doamnă? o întrebâ acesta- – Mă întrebam dacă ați vrea să ştiți de soerti unor scrisori-.. A

— Vorbiți, vă rog-.

— Dacă vă spun ce a făcut contele Laval cu ele, o să-mi răspundeți la câteva întrebări?

— Nu încape discuție.

— Spuneți-md atunci ce treabă ați avut îa

Spania?

— Duceam scrisorile cart mi s’aw furat.

— Dela cine le-ați căpătat?

— Dela ambasadorul Spaniei.

Fillona continuă să-l mal întrebe, dar Baronul era preâ iscusit ea să lase să-i scape secretul Be-, nediciei. Gumătra era însă prea dibace ca să nü pr ceapă. Totul.

Eşi din cameră şi rev «$ cu &>i polițişti. Văzân- du-i, baronul simți că un nod i se urcă în gât, dar jniÿocdtoarea ntu-i dădu prea mult răgaz, căci po- . Rând polițiştilor:.

— Arestaț-l pe D-l Baron de Walef, căci şi dânsul e amestecat în afacerea de care ne. Ocupam acum! —.

Baronul făcu un pas îndărăt şi pomțiştii, crezând că vrea să se. Apere, se aruncară asupra lui, cü toată împotrivirea ce-o arătă.

— Viperă „urlă baronul.

— Nu prea eşti recunoscător, baroane. Arestar*- 3u-te, te scap de o mare primejdie- Àceea de a na fi amestecat în conspirația pusă 1» cale d® Gell** măre şi Ducesa d: u Maine.

’ >

. Walef schimbă fețe, fețe.

— Conspirația e descoperită? bâigui el.

— Da. —. Vezi decfi că intervenția mea e bin** yenită!

Toate planur le lui Walef se năruiau. In loc stt se înapoieze la Madrid şi să-şi reia serviciul său. De ofițer de arcaşi, el trecuse frontiera tn tovărăşia lui Cristobal, îndreptându-se spre Paris. Scopul lui era să-d propuie un târg Cardinalului Dubois- Prin Tereza, ministrul era în puterea lui ş ca un mic şantaj, i-ar fi fost uşor să obțin vreo slujbă bună sau ceva bani- De altfel, ca să se răzbune no Laival, baronul era gata să vândă toată consp rația ş! i uite ghinionul. Tocroa: atunci când credea ră toate îi reuşesc, vipers, asta spurcată î] arestează I

Deodată – în drum spre Paris – Walef tresări putern'c. II auzi pe Mauroy că se adresează necunoscutei cu cuvintele „D-nă Fillona"- Or, dacă Walef nu ştia cine e spioana, o auzise totuşi pe Tema Morb pronunțând acest nume. Acum îşi dădu seama că sp'oana şi Fillona, erau una şi aceenş persoană-

Deaceea o întrebă pe Dna Guerliche cu cel mul firesc glas din lume:

— N'ați vrea să aveți ceva ştiri despre D-na *To** teza Morin?

Antonina rămase cu gura căscată.

— Ce e? să bâlbâ: ea.

— Credeam doar că var interesa să nfluțl cpv «despre D-na Tereza Morin- Când *om* pttrhlM-0, acum vreo 3 zile, am lăsat-o, sănătoasă Iun, In t<» vărăşia servitoarei ei, Iren*.

R.. ' *• '

— Tereza Morin?.to văzut-o? tinde-i?

Prea târziu băgă de seamă Fillona că prin aceatê întrebări, 1*ntai rău se încurcase-

— Nu-ți pot spune unde e, deoarece se cam tema de amenințările „bărbatului14 ei.»

Fillona se zăpăci din ce în ce mai rău.

— O credeam în Spania-.-

— Acolo e!». I-a trebuit mult chin până a putut evada dinț'o mânăstfire a caxmelitelor, dar acum, slavă Domnului,

e bine! Eu iram ajutat să scape!..

— D-ta!?

Fillona începu să-l admire. Nu-1 crezuse atât de puternic.

— Da, eu şi cu câțiva prietenii… Acum aşteptăm momentul când vom relua ofensiva contra odiosului ei soț! —.-

— Ce vred să spui? întrebă Fillona care tremură pertru pielea lui Dubois.

— Prietenii mei şi cu mine avem legături mari. Ne vom adresa Papei-

— Păcat de D-ta, Baroane, că vred să te compro- nv'ți într'o astfel de afacere supărătoare! … Eu cred că i-ai fi foarte simpatic Excelenței Sale-

— Merge bine, merge bine, gfindi baronul-

CAP. VIII Raportul spjioanei

— & hârtiile? — Da, Excelență!

— Grozavă conspirație… făcu fliiûfeifuî, ÔU2& *i* citi toate documentele-

— Vaim spis, 'doar…

— Ş aveai dreptate- îmi pare bine ca dud 1» 6un sfârşit toate însărcinările ce ți se dau… Gratie aceetor documente Cellamarj nu va putea tăgădui, Ai făcut bună treabă! *t*

— Ba, mai mult încă- Aduc un vânat care v'■ r fi putut căşuna, Dvs- personal, mai multe neajunsuri decât toată conspirația asta I

Şi Antonina povesti cardinalului aventura c: cu Walef-

— Uinde e acum omul acesta?

— Sub paza polițiştilor-

Cardinalul mâzgăli la repezeală un ordin.

— Uite un ordin prin care D-l de Walef înfundit Bastilia pentru totdeauna.,

Intre timp, o scenă ciudată se dasfăşura acasă a Fillona.

Primul drum al msrch'zuiui de Montaleone, da abia reîntors la Paris, fu în sitr- St- Honore, unde Mariana Lisereau SI aştepta tristă şi nemângâiat-.

— Mariana, îi spuse el când o revăzu- Trebuc > * fugim… fără întârziere-

— Să fugim?

— Se pregătesc lucruri grave- Dacă fug, scap c. I Viața- dar pe tine nu vreau să te pierd... Vronu u fim un ți... în bucurii şi necazuri I

— Te urmez I îi răspunse ea, simplu.

Jos îi aştepta o d'iligență, în care cei doi amu;.; Ke urcară. Surugiul îşi îndemnă caii, fără să mivi teajră îngăduința stăpânului său fi peste puțin stifl-

W

Fftïfeâe Faa&uïtfi fufă sârsbăâuâe eu o iuțeală ■ ă^f* țitoare-

— Unde mă duci?

— În ttala, iubito!

— Ds>~e nu în Spania?

— Pentru că şoselile ce duc spre Spâni® sunt Împânzite de spionii lui Argenson, pe câtă vreme dm» mul spre Italia e liber!.;

CAP. IX La Ambasadă

În z ua de 8 Decembrie1718 o ceată de polâțâşte, condusă de d'Argenson şi Dubois în persoană, pătrunseră în localul Ambasadei.

Auzind că uşa cabinetului său e trântită, cu putere, de perete, Celiamare se înfioră prelung, dar se lin şti, recunoscându-1 pe Cardinal-

Unul din polițişti se repezi spre cămin de unde scoase o hârtie ce tocmai începuse să ardă. Era lista complectă a conep ratărilor-

— Ce înseamnă asta, Monseniore? întrebă Cella» - mare, galben ca ceara.

— Domnule Locotenent General, se adresă cardinalul lui d'Argenson, porunceşte oameni'lțxr D-tale să se percheziționeze toate camerile, arestând pe toți aceia cari vor fi găsiți.

Celiamare, fremătând de furie, se îndreptă spre cardinal:

— Domnule M nistru, mă aflu aed pe teritoriul M- S- Regelui Filip al Spaniei şi orice act de violare constituie Q j gnire adusă stăpânului meu j

Şi eu am cfovezî, răspunse cardinalul batjocoritor, că acest local e un cuib de conspiratori – *1 datora mea este să vă arestez-

— It, fața violentelor Dvs. Părerea mea este că nu trebuie să vă răspund şi greier să vă cedea ’• ’OUl...

Voi să se retragă, dar Dubois, îl rețînu.

— Să-mi dați sabia: sunteți prizonierul meu-

Cellamare se opri; privirea sa parcurse asistența ți după ce îl privi, disprețuitor £e Guiâaume, mei se spre Argenson-

— Domnule, Marchiz, vă rog să-mi luați sabia. —. Nu poate fi pătată de mâna Dvs. Pentru că sunteți un gentilom!

Dubois înțelese ocara, dar nici nu dpi măcar* întorc ându-se cu spatele spre prinț, îi spuse iui d’Argenson, oare primise sabia grandelui de Span n:

— D-l Ambasador să fie bine păzit, până se va decide asupra soartei D-sale-

În timp ce, rămas, singur, Cardinalul descoperea pe biroul lui Cellamare o cantitate importantă de’ documente, doi polițişti pătrunseră In cabinet, ’ a- ntunțând pe Dubos că au descoperit o presă clanr destină şi foi de hârtie, tipărite-

Dela Ambasadă, Cardinalul se îndreptă spre palatul Regentului, căruia îi arătă toate documentez descoperle. Ducele de Orleans fu foarte fericit că îoată aoeastă neplăcută afacere fusese înăbuş: iă încă din faşă şi porunci ca toți aceia amestecați s8 fif aiesâați fără &târ£i<? re şi jqdecați – fără cu

Poporul să afle ceva- Peniru Doaftâcia du Maine ■>-* hot&rî, doar, să-i num iască un paznic care n’ar putea fi cumpărat.

— Aşadar, să arestez pe toți complici!. —, oricare ar fi ei? întrebă Dubois-

— Da-. Cu cât rangul lor social va fi mai maro, cu atâta va fi mai bine-

▪— Şi cu Cellamare oe facem?

— Să fie păzit. —.. Va răspunde cu viața lui dé à*, ceea a

Ducelui de Saint Smon, ambasadorul nostru la Madrid.

CAP. X Benedâcia îşi fsateşte datoriile! In aceeaş zi, spre orele 5 seara, Contele Laval” se efla singur, în apartamentul ce-1 îiüdi’iriàce în Str St- Honore.

Deodată, Ia uşa dela intrare se aiuzi semnalul convenit şi înaintea ocihilor uimiți ai contelui a- păru ducesa du Maine- De această dată, ducesa era îmbrăcată ca o simplă burgheză.

— Dvs. Doamnă! făcu Laval, simțind că inima

i se umflă de bucurie-

Nu-ți pare bine că am venit?

— Nu mă gândesc decât la neprovedeiea Dvs Mă plictiseam la Sceaux. — ş: deaceea am ve- îiit aici. Nuri aşa că-mi vine bine rochița asta?

— Doamnă, Dvs. O înfrumusețați.

— Conte, sunt atât de fericită-. Încă vreo câteva file şi izbânda va fi a noastră, -.

153 *\

— Suint convins I Doamnă, *aş* dori aa mK numii! pe mine cu misiunea de a aresta pe Regent.

— De acord. — dacă vred D-ta! Dar ducele nu f. E va lăsttcu una cu două. Se va r” ira, poete-. — Această mis’. Une e foarte primejdioasa!

— Nădăjduiesc că va fi!

Ducesa tresări, dar nu-şi schimbă tonul.

— Dacă vrei D-ta-. — Dar ©u îți rezervasem ait rol…

În acest moment bătăi numeroase în uşă amuțiră pe cei. Doi interlocu/tori-

— Nu deschid, declară cornițele-

— Ba da, pot fi ştiri grave.

Laval se repezi spre uşă şi curând se înapoiă a- vârad o scrisoare în mână.

— Un curier al Prințului fie Celiamare. —, ’.

Un strigăt de uimire scăpă de pe buzele contelui.

„Totul e pierdut, citi el- Montaleone scăpat ca prin minune. Curgerii arestați- Dubois *ştie* totui. Preveniți pe cine ştiți pentru a lua măsurile nece- saire”-

O exclamație de furie, de durere şti de uimii *o,* scăipă de pe

buzele Benedsetei.

Apucă hârtia, o citi tremurând şi nu mai scos. O ’nitfo vorbă. Lacrimi amare îi şiruiau pe obraji

Pentru Benedicta era dezastrul-

Laval se apropcă de ea-

— Doamnă!.. —. Trebuie să vă puneți la adăpo..’ să vă salvați! ...

— Crezi că-mi vor da răgaz pentru osia? râ pa, amar. Nu-i cisffipftf--. Dar eu îi voi înfrunt i.

® o

Ift

Daci ver sfi puaE mans, pe mis©, vină… Ïi aştept! …

— Poate că n’au n5/rfo dovadă împotriva Dvs? Poate cà prințul a puitut distruge toate document tele compromițătoare-

— Pmțul ne scrie că au fost arestați toți curierii! Printre scrisorile lor se afla şi cele două ale mele adresate Regelui Spaniei şi Cardinalului/iă- beroni.

— Doamnă, vă implor», fugiți…

— Nu te îngriji de mine. Mai b: me ai face să fugi D-ta.

— În asemenea momente nu vă pot părăsi.

Ducesa îl privi, mişcată-

— Nebunule, vocC condamna la moarte pe toți conspiratori

— Nu voi fi singurul din familia de Montmorency, care urcă pe eşafod-

’Ducesa. Îl privi cu admirațe.

— Laval… fă o pentru mine-., pleacă.»

— Doamnă, nu înțelegeți că eu caut moartea? Caut un prilej ca să fiu ucis. —. Eşafodul mi-1 oferă -.!

— Laval… dece nU vrei să trăeşti?)

— Pentru că viața este un chin pentru mine- .’ ÎAltă dată o iubiam, pentru că, naiv fiind, credeam c’o să-ms! ofere toate, dar decând ştiu că nu-mii poate oferi decât chinuri şi dezamăgiri, zilele Imi prr prea grele-

Inima ducesei bătea să se rupă. ’

— De când toate aceste cjimuri, prietene?

— Di'n zâuâ când fiwi trebuit s& Wwuffiț la o fira- goste care însemna totul pentru min «!

Se opr. Înspăimântat de cele ce spussise şi o privi, 2&păcit, pe duoe6ă.

— O dragoste, spui 1

— Da, o dragoste, mare, curată şi sinceră. Acesta era visul meu. Încruntam moartea şi primejdia, dar dragostea asta sfântă c© o aveam în mine, mă lü- cea să izbândesc. Aş fi vrut să trâmbițez lumei întregi numele femeii iubite, să răstorn tronuri şi situații— dar m -era teamă că prezența mea ar compromit e-o în fața lumii, în fața a lor ei! …

Benedicta tresări prelung- Tonul pătimaş al contelui pue-eee pe foc pe această feme'e – pachet de nervi şi simțuri.

— Cont», îți mai reaminteşti făgă-duiala ce ț'-ara făcut-o mai deunăzi?

— Ce vreți să, spuneți, Doamnă?

— Că am jurat să te răsplătesc pentru serviciile» D-^ale să-ți ascult dragostea D-tale înfocată… şi sfl răspund la ea! —.

— Mi-ați făgădudt-o, altădată.. — dar acum, vă implor, nu-md mai vorbiți de ea!

— Prostule, vreau să fugi, să tr&eşti, pentru mine!.-

— Doamnă, strigă Laval, neîndrăznind să creadă auzului.

J Două brațe moi se strânseră împrejurul grumazului contelui, în timp ce o gură frumoasă, caldă pățita cu lăcomie buzele lui Laval.

*

CAP- XI

Prăbuşirea

A doua zi dimineața, la orele 6, o dilgență opri înaintea porții castelului dm Sceaux şi o escortă de călăreți primi ordinul de dascăle oare.

Din trăsură coborî marchizul d'Ancenis, ofițer de gardă, care, înclinându-ee respectuos înaintea unei persoane invizibile – din lăuntrtil dl-ligemței – se îndreptă spre intrare.

— Cine-i? strigă portarul-

— Desch'de, în numele Regelui!

Poarta se deschise imediat şi D-l d'Amcenis înainta în

fruntea gărzilor-

Pe prag sta o femeie, minunat de îmbrăcată, cu un candelaibru de aur, în mână.

— – Rog pe Alteța Voastră să mă ierte că vin atât de devreme.-

— Intrați, Domnule d'Ancenis şi spuineți-mi ce vă aduce.

— Doamna-, am ordin să vă aresteze-

— Foarte bine. Trebuie să vă urmez imediat?

— Da— afară doar tie cazul când vreți să vă faceți oareoari preparative.-

— Intr adevăr, *aş* vrea să dau câteva porunci. —.

Se retrase într'o cameră vecină şi cotrobăi ud prin sertare, mai avu timpul să-i şoptească D-red de Launay:

— B: ne că Laval s'a salvat-, dar greu md-a mai fost!

M

(

Geodata se auz: o Voce furioasă la camera nil* tarată:

— Ei, ce se petrece pe aici?

Ducesa tresări. Recunoscuse vocea lui Dubois*

Benedicta, înatatăy curajoasă, spre Dubois-

— Domnule, aş vrea să ştiu unde mă duceț;!

— La Dijon, Doamnă, la moşia nepotului Dm, Ducele de Bourbon, care e însărcinat cu paza Dva»

Asta era răzbunarea Regentului, deoarece, d'i-! cele de Bourbon era cel mai neîmpăcat duşman

ı al ei.

— Aş vrea să-mi iau rămas bun dela Ducele du temaine- j – Dacă vreți, dar văd că tot timpul va blest ea- 'i mă, trimdțându-vă la toți dmcii! ...

— Unde-1 duceți?

F – La castelul Doullens.

Launay voi s'o însoțească, dar fu reținută de ufl ofițer-

— D-*ră, am ordin să vă înoarceirez la BastiliJ, împreună ou Rondel, servitoarea Dvs.

În aceeaş zi, mai toți conspiratorii futră aresta Unii îşi sfârşiră zilele în închisoare, alții pe eşafod, alții fugiră în Spania, Unde fură ajutați de Rebele Fii p. Mulți fură

amnistiați.

Prințul Cellamare și Ab&taie de Porto Careria primiră încuviințarea «S se îmapoieae în Spania.

CAP. XÜ

Sfârșitul-.

— Am o veste neplăcută pentru tine, Fillona, 1{Spuse Dubois mijlocitoarei, peste câteva săptămâni.

— Și ce anume?

— Știi, Regentul e cam supărat pe tine-.. Luarea îl acuză că are relații mu tocmai nob le. Acum e vorba să părăsești Parisul și să te ascunzi într'un colț pierdut, de provincie. —, și să faci pe mortull în păpușoi- Pentru tot restul vieței ți-am fixat o pensiune de 12-000 de livre- Dar nimeni nu trebuie si te mai vadă... altfel închisoarea te paște., *f*— Bine, Monseniore." V*'*

— Și unde te duci?

— La Poitiers- Mi-am regăsit acolo bărbatul-

— Pe surugiul marchizului de Saxa, acela car® te învinețiâ în bătăi?

— Da, am început să bag de seamă că mă iu» bește, așa că mă întorc ia el.

— Bine, Regentul va fi satisfăcut.

— Apropos, Excelență, mai zilele trecute am primită o vizită- Pe Contele de Navadiles, care mi- «spus că l^a întâlniiit la Turin pe Mâichizul ife Won- taleone cu soția lui- Da, Mariana e acum ma/s-dzâ-

— Șmecherul- Și polițiștii mei Ü căutau pe șose- Üle ce duc spre Spania-

— Ei, Monseniore, o fi un D-zeu șdl pentou aceia nari iubesc cu adevărat *

M

— Fimafta, aș vrea sâ orânduiest, cu ajutorul tftti Ji chestia aia cu baronul de Walef-

— Exoelență, d «schideți-vă larg băerile pungii șt afacerea «sta o gă se isprăvească ștL. Fără mine*

Peste câteva zile, Fillona își găsi soțul la Portiers- Fostui

surugiu mulțumi cerului; că-şi regăsise sch țaa pe care Q credea pierdută pentru totdeauna-

Pe şoseaua ce duce spre Liege, un om călare sa lăsase în voia calului său. Părea adâncit în gânduri.

— Domniile Baron, ia ujjtați-vă la călărețul a- cela f Nu vi se pare cam ciudată banda aceia neagră ce o are pe bărbie.

— Nu, Cristobal.

— Ba mie, da.

Drace, ài drèptate t

Işti înf ipse pintenii în burta calului şi îndată *sa* pomşni lângă singuratecul călăreț-

— Ce fericită întâlnire, Domnule Conte de Lavall rânji baronul de Walef.

Auzindu-şi numele, contele tresări, ’dar æ stiU pâni uşor.

— Cime sunteți şi cu ce vă pot servi?

— Numele meu e Baronul de Walef şi am sfi vfl plătesc o poliță pe care am semnat-o ou aângeta cusns din mâna rănită de Dvs.

— Minunați, Baroane şi eu am să-ți; plătesc un glonte pornit dtatir’o mână de criminal. Credeam efi lupt cu un gentilom şi când colo duelam cu un tâlhar de drumul mare

*... _ ifes

. • «» Astea sunt üitàmeâe iafes cuyinte, scrâşni bâ* tonul ”

Şi descălecând, repede ca fulgerul, se repezi, ou sabia goală în mână. Asupra lui Laval- Bar acesta se afla deacum în gardă. Lamele se încrucişară cu înfrigurare. Razele soarelui, căzând asupra săbiilor, oțelurile scânteiau de să-ți ia văzul. Deodată, Laval observă că o umbră se furişează îndărătul sau şi avu prezența de spirit să se dea la o parte în momentul când Walef încercând o fandare artistică, trimise sabia... drept în pieptul credinciosului Cristobal, care încerca, pentru a doua oară sâ-şis scape stăpânul dintr’o situaț’e primejdioasă-.

În amurg, când țăranii se întorceau în sat venind dela munca câmpului, pe şoseaua arsă de soare descoperiră două cadavre. Erau ale baronului de Walef şi a servitorului său.

În Castelul din Dijon, singura distracție a Dv.» cesei du Maine, eram plimbările ei zilnice pşria ÿare.

Gurile rele pretindeau că uneori, ta pliimfcâriia ei singuratice pe alele întunecoasa ale parcului, <5m» cesa era însoțită de Un gentilom cu o înfățişare impunătoare, simpatică. Bărbia îi era acoperită însrt de o bandă de tafta, neagră.-

뺪~ SFÂRŞIT

EDITURA „EXPRESS"

Dragoste şi sânge

Nimic nu-i mai senzaţional ca acest excepţional roman, în care marele autor ZANE GREY ne introduce în tainele vieţii americane, în care fierb patimele, la un loc cu frământările unei lumi închinate muncii constructive. Autorul, cu verva-i care nu are rival, ne descrie uluitoarea rivalitate pentru dobândirea unui bun vital şi imperios necesar existenţei fermierilor. Lupta va fi aprigă, sacrificiile deosebite, dar ZANE GREY este un neîntrecut meşteşugar al scrisului şi va şti să dea soluţia cea mai frumoasă problemei, lăsând să filtreze spre sufletele noastre o rază de ideal.

[redacted]

De vânzare, din primele zile ale lunei trecute la toţi depozitarii din ţară, iar în localităţile unde nu se găseşte adresaţi-vă direct editurei.

[redacted]